

IZBIRAMO PLAYBOYEVO DEKLE LETA 2010

PLAYBOY

PL

Y

VSE, KAR MOŠKE ZABAVA

JANUAR 2010 5,99 €

SLAVNA KMETICA

**ANETA
SALIHOVIČ**

2 MICHELINKI

BLIZU LJUBLJANE

INTERVJU

**JAMES
CAMERON**

»AVATAR JE PREKLETO
ČUSTVEN IN DRAMATIČEN!«

INTERVJU Z NOGOMETNO HOBOTNICO

HANDANOVIČ VELIKI

FORUM

3D - FILMI

BO AVATAR VPLIVAL NA
FILMSKO PRIHODNOST?

20V

**ROBERT
KRANJEC**

BODOČI SVETOVNI
REKORDER

**PLAYBOY
NA IZLETU**
TA PRIJETNA
BURJA

NOGOMET
RECESIJE NI!

**SPOLZKA
RAZMERJA**
DIJANA & TOMI

TOP SMUČI

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
 Art direktor: **Gojko Zrimšek**
 Urednica fotografije: **Ivana Krešič**
 Likovna in tehnična urednica: **Renata Grabner**
 Urednica mode: **Irena Lušičić**
 Pomočnik urednika: **Andrej Mihelič**
 Računalniški preloži: **Marko Vovk**
 Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec**
 Lektor: **Marko Janša**

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci:

Miran Ališič, Mišo Alkalaj, Esad Babačić, Barbara Bizjak, Teja Bivic, Blaž Bolcar, Rok Bulc, Jasmina Dvoršek, Tadej Golob, Urban Golob, Matej Grošelj, Darjo Hrib, Jurij Hudolin, Adi Jakša, Brane Kastelic, Peter Kavčič, Tadeja Kern, Vinko Kernc, Gaber Keržnik, Filip Kocijančič, Alenka Kotnik, Špela Kožar, Goran Krstić, Aljoša Krošlin, Grlj, Dijana Matković, Tamara Langus, Bojan Levčič, Jaka Lucu, Miroslav Martinuzzi, Dijana Matković, Lora Power, Marko Radmilović, Mitja Reven, Nina Rupel, Nataša Zajc, Vajša Semolič, Tomislav Vrečar

Fotografi:

Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Urban Golob, Saša Kapetanović, Borut Krajnc, Alex Štokelj

Izdaja:

ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drozg**

Uredniški direktor: **Dušan Lukič**

Marketing in prodaja:

Direktorica: **Špela Gutnik**

Oglasno trženje:

ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 791, faks: 3000 715
 Direktorica oglašnega trženja: **Miša Stanko Lukačev**

Oglasno trženje za Playboy: **Barbara Radojlovič**

Naročniška služba:

ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana, tel.: 01 3000 789, faks: 3000 714
 Vodja prodaje edicij: **Martina Kuclar**

Naročanje starejših števil:

Barbara Pečjak, tel.: 01 3000 700

Uredništvo:

Playboy, Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana
 tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713,
 e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin Print Culture, Zagreb, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

U. S. PLAYBOY

Hugh M. Hefner

Editor-in-Chief

Editorial Director: **James Jellinek**

Art Director: **Rob Wilson**

Photography Director: **Gary Cole**

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING

President of Global Licensing: **Alex Vaicuk**

Editorial Director: **David Walker**

Marketing Director: **Markus Grindel**

Manager/Publishing Services: **Mary Nastos**

International Publishing Administrator: **Gabriela Cifuentes**

Editorial Coordinator: **William Ansell**

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

©2009 AM LJUBLJANA, d. o. o.

©2009 PLAYBOY, as to material published in the December, 2009 and January/February, 2010; U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvajanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), sodi revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 8,5 %.

Naklada: 10.200 izvodov

ISSN: 1590-6294

Fotografija na naslovnici:

René de Haan & Patrick Kaas

Vsem neukim

Playboy si je v Dnevnikovem Objektivu z dne 28. novembra v odlični obravnavi tabuja, podajanja lažnih prijav pedofilije zoper nekdanje partnerje, očete skupnih otrok, povsem na koncu teksta Roka Praprotnika zaslužil posebno pozornost: »Nevarno je lahko že, če otrok na mizi v dnevni sobi vidi Playboy ...« Gre seveda za ironičen pomislek Dnevnikovega raziskovalnega novinarja, najbrž izhajajoč iz možnih podmen o duhovnih razsežnostih doline šentflorjanske. Da bi bil katerikoli otrok kakorkoli zlorabljen, če na mizi vidi Playboy ali pa ga celo prelista, in bi kakšna bivša partnerica podala prijavo zoper nekdanjega partnerja, ker bere Playboy ... No, lepo vas prosim!

Tako Dnevnikov novinar kot tudi vi, dragi bralci in bralke, dobro veste, kaj Playboy je, pa vendar si zaradi neukih, ki pa tega itak ne bodo brali, nalijmo čistega vina. V zadnjih 56 letih, odkar Playboy obstaja, se revija lahko pohvali, da je pomagala spremeniti svet in da to odprtega duha še vedno počne. Res je, da Hugh M. Hefner z njim seksualne revolucije ni sprožil sam, je pa bil njen najglasnejši zagovornik in ob tem je naredil vse, kar je mogel, za promocijo človekovih osebnih, seksualnih, denarnih in političnih svoboščin. Playboy predstavlja svobodo človekovega duha. Vsem nejevernim Tomažem priporočam, naj si nabavijo nedavno izdano Ilustrirano avtobiografijo Mr. Playboya v šestih knjigah na 3506 straneh.

Ker pa je ta ultimativna zgodovina Playboya kar draga in so jo izdali v samo 1500 izvodih, bomo v naslednji številki, ki bo izšla 8. januarja 2010, vsem neukim pomagali tudi z objavo velikega intervjuja z očetom Playboya. Njim v poduk in bralcem Playboya v zabavo in veselje.

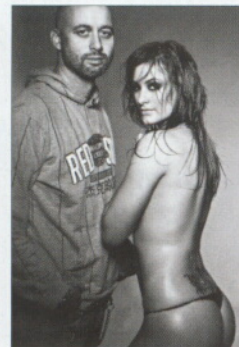
Hugh M. Hefner

Blaž Bolcar & Samir Handanović

Bor Dobrin

Aleš & Aneta

Špela Kožar

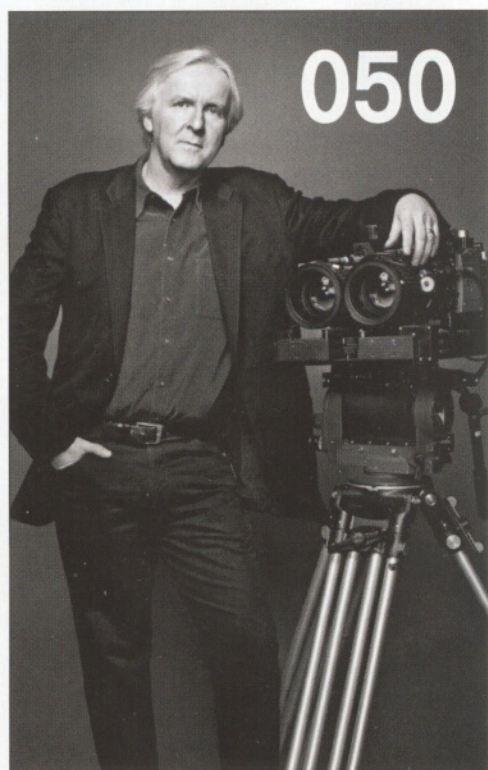
Matevž Korošec

Dijana Matković & Tomislav Vrečar

- 006** Aneta Durdžič - Salihovič
- 010** Svétnik
- 012** Magnet
- 026** Magnet objektiv:
Seks v filmu 2009
- 038** Magnet intervju:
Samir Handanovič
- 042** Izberite novo dekle leta
- 050** Intervju: James Cameron
- 058** Playboy na izletu
- 064** Nogomet: Prišel, kupil, zaslužil
- 070** Forum: Bo Avatar vplival na
filmsko prihodnost?

JAMES CAMERON

Cameron je pri petinpetdesetih fit in neznansko bogat. Bolj malo jih je bilo, vsaj v Hollywoodu, ki so veliko pričakovali od nekdanjega pekovskega vajenca. Po Terminatorju je Cameron še kar presenečal, režiral je nekatere najuspešnejše filme osemdesetih in devetdesetih. Leta 1997 so mu napovedali propad zaradi uničujoče drage in zahtevne produkcije Titanika, pa je film postal fenomen. Avatarja si lahko pri nas ogledate v kinu od 17. decembra.

MED PRIJETNO BURJO IN ZIMSKIMI RADOSTMI

Zgoraj je Margerita Waldmann že v topli koči, do katere se je z vprego haskijev pripeljala povsem gola skozi zasneženo idilično pokrajino. Spodaj je smučarska akcijska fotografija, smučar pa ima pripete ene od top smučí, ki jih predstavljamo na straneh 108–113. Prepričani smo, da boste za mnoge od znank slišali prvič. Na sredini med zimskimi radostmi pa je pričevanje s Playbojevega poznojesenskega izleta. Na njem smo se prepričali, da je burja lahko tudi prijetna.

- 074** Margerita Waldmann:
Zimska idila
- 088** 20V: Robert Kranjec
- 094** Dve Michelinovi zvezdici
v soseščini
- 098** Chantal Hanse:
Prvinska privlačnost
- 108** Top smučí
- 112** Malta, evropska Kuba
- 116** Moda
- 124** Spolzka razmerja
- 134** Kaj počnejo naše plejmejtke?

Pozdravljeni!

Navada je taka, da je PB revija, ki je ne nosim okoli, je ne vozim v avtu, je ne posojam drugim, skratka, zanjo skrbim. Z leti sem ugotovil, da je najboljša lokacija za svež izvod nosilec časopisov na domačem WC-ju. Tam ga zakopljem med druge papirje in vsakič, ko se za nekaj časa ustavim na WC-školkji, točno vem, da me čaka tam, kjer sem ga odložil. Ko se jih nekaj nabere, pa jih skupaj s še eno navtično revijo, ki jo zvesto kupujem, nesem v shrambo.

Prejšnji mesec, ko sem pospravil staro zalogo in pustil samo svež izdelek na svojem mestu, pa sem se odločil in naredil inventuro.

In z veseljem sporočam, da imam 72 navtičnih revij, pet Men's Healthov, 30 avtorrevij in pa 86 Playboyev. Nekaj PB-jev je očitno le dobilo noge ali pa so bili po nesreči založeni, ampak se ne sekiram, ker sem 100-odstotno predelal vsakega posameznega.

Zatem sem zalogo revij po nabavni ceni preračunal v evre in potem sem se za trenutek zamislil. Pa saj je vrednost revij enaka, kot če bi šel nekam na dopust in bi se razvajal in užival. Recimo, da bi si kupil novo kolo, ker so mi prejšnjega ukradli. Tudi nov računalnik bi mi prav prišel ali pa širši kavč, da bi lahko z mojo drago komot ležala in gledala TV. Ampak kaj bi potem počel na WC-ju? Da sem to ugotovil, sem iz WC-ja umaknil tudi najnovejše revije, še preden so bile predelane do konca, in naredil eksperiment, ki je trajal 11 dni. Potem pa sem v trgovini spet zagledal nov izvod PB-ja, ki pa je slučajno spet pristal na že poznanem mestu.

Hmmm ... Zanimivo, počutim se kot odvisnik in ne bom si lagal, da to ni res, ampak brez PB-ja in Val navtike mi je na WC-ju dolgčas za popi...

V zadnji, stoti številki sem opazil, da ste zveste bralce nagradili z Gorenjevim sekljalnikom SIC 400 B. Ker sem ljubitelj sadnih sokov in je večkrat treba zmleti zmrznjeno sadje, bi mi taka mašinka prišla zelo prav, ker je stara že izmučena. Torej, če imate kakšno viška, se priporočam.

Lep pozdrav,

Boštjan Granda, Ljubljana

Boštjan, vaša zvestoba si zasluži nagrado. Gorenjeva mašinka, sekljalnik SIC 400EA, torej malček drugačen, a enako učinkovit, je že na vašem domačem naslovu. Manjka jočih revij pa vam ne moremo obljubiti, ker je naš dragoceni arhiv pod urednikovim ključem, ključ pa ima skrit pri svoji osebni tajnici v ... Uživate vsak mesec v novem izvodu PB-ja, novi Gorenjev sekljalnik pa naj vam dela užitke!

FOTO Ivana Kesič

Lep pozdrav!

Na TV Pika je redno striptiz šov, kjer je med nastopajočimi tujkami vedno najmanj ena, ki bi bila vredna za Playbojevo zajčico!

(nečitljiv podpis), Radlje ob Dravi

Najprej pohvale vam za izvirno pisemsko ovojnico na mehkem ovitku cedeja. In nato še našemu uredništvu, da je dešifriralo zapisano na majhnem lističu – razen imena, tako da vam kakšne nagrade za predlog niti ne moremo podeliti. Zdaj pa k vašemu predlogu. Prvič, pri domači produkciji imajo absolutno prednost domače eve, tujke samo in zgolj izjemoma. Drugič, najbrž ste imeli v mislih kandidatke za dekleta meseca oziroma plejmejtke, kakor rečemo v žargonu, in ne zajčice. Prve skrbno in z užitkom slečemo ter vam jih bogato postrežemo v reviji, druge, torej tiste z luštnimi ušeski in repkom, pa s svojo lepoto skrbijo za urednikovo dobro počutje in vrhunsko razpoloženje na vseh naših družabnih dogodkih. Če pa imate kakšno Slovenko konkretno v mislih, jo kar spodbudite, naj se nam oglasi.

POZOR! Pograbite svinčnike in tipkovnice!

Pisca najbolj zanimivega pisma bo Promands, d. o. o., nagradil z vrhunskim parfomom **DIOR HOMME SPORT**.

Več na strani 23.

Aneta

Durdžič – Salihovič

■ Svojevrsna družboslovna raziskava bi se lahko ubadala z vprašanjem, koliko časa moraš biti na Kmetiji slavnih (ali pač kateremkoli tovrstnem šovu), da res postaneš slaven. Aneta Durdžič – Salihovič je za to potrebovala slabe tri tedne, ob tem da se je med tekmovalce infiltrirala šele proti koncu. A njena drža, njen dolgi jezik, njena neposrednost, njena tekmovalnost, predvsem pa njen mamljivi videz so občinstvo hitro prevzeli in Aneta je tako rekoč čez noč postala domača znanka številnih slovenskih gospodinjestev.

Danes 23-letna Aneta, sicer aktivna manekenka in fotomodel, si lasti titulo miss športa, naslov, ki je iz serije njenih lepotnih nastopov najaktualnejši; med drugim tudi zato, ker je Aneta že tam pokazala svojo temperamentno naravo. Privlačna rjavolaska je v boju za najlepšo rekreativno športnico predstavila svojo športno strast, borilne športe, s katerimi je živela velik del svoje mladosti. Šest let je namreč trenirala taekwon-do, tri leta karate, preizkusila se je tudi v kickboksu. In čeprav bolečih lekcij v svojem življenju ni nikoli zares potrebovala, ji je znanje borilnih veščin kljub temu včasih prišlo prav. Saj veste, že če veš, da nekdo pol ducata let trenira udarce z nogo, je dovolj, da nehaš težiti.

V teh dneh je Aneta telovadbo za mišice zamenjala s telovadbo za možgančke. S polno paro se namreč posveča končanju študija na fakulteti za šport, njeni študijski načrti pa segajo že tudi zunaj športnih sfer. Po diplomi ji namreč diši tujina, ne sicer kot obvezen

cilj, ampak kot možnost, ki bi ji odprla nove priložnosti v svetu manekenstva. Ko smo jo povprašali po želenih krajih, je omenila Novo Zelandijo in Avstralijo, pomislila pa še na Kanado, dokler se ni spomnila, da je tam morda vendarle prehladno. Aneta je namreč za vroče.

Za vroče kraje in tudi vroče zabave. Tako je bila nekoč tudi ena najopaznejših Playbojevih zajčic, v kostumčku z repkom in ušesci, in se je najbolj divjih zabav udeleževala kar štiri leta. Naravna lepota, pomešana z neustrašno borbenostjo za svojo pravico, Aneti že od nekdaj odpira številna vrata, tisti pravi začetki pa se skrivajo tik pred njenim aktualnim naslovom miss športa, ko je prepričala tudi na državni ravni. Leta 2005 je namreč postala prva spremljevalka miss Slovenije (zmagala je Sanja Grohar), leto pozneje se je v finalu borila za naslov miss Universe. Aneta, ki vedno teži k še boljšemu, pravi, da so bili ti naslovi najbolj bridki porazi, ker si pač drugi najboljši, tako blizu zmage, a hkrati tako daleč. Zdaj že pregovorna Anetina tekmovalnost pa je v zadnjih 19 mesecih dobila novo zrelost, s katero želi Aneta zagotoviti čim večje ugodje in srečo svojemu sinčku Lejsu Tajju. Zanimivo ime? Aneta je želela, da ima borbenost že v imenu – Lejs namreč po arabsko pomeni bojevnik.

In kje bomo Aneto videli v prihodnosti? Pravi, da je bila Kmetija zanjo tako pozitivna kot negativna medijska izkušnja, a da križa čez resničnostne šove ni naredila – če bi bila ponudba zanimiva, bi se preizkusila še enkrat. Moč, vzdržljivost in borbeno vnemo zagotovo ima.

ASISTENT FOTOGRAFA: Matej Mitruševski, LIČENJE IN FRIZURA: Tina Fabjan, vodja umetnikov ličenja Max Factor, ORGANIZACIJA: Filip Kocijancić, UMETNIŠKI VODJA: Gorjo Zrimšek
Za urejanje Anetine pričeske se zahvaljujemo Gustiju Jesenku in ekipi Frizeraja Las Vegas. Aneta nosi lasne podaljške Balmain podjetja Studio Ma iz Kranja (www.studioma.si).

■ Star sem 25 let in doslej sem seksual s tremi ženskami. Pred prijatelji sem raje tiho, ker se mi zdi, da bi se mi smejali, če bi slišali, kako malo sem jih dal dol. Se tudi vam zdi to premalo? Bi jih moral več? Pa vas ne sprašujem, kako naj to napravim, ker vem, da mi na to zapleteno vprašanje ne morete dati preprostega odgovora in da se bom moral znajti sam. Zanima me samo, ali tudi vi mislite, da bi jih moral več? Hvala za odgovor.

Tine, Kranj

Glejte, če je na svetu šest milijard ljudi, je od tega približno tri milijarde žensk. In zdaj, če ste Julio Iglesias z nekimi dva tisočimi (vsaj pred leti je veljala ta cifra, zdaj je mogoče že višja) ali pa Tine s Kranja s tremi, neke večje matematične odstotkovne razlike niti ni. Takole, na hitro, s svinčnikom in križnim izračunom: 0,007 zanj proti 0,0001 za vas. Kdo bi torej štel?

■ Izmeril sem si dolžino penisa, ki znaša ob erekciji 15 centimetrov. Je to veliko ali malo? Moram priznati, da sem bil pravzaprav neprijetno presenečen. Mislim sem, da je daljši.

Stane, Ljubljana

Če boste vtipkali v google 'povprečna velikost penisa', boste dobili tisoč enih povprečnih velikosti, s katerimi si ne boste mogli prav nič pomagati. Takih v slogu, povprečna velikost penisa je od pet do 18 centimetrov ... Ampak, če ste merili pošteno in niste k tej meri dodali še malo nategnjenih jajc, potem vam lahko z vso strokovno avtoriteto naše revije, pridobljeno z dolgimi desetletji obstoja in ukvarjanja s takimi in podobnimi problematikami, zagotovimo, da ste ponosni lastnik batine. Petnajst stoječih centimetrov je lepa mera..

■ Včasih sem kupoval originalni ameriški Playboy, zadnje čase pa samo slovenskega. Všeč mi je tale vaš Svétnik, pa me zanima, ali obstaja kakšna razlika med odgovori, ki jih dajete vi, in tistimi, ki jih dajejo ameriški kolegi?

Tomaž, Škofja Loka

Obstaja. Ameriški kolegi se kar naježijo, ko slišijo za prešuštvo, do katerega

VSE, ČESAR SI NISTE DRZNILI POVPRASATI MAME ALI PRIZNATI DUHOVNIKU, ZAUPAJTE NAŠEMU SVÉTNIKU!

smo mi, izhajajoč iz stanja na 'terenu', manj obsojajoči, so pa zelo razumevajoči pri nekaterih drugih vprašanjih. Kot recimo: spoznal sem žensko, ki mi je priznala, da je seksala s 400 moškimi. Ali naj me to vznemirja ... Oni bi odgovorili, da to ni nič takega in bla, bla, bla ... Mi ne bi. To je ... mislim, huge number. In, da ne bo pomote,

■ Opazil sem, da mnogi naši lepotni kirurgi in kirurginje ponujajo tudi operacije sramnih ustnic. Zaradi lepotnih popravkov, ne zdravstvenih. Kaj menite?

Majda, Ljubljana

Se spomnite, kako smo se včasih zgrajali nad navadami nekaterih afriških plemen, ki obrezujejo ženske, jim odstranijo klitoris in sramne ustnice? No, tu smo, le da so razlogi drugačni. Menimo torej, da so šli s tem predaleč in da ti sreče ne moreta dati ne partija ne sistem – pa tudi kirurški posegi v mednožje ne.

■ Vedno sem bil nor na blondinke, toda vse moje punce so bile temnolaske. Tudi sedanja. In tu je problem! Krasna je, nor sem nanjo, pri seksu se fantastično ujemava, ampak če v kratkem ne bom dal dol kakšne plavolaske, me bo razneslo. Kaj naj storim?

Boris, Maribor

A še niste slišali za kozmetiko Schwarzkopf ali Subrino ali L'Oreal (ker se cenim) in kar je še teh podjetij, ki izdeluje-

Ali Svétnik nasprotuje seksu s sodelavko?
Mislim na težave, ki lahko nastanejo, če gre kaj narobe in ko gre narobe. Kakšno je vaše mnenje?

tudi če jih tip spedena teh istih 400, se nam zdi, da mora biti vpleteno kaj iz otroštva. Tako nekako.

■ Ali Svétnik nasprotuje seksu s sodelavko? Mislim na težave, ki lahko nastanejo, če gre kaj narobe in ko gre narobe. Kakšno je vaše mnenje?

Brane, Ljubljana

Vemo, kaj mislite, ampak precej službenih seksualnih pustolovščin se je razpletlo v srečen zakon, otroci in podobno, nekatere vsaj v prijetno popestritev monotonega življenja, in, ja, nekateri so pa potem res tudi zamenjali službo. Ampak, če nas sprašujete za načelno mnenje: ne, pri Playboyu ne nasprotujemo a priori seksu s sodelavko. Kar lop po njej.

jo barvila za lase? In kaj mislite, koliko blondink bi se sprehajalo po naših ulicah brez njihove pomoči?

■ Zadnjič sem se znašel v gorski družbi, v kateri se je razvila žolčna debata, nad katero višinsko mejo ni več greha. Nekateri so trdili, da se ta brezgrešna višina začne s 1000 metri, drugi pa, da šele nad 2000. Ali mogoče vi veste, kako je s tem?

Miha, Ljubljana

To je pa odvisno od tega, kje ste. Če ste, recimo, v koči pod Kumom nad Zasavjem (približno 1200 metrov), potem je to tisoč, če pa na Kredarici, jo pa lahko mirno dvignete celo do 2500 metrov. Sicer pa, Playboy ni ravno revija, ki bi zagovarjala koncept greha, kesanja in takih reči.

Svoboda

■ Razlog za nakup kompleta **MK605** je utemeljen. V njem boste dobili stojalo za prenosni računalnik, s čimer si boste zaslon dvignili v višino oči in se s tem izognili ukrivljeni drži. Potem sta tu še brezžična dodatka – tipkovnica in miš, s katerima je delo enostavnejše in udobnejše. Pika na i je miniaturni USB-sprejemnik za povezavo z omenjenima pritisklinama, ki ga zavoljo njegove majhnosti ni treba izklapljeti iz prenosnika. Nič kablov, obilo svobode. (A. M.)

www.logitech.com

Objemi me nežno

■ V poplavi sintetičnih vlaken, srebrnih nitk in vsega drugega so se Novozelandci vrnili nazaj k naravi in se stvari lotili po svoje. Pognali so se visoko v hribe, obrili ovce merino, predelali vlakna in na trg poslali posebno tehnično perilo. Da gre za res nekaj posebnega, povedo že navodila na embalaži – vsak kos morate, preden ga operate, najprej dodobra preznojiti. Poleg različne termoregulacije se perilo **Icebreaker** zlepa ne navzame telesnega vonja, rekordno dolgo pa je v njem preživel neki jadrallec: slekel ga ni 196 dni. (M. K.)

www.icebreaker.com

Solarno je zakon

www.regenliving.com

■ Trendi zahtevajo, da tehnologija postaja vse bolj zelena, prijazna okolju in spoštljiva do našega planeta. Zato so tudi pri Regenu iz San Francisc razvili **reverb**, nosilec za ipod z zvočniki. Napaja ga ali električna vtičnica ali sončne celice, ki ga prekrivajo po celotni višini. V napolnjenem stanju je pri sobni jakosti sposoben dostavljati glasbo kar 12 ur. Pri žurkah je malce drugače, saj ga glasno nabijanje komadov izčrpa malce hitreje, po le 4,5 ure. Reverb je fantastičen in izredno estetski audiopripomoček z LCD-zaslonom, integriranimi solarnimi ploščami, 60-vatnimi zvočniki in ceno, ki se ustavi pri 1580 evrih. Ampak, hej, skrbite za planet in vaš električni račun! (D. H.)

Opasano bogastvo

www.republica-fashion.com

■ Svet je dobil najdražji pas, izdelan po naročilu, izpod rok priznane britanskega oblikovalca **Stuarta Hughesa**. Za ta projekt je predelal logotip modne hiše Gucci in ga v obliki pasne zaponke ustvaril iz platine in diamantov. Rezultat je 250 gramov platine in za 30 karatov diamantov, zlepljenih v garderobni dodatek, ki tehta solidnih 168 ti-soč evrov. Za uvod bodo izdelali le tri in jih prodali že prijavljenim bogatašem, ki pa želijo ostati anonimni. Najbrž ne bi radi, da jih kdo napade sredi sprehoda po kateri izmed svetovnih prestolnic in od njih zahteva hlačni pas. (D. H.)

ZF-žuželka?

en.vermot-ag.com

■ He he, ne ne, tole je **veritas RS III roadster**, dvosedežni kabriolet z motorjem iz M5 (V10, 373 kW oz. 507 'konj') in eden tistih avtomobilov, ki daje misliti, da v tem trenutku ni recesije. Zanj hočejo pol milijona evrov neto, pa je kljub temu pet že prodanih, več kot enkrat toliko naročenih, proizvajalcu Vermont AG pa se ne mudi, saj gre za ročno izdelavo, za drage materiale, za 15 delavcev, ki potrebujejo osem tednov, da sestavijo enega, in na 30 kosov omejeno serijo. In kdor ga bo kupil, se bo lahko tudi zabaval, saj obljublja 347 kilometrov na uro in 3,2 sekunde z mesta do 100. Zadeva je, jasno, tehnično povsem dirkaško zastavljena in zasnovana, obuja pa spomin na povojne nemške dirkalnike s tem imenom. (V. K.)

Tiktakajoči čmrlj

■ 2007. je Audemars Piguet predstavil svojo prvo uro iz kovanega ogljika – royal oak offshore alinghi team chronograph. Omejena serija je bila hitro razgrabljena in kronograf je danes iskan zbirateljski primerek. Tu je zdaj njegov naslednik, **royal oak offshore chronograph**, z ohišjem iz kovanega ogljika in s keramično luneto, a tokrat z avtomatskim mehanizmom, ki temelji na AP-jevem hišnem kalibru 3120, nadgrajenim s kronografskim modulom. Tudi barve so nove – zaradi strupeno črno-rumene kombinacije uri pravijo 'bumble-bee', čmrlj. Brenči bo v neomejenem roju po približno 20 tisoč evrov. (B. L.)

www.audemarspiguet.com

www.jabrastone.com

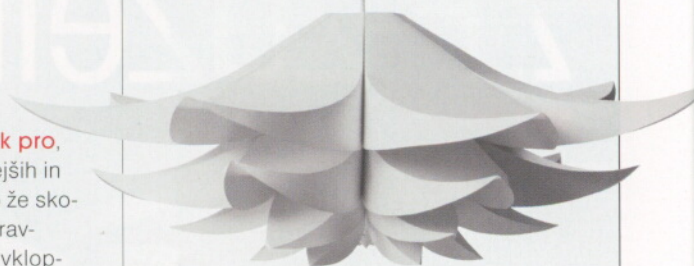
Ušesni kamen

■ Ker nas na to napeljuje zakon, ker nas v to prepričujejo razne študije o vplivu sevanja telefonov na naše zdravje in ker imamo roke tako svobodne za druga opravila, so se modrozobe slušalke za mobilnike že pošteno razpasle. Veliko je kakovostnih, a le redke tudi tako čudovite, da bi jih nosili celo v postelji. Slušalka **Jabra stone** je nekaj posebnega. Oblikovno samosvojo jo je na ušesu opaziti le toliko, kot je nujno – toliko, da se na vas ustavijo zavidljivi pogledi. In je tudi kakovostna. Vsebuje dvojni mikrofoni in tehnologijo odpravljanja šuma, ki uspešno odstranjuje moteče zvoke vetra in prometa. Za preračunanih 90 evrov. (A. M.)

Mali profi

■ Odkar je Apple prenovil svojo linijo profesionalnih prenosnikov **macbook pro**, velja model s 13-palčnim zaslonom za enega najprenosnejših, najzanesljivejših in zmogljivejših v svoji kategoriji. O aluminijastem ohišju iz enega kosa čivkajo že skoraj vsi, ravno tako je le stežka spregledati sledilno ploščico za večprstno upravljanje. Pa veste, da njegova baterija zagotavlja kar do sedem ur delovanja z vklopljenim wi-fijem? Kaj pa, da ima osvetljeno tipkovnico? In to, da Mac OS X nima težav z virusi? Ne, ne berete pravljice ali znanstvenofantastične zgodbe. (A. M.)

www.elementare.si

Retro je in!

■ V ljubljanskem Elementare so v okviru meseca oblikovanja predstavili vse luči danske oblikovalske hiše Normann Copenhagen: norm 69 (1969), norm 03 (2003) in **norm 06** (2006). Najbolj sveža stropna svetilka je norm 06, ki jo je oblikovalec Simon Karkov zasnoval kot nadaljevanje zgodbe iz leta 1969. Spominja na lilije, izdelana iz posebne folije za luči pa je na voljo v treh velikostih. Sestavite jo sami, brez lepljenja, redizajn teh luči pa je potrditev, da se retro dizajn luči vrača v domove in da sploh ni drag. Stanejo namreč od 100 do 150 evrov, odvisno od velikosti. (V. S.)

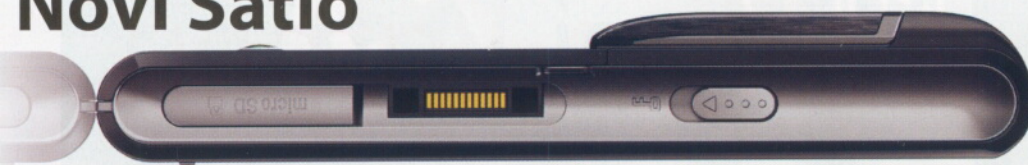
www.apcom.si

SPOROČILO ZA JAVNOST

Še nikoli videna vizualna komunikacija z mobilnikom Sony Ericsson Satio™

Doživite vrhunsko večpredstavnostno izkušnjo z mobilnikom Satio™. Napasite si oči na filmih, TV-serijah in video posnetkih na 3,5-palčnem zaslonu v kristalno jasnem širokozaslonskem formatu 16 : 9 – kot da bi jih gledali v živo. Ali se prijatelj pači? Posnemite ga s fotoaparatom z ločljivostjo osupljivih 12,1 milijona slikovnih pik in fotografijo pošljite prijateljem.

Novi Satio™

3,5-palčni zaslon v resničnem širokozaslonskem formatu 16 : 9 – uživajte v filmih

izrazite se s pomočjo fotografij – fotoaparati z ločljivostjo 12,1 milijona slikovnih pik, intuitivni fokus na dotik, ksenonska bliskavica in zaznavanje obraza ter nasmeha

spletni albumi s sporočili – spregovorite skozi fotografije in izmenjajte svoje izkušnje

intuitivni večpredstavnostni meni na dotik – dostopajte neposredno do svojih priljubljenih vsebin, fotografij in večpredstavnostnih datotek

operacijski sistem fundacije Symbian – na tisoče aplikacij na voljo na spletu

glasbeni predvajalnik – predvajajte svojo glasbo glasno in jasno

■ Sredi hladne zime vedno radi sanjarimo o romantičnosti in udobju domačega kamina. Podjetje Vauni, ki že več zimskih sezon preseneča z inovativnimi koncepti kaminov, je sedaj izdelalo stenski kamin **cupola**. Gre za edini sferični kamin na svetu, ki ga je mogoče pritrditi na steno, kot bi na steno pritrdili LCD-televizor. Cupola ohranja plamen pri življenju z bioetanolom, ki ne proizvaja dima in ne zahteva prezračevanja. Kot takšna je cupola pravzaprav prej hišni dekor kot sistem za ogrevanje stanovanja. Izdelana je iz lahkega aluminija in na voljo v črni ali beli barvi od 1840 evrov naprej. (D. H.)

www.vauni.com

Ognjeni dekor

www.dainese.com

Varno in udobno

■ Leščerbo si lahko za 169 evrov zaščitite z repliko čelade smučarskega asa **Axela Svin-dala**, ki je tudi avtor grafike. Polikarbonska zunanja lupina ima spredaj zračne kanale, ki jih je mogoče zapreti ali odpreti. Notranjost je iz poliuretanske pene s sistemom zračenja, hipoalergena podloga pa je snemljiva. In čeladi lahko nadenete tudi ščitnik za brado. Tudi rokavice **carbon tech**, vredne 229 evrov, so plod sodelovanja s smukaškimi zmagovalci. Na členke so vgradili vložke iz ogljikovih vlaken, vložke in vijake iz nerjavnega jekla, na kravje usnje pa pritrdili ščitnike iz termoplastične smole. Za notranje udobje skrbi notranji sistem thermolite. Jakna **sochi** pa je iz 100-odstotno vodoodpornega goreteksa, ki zadržuje toploto in hkrati diha, podloga 3D bubble pa zagotavlja optimalno mikroklimo. Da vam ne bo treba skrbeti, kam spraviti masko, rokavice, denarnico in MP3-predvajalnik, ima jakna nekaj pripravnih nepremočljivih žepov. Pa tudi snemljivo kapuco in notranje rokave. Razkošje za 599 evrov. (A. O.)

BACHUS CENTER

LOUNGE • RESTAURANT • CLUB

**SPREJEMAMO REZERVACIJE
ZA PREDNOVOLEETNE ZABAVE**

Center zabave in kulinarčnih užitkov

poslovna kosila, tiskovne konference, promocije in predstavitve,
družabna srečanja in druge prireditve.

Kongresni trg 3, 1000 Ljubljana, Tel.: +386 (0) 41 730 753

www.vado-uk.com

Prepleteno

■ Na razstavnem sejmu oblikovalcev 100% Design je zasnova tuširnih glav **ethos** podjetja Vado sprožila izjemen odziv. Obiskovalci se kar niso mogli načuditi videzu tega tuširnega sistema, za katerega nismo prepričani, ali nas navdušuje ali straši. Kot da bi se šopek lovčev plazil proti vam, ko le poskušate sprati skrbi vsakdana s sebe, po drugi strani pa zažene diši po čistilni napravi iz kakšnega bolj gotskega znanstvenofantastičnega filma. Vsekakor je ethos kopalniški dodatek, ki vas preprosto ne more pustiti ravnodušne. Ali umazane. (D. H.)

Snežna zverina

■ Yamaha je ljubiteljem zasneženih gora ponudila novo igračo, ki zmore preplezati najbolj strme klance. **FX nityro MTX SE 162** poganja zmogljiv 1049-kubični štiritaktni motor, ki je okolju prijazen, predvsem pa zmore goro moči, ki na utrjeni snežni podlagi požene zverino od 0 do 100 km/h vsaj tako hitro kot Rossijsvo moto GP-specialko M1 na vročem dirkaškem asfaltu. (P. K.)

NOVA MAZDA CX-7
PLENILEC V MESTU

PREHITITE NOVI DAVEK Z MOČJO SVEŽEGA DIZLA!

Obletite uvedbo novega davka na motorna vozila in se zapeljite v središče pozornosti z **novim Mazdo CX-7**. Izzivajte veter z novim dizelskim motorjem z zmogljivostjo 173 konjskih moči (127 kW) in poskočnim navorom 400 Nm. Doživite izjemno vožnjo s sistemom SCR, ki s spreminjanjem dušikovega oksida v vodno paro ustreza evropskemu okoljevarstvenemu standardu Euro V.

INTERCLASS CARS, Gorjupova 1, Ljubljana, tel: 01 2000 940

WWW.INTERCLASSCARS.SI

Zabijte ga!

■ Bi ga zabili na najbolj gledani tekmi nemške bundeslige? Da bi vam ploskali na San Siru? **Fifa 10**, po mnenju mnogih najrealističnejša virtualna nogometna igra. Popelje vas na gostovanja v 30 žogobcarskih lig na svetu, izbirate lahko med več kot 500 moštvimi z vsega sveta, med njimi tudi več kot 40 reprezentanci, z veselilo Slovenijo vred. Vse je hudo realistično, žoga se obnaša drugače v dežju in snegu kot na suhi zelenici. Štejejo tudi lastnosti, kot so telesna in duševna pripravljenost. Če kdo nima v nogah, ima v glavi, in če koga ne gre predriblati, ga lahko pač počiš po tleh. Le da sodnik tega ne sme videti, se razume. (M. R.)

Ocena: ★★★★★

www.michielvanderkley.nl

■ Krogla, kot bi jo pričakovali v eni od bodočih čakalnic na medplanetarne polete, je narejena po principu kokosovega oreha: polivretanska sfera od zunaj in povsem drugačna, tapicirana znotraj. Nizozemski oblikovalec **Michiel van der Kley** je vsaki polobli globusa dal svojo funkcijo: polovica skriva mizico (za prenosnik), druga pa udoben vrtljiv sedež. V aluminijastem podstavku so kolesa, ki pa se ob odprtju sfere zablokirajo in naredijo delovno 'postajo' nepremakljivo. Mere so 16/72/90 centimetrov, barvo pa si lahko izmislite. V Slovenijo vam jo pošljejo za 4680 evrov. (V. S.)

Futuristična krogla

Samosvoj

Tim Burton: *Modro dekle z vinom*
Olje na platnu, 28 x 22 (71,7 x 55,9 cm)
Zasebna zbirka
© 2009 Tim Burton

■ **Tim Burton** je svet v malem: temačen, čudaški, grotesken, srhljiv, večplasten ... lep na samosvoj način. Zato newyorški Muzej moderne umetnosti režiserju, producentu, piscu, fotografu, ilustratorju in umetniku izkazuje posebno čast s pregledno razstavo in projekcijami njegovih del. Vključeni so tudi neizpeljani projekti, še nikoli prikazana dela, njegove otroške risbe, prvi neprofesionalni filmi, dela, ki jih je napravil kot študent umetnosti in pozneje kot grafični umetnik, različne ilustracije, makete, lutke, skicirke, kostumi in animacije. Sentiment, cinizem in humor, pravijo kritiki, v najboljšem smislu. Razstava za tiste, ki jih zanima, kaj je počel gospod pred snemanjem prvih Batmanov, Edvarda Škarjetrokega, Predbožične more, Čarlija v tovarni čokolade in drugih znanih filmov, med njimi in po njih. Do 26. aprila 2010. (N. R.)

www.moma.org

Za mojstre

www.baraka.it

■ Med dodatki, ki jih imate najpogosteje v roki, se poleg kreditne kartice in mobilnika zagotovo najde tudi USB-ključek. In ker ne gre pomembnih podatkov prenašati okoli na neuglednem nosilcu, so pri italijanski hiši nakita Baraka tej zmogljivi napravi nadeli luksuzno podobo. Model **master** je na voljo s štirimi ali osmimi gigabajti spomina, oblečen pa je v jeklo z detajli iz kombinacije zlate in črne prevleke PVD. (B. B.)

Zadihajte!

Kdo: koncert dueta Air **Kje:** hala Tivoli, Ljubljana **Kdaj:** 14. decembra

■ Sredi decembra se nam obeta zelo zanimiv glasbeni dogodek, ki bo navdušil predvsem ljubitelje elegantnih elektronskih ritmov, kakršne francoski duet Air vzgaja že od leta 1995. Melodije, lahkotne kot zrak, bosta tokrat črpala predvsem s svojega aktualnega, že šestega studijskega albuma Love 2. Ta je tudi glavni razlog za turnejo, v sklopu katere bomo te elektronske ljubezni deležni tudi pri nas. Lepota melodij dueta Air je predvsem v mešanju moderne glasbene kreative z vplivi psihedeličnih in elektronskih viž sedemdesetih, med katerimi airjevca Jean-Benoît Dunckel in Nicolas Godin cenita tako velikokalibrske ikone, kot so Vangelis, Jean Michele Jarre in Francis Lai, kot tudi bolj rokavske izvajalce, denimo Tangerine Dream in Pink Floyd. Na nastopih Nicolas igra bas, akustično in električno kitaro, doda pa tudi sintetično filtriran vokal vocoder. Jean na drugi strani upravlja klaviature in v izvedbo vstavlja še drugi, prav tako elektronsko spremenjen glas. Nostalgicnih sintetizatorskih dobrot v njunih izvedbah tako nikoli ne manjka, prav tako se ne bojita uporabljati številnih studijskih inštrumentov, ki jih učinkovito vključujeta tudi v koncertne nastope. V Ljubljani se tako lahko veselimo odličnega, edinstvenega ortodoksnega mešanja modernosti in retro vibracij.

V objemu Sofie Coppola

■ Nicolas in Jean sta sodelovala tudi s Sofio Coppola, hčerjo filmskega režiserja Francisa Forda Coppole. Napisala sta večino glasbene podlage za njen debitantski film The Virgin Suicides, medtem ko je Brian Reitzell, nekdanji član zasedbe Air (bil je bobnar), sestavil filmsko glasbo za Sofijin uspešni film Izgubljeno s prevodom. V njem je med drugim mogoče slišati tudi Airov studijski komad Alone in Kyoto, ki ga bomo skoraj zagotovo slišali tudi v Ljubljani. Airjevca sta prav tako dala svoj glasbeni pečat zadnjemu Sofijinemu filmu Marie Antoinette.

15. decembra

Neka druga kultura

Kaj: koncert zasedbe Noctiferia

Kje: Kino Šiška, Ljubljana

■ Ena najdejavnejših metal-skih skupin na domačih tleh bo v nedrju urbane kulture predstavila povsem svež studijski album Death Culture. Album, ki je prelomna točka na njihovi ustvarjalni premici, je nastal kot izraz brezkompromisne predanosti žanru in glasbenemu izražanju. Odrasel, resen in predvsem izjemno kakovosten doprinos k naši težkorokovski sceni.

23. decembra

Violinska pravljica

Kaj: novoletni koncert Anje Bukovec

Kje: Grand Hotel Union, Ljubljana

■ Vrhunska slovenska violinistka Anja Bukovec bo tudi letos pripravila že jubilejni novoletni koncert, za katerega obljublja, da bo največji in najlepši doslej. V Unionski dvorani Grand hotela Union se ji bodo pridružili simfoniki pod vodstvom dirigenta Marka Hribernika, s katerimi bo nedvomno energično predstavila številne skladbe iz slovenskih in tujih filmov.

26. decembra

Pravo elektronsko doživetje

Kdo: Ferry Corsten

Kje: Gospodarsko razstavišče, Ljubljana

■ Kalorije božične večerje boste lahko dodobra skurili na trance zabavi, ki jo bo grel vrhunski nizozemski didžej Ferry Corsten, nekaterim poznan tudi kot System F. Frajer trenutno sodi med sedem najvplivnejših didžejev na svetu, njegov nastop pri nas pa bo pospremil bombastičen šov z laserji, LED-zasloni in vokalom pevke Betsie Larkin.

26. decembra

Snidenje glasbenih velikanov

Kaj: novoletni žur – Dan D, Šank Rock, DMP, 6pack Čukur

Kje: Rdeča dvorana, Velenje

■ V pričakovanju novega leta se bodo na enem odru združile udarne sile slovenske rokovsko-reperske

scene in popestrile pobožično rajanje na velenjskih tleh. Šank Rock, Dan D, Društvo mrtvih pesnikov in 6pack Čukur.

**ZAKULISJE
S SNEMANJA**

www.playboy.si

KLEPETAJTE Z

Nežo Emmo Janežič

**V PONEDELJEK, 14. DECEMBRA,
OB 13. URI!**

PLAYBOY

Vsak drugi petek v mesecu.

AM Ljubljana, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana

PLAYBOY PODARJA!

V januarski številki, ki je izšla 11. decembra, podarjamo v rubriki Pisma (Pismo meseca, stran 4) in Magnet knjige. Nagrado, ki jo podarjamo v rubriki Pisma, dobite povsem preprosto. Pošljite elektronsko pošto na naš naslov playboy@adriamedia.si ali na naslov **Playboy, Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana** do 18. decembra 2009 pošljite dopisnico, razglednico ali pismo s pravilnim odgovorom, če je zahtevan, in ne pozabite pripisati svojega imena, priimka, naslova oziroma telefonske številke. Nagrado radio Tivoli Audio pa po pošti dobi Natalija Grabner iz Velenja. Čestitamo! Preprost postopek za pridobitev nagrade v rubriki Magnet knjige pa najdete na spletnem naslovu <http://dogodki.playboy.si/podarjamo/>. Pomembno je, da ste seznanjeni z naslednjimi pravili naših nagradnih iger:

- Sodelovanje v nagradni igri ni pogojeno z nakupom revije.
- Nagrade niso prenosljive in jih ni mogoče zamenjati za gotovino ali drugo blago.
- Odločitev komisije je dokončna in nanjo se ni mogoče pritožiti.
- V zrebanju ne morejo sodelovati ljudje, ki sodelujejo pri organizaciji, pripravi in izvedbi igre, ter zaposleni v podjetju AM Ljubljana, d. o. o.
- Vsakdo lahko v posamezni nagradni igri sodeluje le enkrat.
- Nagrajenci bodo o nagradi obveščeni po pošti. Za prejem nagrade mora nagrajeneц poslati davčno številko, davčno izpovedo in podpisati pisno soglasje za objavo podatkov v reviji ali/in na spletni strani www.playboy.si. Objavili bomo ime, priimek, kraj in vrsto nagrade. To je nujno zaradi zakona o varstvu osebnih podatkov. Nagrajenci prejmejo nagrade po pošti.
- Sodelujoči soglašajo s tem, da se njihovi osebni podatki hranijo v namene izvedbe nagradne igre.
- Akontacijo dohodnine pri nagradah višje vrednosti plača prejemnik. Prejemnik soglašaja, da lahko nagrado prevzame le s potrdilom o plačilu.

PLAYBOY NAGRAJUJE

<http://dogodki.playboy.si/podarjamo/>

PRI LEVU

À la carte restavracija

Vošnjakova ulica 1, 1000 Ljubljana

T: +386 1 432 70 89

F: +386 1 230 25 78

E: info@prilevu.si

www.prilevu.si

POWDER BLUE Jessica Biel se je v vlogi od kokaina zasvojene slačipunce iz Los Angelesa prisiljena slačiti, da zasluži za zdravljenje svojega bolnega sina.

SEKS V MESTU Cynthia Nixon med ljubljajem s staro ljubeznijo.

SEKS V FILMIH

THE BURNING PLAIN V filmu nastopa neverjetno vroča Charlize Theron, ki na platnu žge kot težavna vodja restavracije.

◀ **KALIFORNICIRANJE** V Showtimovi nanizanki romanopisec in odvisnež od seksa David Duchovny žonglira z bivšo punco Natascho McElhone in išče navdih za novo knjigo.

◀ **LJUBIMKI** Hladna zapeljivka Gwyneth Paltrow draži in omreži čustveno neuravnovešenega sosedo Joaquina Phoenixa.

NA ROBU LJUBEZNI Biti zgoraj brez v epski drami iz druge svetovne vojne je bila zamisel igralkke Keire Knightley – razlog več, zakaj imamo za oskarja nominirano igralko tako radi.

VAN WILDER: FRESHMAN YEAR Necenzurirana DVD-različica filma vsebuje enega najbolj vročih dildov v zbirki glavnega junaka.

BRALEC Kate Winslet je v nežni romanci z najstnikom Davidom Krossom, ki ji mora v zameno za seks brati najboljša literarna dela.

ELEGY Čudovita, a uničujoča univerzitetna študentka Penelope Cruz povabi profesorja Bena Kingsleyja, da opravi posteljni izpit.

ROKOBOREC Marisa Tomei se z nominacijo za oskarja vrti v krogu, ko v vlogi mame samohranilke račune plačuje s plesom na drogu.

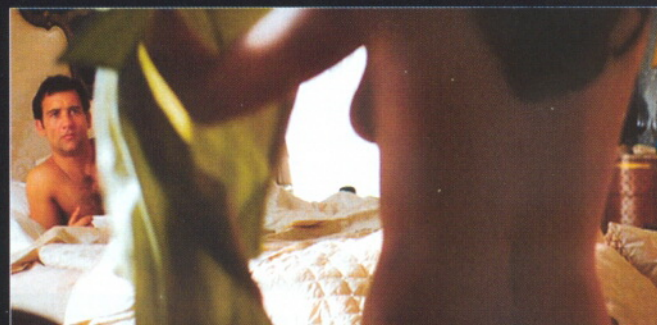
2009

TEKST Stephen Rebello | FOTO Arhiv Playboy ZDA

■ Kaj se je zgodilo s seksom v filmih? Najpreprostejši odgovor je, da se je preselil na bolj domače mesto, na kabelsko televizijo. Sploh, če si ogledate največje letošnje filme z velikega platna, kot so *Transformerji 2*: Maščevanje padlih, *Harry Potter in Princ mešane krvi*, *Zvezdne steze in V višave*. Vsi, ki si želite več vročega dogajanja med rjuhami, ostanite doma pred televizorji, saj nanizanke *True Blood*, *Kaliforniciranje* in *Dexter* ponudijo veliko več. Na srečo pa seksa iz filmov na velikem platnu niso povsem izgnali. Niso samo tujejezični filmi tisti, tudi nekaj ameriških jih vsebuje erotične prizore.

TRUE BLOOD V nanizanki hiše HBO gredo erotični prizori med ljubimcema iz resničnega življenja Anno Paquin in Stephenom Moyerjem v višave, kamor si filmi z velikega platna ne drznejo.

DVOJNA IGRA Zavita filmska zgodba je premalo prostora namenila seksualni napetosti med Julio Roberts in Clivom Owenom. Morda bi film doživel večji uspeh, če bi prikazal več dogajanja med njima.

ANTIKRIST Film režiserja, Larsa von Trierja straši gledalce v sceni, v kateri se Willem Dafoe in Charlotte Gainsbourg mečkata na kupu trupel.

PEHAR bogatih prijateljev

Timbaland je pripravil Shock Value II, drugi del produkcijskega glamurja, ki se bere kot kdo je kdo v glasbenem svetu. Če te ni na tem albumu, potem verjetno delaš nekaj narobe.

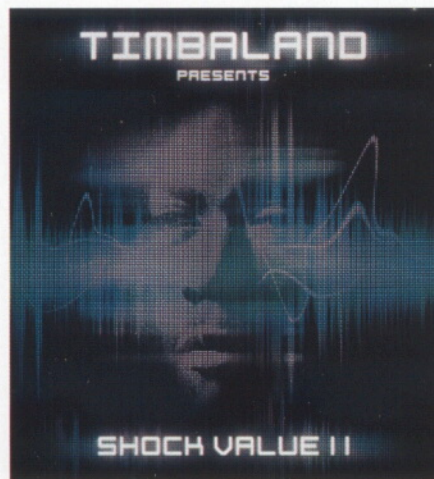
Morda Timbaland nima toliko frendov kot vi, ima pa zato vsekakor kakovostnejše. Njegovi so namreč izjemno uporabni tudi na poslovnem področju, kjer jih lahko vedno znova vstavi kot popestritev osebnega albuma. Shock Value v drugo ni nič drugačen kot prvič: Timbaland je za projekt spet poklical ves svoj Facebook.

JUSTIN TIMBERLAKE je že stalnica pri Timbalandovih projektih in zdi se, da mu je mali skodrani pobič dolžan dosmrtno vokalno rento, ker ga je Timbaland postavil na glasbeni zemljevid. A ta simbioza gre v obe smeri, saj bi bilo za Justina nespametno skočiti z drvečega vlaka, ki ga lahko pelje od ene do druge uspešnice.

CHAD KROEGER je sicer roker, a ni iz tiste najtežje kategorije. Je vokalist in kitarist skupine Nickelback, ki sicer zna žagati, a ne tako surovo, da bi izgubili položaj na pop lestvicah. Ravno zato je bil Chad logična izbira, saj Timbaland nima nobene težave izvajati R&B-kastracije na mehkejših rokovskih ikonah (še pomnite Chris Cornella?).

NELLY FURTADO, lepotečka portugalsko-kanadskega rodu, je prav tako postala redna gostja pri Timbalandovih projektih. Njen prepričljivi mehki glas je odličen kontrast udarnim bitom in reperski tonaži gajstnega Timbalanda. Zdaj, ko je bambina vendarle ustvarila v španščini zapet album, ki je potešil njen klic po nacionalni identiteti, se lahko mirno vrne tja, kjer dežujejo pravi cekini.

Za **KATY PERRY** se zdi, da drsi v prostem teku vse od svojega kvaziprovokativnega komada o lizanju z drugim dekletom. Zdaj je Katy bolj kot pevka pravzaprav le za trače zanimiv obraz, a Timbaland v njenem talentu očitno vendarle čuti prave vibracije. Hej, morda pa

je prav ta kolaboracija tisto, kar Katy potrebuje, da se ponovno reinštalira kot opazna pop pevka.

ONEREPUBLIC so Timbalandu nedvomno dolžni vsaj eno bogato uslugo. Preden so skupaj odmijavali Apologize, jih zunaj rodnege mesta ni nihče poznal, zdaj pa so fantiči ugledni nosilci mehkejših rokorskih melodij, čeprav razen omenjenega singla nihče ne

zna imenovati vsaj še enega njihovega komada. Ponovno sodelovanje s Timbalandom lahko ta fakt vsaj malo redefinira.

DAUGHTRY je skupina, ki jo je ustanovil Chris Daughtry, finalist resničnostnega šova Ameriški idol leta 2006. Za Timbalanda so zanimivi predvsem zato, ker nimajo lastne identitete – šur, odmevajo sicer bolj rokovsko, a če te je rodil Ameriški idol, potem nisi ravno kaliber neke težke alternative. Še en psevdorokovski utrinek na poti do R&B-kastracije.

KERI HILSON je smrtnikom skoraj nepoznano ime, glasbenikom pa pomeni zanesljivo in vokalno zelo močno spremljevalko. Keri namreč poje v ozadju, svoj glas prodaja, da obogati sicer bolj kašljaste zvezdnike. Na pomoč jo je poklicala Britney Spears, tudi Ludacris, Timbaland pa jo je pogumno postavil v prvo vrsto. Zdaj punca poje, nastopa, se zvija in je nasploh prava R&B-mačka. Dovolj vroča roba, da jo je Timbaland povabil tudi na drugi Shock Value, torej.

MILEY CYRUS je predmenstrualnemu občinstvu poznana kot Hannah Montana, a ker lolita počasi odrasča in se poskuša iz deviško-pubertetniške zvezdnice vztrajno preleviti v pravo glasbeno starleto, ji je sodelovanje s Timbalandom enkratni blagoslov. Ker ve, da jo bo Timbaland nedvomno spremenil v bombastično seksuljo in jo seveda obvezno prilepil tudi v videospot. Pa še Justina Timberlaka lahko peca.

NERAZUMLJENA?

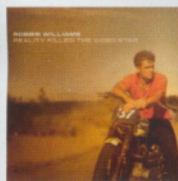
■ Slovenskih lepotic nihče ne razume. Ali pa jih ne želi. Bo že držalo, da morda pod vsem tem tiči pregovorna slovenska zavist, češ če je lepa, potem ni pametna. Ni talentirana. Ni sposobna. To potem sili naša lepa dekleta, da se pehajo za dosežki, opravljajo teste za članstvo v organizaciji MENSA, molzejo krave, pišejo pesmi. Nina Osenar je vse od debitantskega javnega nastopa v tu navzoči reviji z nasmehom in energijo sprejemala vedno nove izzive. Tudi ona je želela pokazati, da ni samo lepa. Da je bil Playboy le odskočna deska. In tako je med drugim tudi zapela, a tako prepričljivo, da ni nihče oporekal potencialu tega dela njene kariere (če je že govtala kritike zaradi drugih stvari). Zato smo bili nadvse navdušeni, ko smo prejeli novico, da bo Nina Osenar vendarle izdala tudi studijski album, njen prvi, ki ga čakamo že tri leta, odkar je pričela s singlom Moment Like This. V roke so jo vzeli odlični slovenski glasbeniki: Ivo Rimec, Lovro Ravbar, Lara Love. Mlada generacija virtuozov, ki so za drugi singel Nino oblekli v bolj džezovske pop ritme, žanrsko pestre in odlično produciranemu albumu – ki bo izšel v začetku novega leta – pa nadeli simpatičen naslov MissUnderstood. Nič kaj dvoumen konstrukt lepote naslova in dejstva, da nam še zdaj ni jasno, kako ji vse to uspeva.

! POTUJOČI LAIBACHI

Kulturna skupina Laibach bo konec leta zaznamovala z edinstveno turnejo po Evropi, imenovano EU Double Headline Tour, v kateri je koncertne moči združila z elektronsko zasedbo Juno Reactor. Turnejo bodo zaznamovale predelave nekaterih starih komadov iz osemdesetih, pot glasbenega posredovanja množicam pa jih bo vodila od Nizozemske, Velike Britanije in Nemčije prek Češke in Poljske do Srbije, Hrvaške in tudi Slovenije. Ne zamudite jih 16. decembra v mariborskem Štuku.

Lepotic poln dnevnik

■ Usher svoje albume piše, kot da bi bili njegovi osebni dnevnik. Njegov zvezdniški producent Jermaine Dupri, ki je mladega Usherja pred dobrimi petimi leti izstrelil med največje R&B-zvezde, mu je kritično namignil, da je z glasbo tako kot s knjigami – piši o tem, kar ti je blizu. In Usherju so blizu lepotice, jasno. Gibal se je okoli mnogih, med drugimi tudi okoli legendarne Naomi Campbell, a le dve sta ga tako premaknili, da sta vplivali na nastanek studijskih albumov. Rozonda 'Chilli' Thomas iz skupine TLC je ob razdoru zveze leta 2004 postala nepričakovana muza albuma Confessions, Usherjevega najbolje prodajanega studijskega projekta, ki ga je na Billboardovi lestvici stotih najvplivnejših glasbenikov na svetu pribil na 21. mesto. In potem smo čakali, kot kaže, na novo muzo. In prišla je Tameka Foster, do nedavnega Usherjeva žena, zdaj uspešno ločena in opevana v še enem izpovednem, energičnem in glasbeno albumu mladega Usherja. Naslovil ga je Raymond vs. Raymond (kar je njegovo siceršnje ime), z njim pa bo ne le izpovedal svoje ranjene duše, ampak z udarnimi ritmi namignil, da gre njegovo življenje tudi po tej srčni epizodi vseeno nemoteno naprej. Le katera bo naslednja?

ROBBIE WILLIAMS
Reality Killed The Video Star
EMI, 2009

Nedvomno je to najintenzivnejši sprev tako baladnih kot tudi poskočnejših pop rokovskih sklad, odkar smo si vrteli njegov izjemno uspešni album Escapology. Ni še popolnoma jasno, ali je tole resni in odrasli Robbie ali pač le Robbie, ki se norčuje iz našega teženja k normalnemu, udobnemu in poznanemu. Frajer malce eksperimentira, z glasom, s sintesajzerskimi vložki, z vsem, kar bi lahko izpadlo čudaško, a se staplja z njegovim miksom humorja in glamurja.

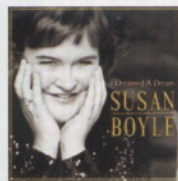
★★★★

JOSS STONE
Colour Me Free!
EMI, 2009

Ko se že nasploh bolj k hipijevskim vodam nagnjena deklica odloči, da bo svobodnejša, si malce težko predstavljamo, kaj točno jo v resnici še drži priklenjeno. Joss Stone se je zdaj, še svobodnejša, vrnila k svojim koreninam. Konec je njenega nasilnega potiskanja v kategorijo R&B, zdaj je Joss spet pevka soula, prepuščena igri retro R&B-ritmov in celo džezovskih utrinkov. Morda naskakuje pozicijo Amy Winehouse, morda pa je res le odločena, da bo ustvarjala zgolj tisto, kar ima najraje.

★★★★

SUSAN BOYLE
I Dreamed A Dream
Sony, 2009

Gospa škotsko-keltskega rodu je na glasbeno sceno stopila z impresivnim vokalom v šovu Britain's Got Talent, nato pa zaradi instantne slave kolapsirala. Potrebovala je malce domačega gorskega zraka, da je spet zadihala in izdala studijski prvenec. Album, ki je obnove svet, je le razkazovanje njenega izjemnega pevskega talenta. In dokaz, da je včasih človek za glasom bolj zanimiv kot pesem, ki jo poje. Niz lepih popevk, ki pričajo le, če ste zaljubljeni v sam koncept Susan Boyle.

★★★★

TABU
42
Menart, 2009

Po petih letih se Tabuji vračajo z izjemnim studijskim projektom, albumom 42, ki razkriva, da navkljub težavam na koncu vedno vstanejo z nasmehom in šopkom vrhunskih melodij. So moderni, ko se superonično zvijajo v Supersongu, in so klasični, ker je Oblik za dva spisan za uživanje, za bavitost in smisel življenja. Tabuji so pravi oddih. Pridejo potih, brez odvečnega ropota, dostavijo neverjetno vsečne melodije kalibra Nemo srca in pustijo, da jih obožujemo takšne, kakršni so.

★★★★

NATALIE IMBRUGLIA
Come To Life
Universal, 2009

Odkar je Natalie postala opazna z izjemno popularnim hitom Torn, se dozdeva, da je pri njej vsakršna želja po slavi popolnoma izpuhtela. Naslednji projekti so prišli tiho in bili izredno izpovedni, nič kaj preveč pop in zato še toliko manj ustrojeni za MTV-jevske množice. Po kar nekaj letih premora se vrača z novim studijskim albumom Come To Life. Melodije so na izjemni ravni, sploh zaradi njenega angelskega glasu. Le deset komadov, ponovno tematejših, kot hrana za dušo.

★★★★

FALL OUT BOY
Believers Never Die - Greatest Hits
Universal, 2009

Podivljani ameriški rokerji, pamti novega vala mehkejših garažnih projekcij jeze, alternativci, ki so vse prej kot to. To je tisti rok, ki ga podložijo Ameriški piti, ob katerem se žura na maturancu in absolutu. 18 največjih hitov Fall Out Boy (trije dodatni singli so kot nagrada za vztrajnost) je dokaz, da lahko tudi pisana paleta infantilnih rokarskih melodij pobere MTV-nagrade in nominacije za gremija. Zbirka za vse, ki verjamejo.

★★★★

50 CENT
Before I Self Destruct
Universal, 2009

Samo 50 Cent zmore vzdrževati zanimanje tistih, ki ga obožujejo, in tistih, ki ga sovražijo. Kajti pripadniki iz obeh tabarov, če že ne kupijo, pa vsaj poslušajo njegov album. Before I Self Destruct je tipičen gangsterski rep, spisan dovolj nežno, da ga lahko cenzurirane zalepijo tudi v medije, in dovolj robusten, da opozorijo zaradi spornih besed vsi nad vsakim komadom. In prav v tem je privlačnost – reperski konstrukt, ki je tako nenevarno, da ga lahko poslušata tudi kantri breknak iz Alabame.

★★★★

Modro, ki te ljubim

Cameron je začel snovati Avatarja že v devetdesetih letih, toda takrat še ni bilo tehnologije, s katero bi lahko uresničil svojo vizijo. Epska fantastika je sedaj končana.

Ksenofobija je elementarna človeška napaka, nekakšen kulturni temelj Zahoda, s katerim tujce in tuje vedno znova postavljamo pod vprašaj. Nacionalistična doktrina uči svoje malčke, da je tujec vedno najprej sovražnik, šele nato se lahko izkaže za prijatelja. Ko to apliciramo na filmsko bodočnost, v kateri homo sapiens svinja še po drugih planetih, ksenofobija spet postane aktualna. Človeško sovraštvo do tujega zraste do galaktičnih razsežnosti, in ker nas vzgojni program (beri: mediji) uči, da so vesoljčki a priori sovražni in morilski, človek izraža svoj odpor do tujcev na medplanetarni ravni. To se je pogosto izkazalo za preživetveno nujo, dokler ni James Cameron, režiser epskih konstruktorov Titanik, Osmi potnik 2, Resnične laži in Terminator 2, vendarle končal Avatarja.

Avatar je na srečo ponesrečena enciklopedija človeške ksenofobije. V njem človek v svoji ekspanziji naleti na popolnoma prijazne vesoljčke. A so mu seveda v napoto, ker so previsoki (tri metre, ojl!), prehitri, preveč modri in predvsem imajo arhaične kolibe postavljene neposredno na viru dragocene kovine. V Avatarju je karambol naše in njihove kulture reinterpretacija večne zemeljske tesnobe med surovin lačnim Zahodom in s surovinami bogatim Bližnjim vzhodom. Modrokožni Na'viji v Avatarju sedijo na dragoceni rudi. Pa jim na vrata potrka postavni beli Američan in jih lepo prosi, naj se sistematično eliminirajo s teh koordinat, da bo lahko homo sapiens začel posiljevati njihov

domači planet Pandoro. Ker si Na'viji vzamejo za razmislek preveč časa, beli človek takoj preklopi na vojaško operacijo in začne domorodce spreminjati v trupla. Čas je denar! In pri tem pohlepne zemeljske rase ne ustavi niti božansko lepa narava planeta Pandora niti elegantno izklesana modra telesa skrivnostno lepih Na'vijev. Ker je to Hollywood, jih seveda lahko ustavi le ljubezen.

Cameron njene moči nikoli ne pozabi poudariti. Za ljubezen je Schwarzenegger v Resničnih lažeh visel iz bojnega letala, zaradi nje je DiCaprio potonil pozneje kot Titanik. In ljubezen je ključ do lepšega jutri tudi v Avatarju, v katerem Sam Worthington kot hendi-kepiran marinec Jake Sully prejme izjemno priložnost novega življenja z miselnim vstopom v avatarja, genetsko ustvarjen hibrid med človekom in Na'vijem, s katerim lahko skaklja po Pandori, za normalnega človeka atmosfersko neprimernem planetu. Avatar je vohun, izdelan po podobi Na'vijev. Sposoben se je infiltrirati v njihovo družbo, a le kateri špijon se na koncu ni zaljubil v svojo tarčo. In res, junak Jake Sully azkrije zgrešeno človeško gonjo za minerali, se postavi na stran domorodcev in zaživi nepričakovano romanco, ki ga pahne na potencialno najbolj epsko izkušnjo v njegovem življenju. In prav tam, sredi futurističnega Bagdada, kjer se Na'viji s sulicami upirajo težki artileriji grabežljivih Zemljanov, se bo zahodna civilizacija morda vendarle ozdravila svojega pohlepa in neutemeljenih predsodkov.

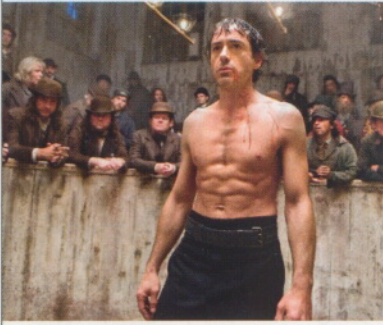
DELOVNI NASLOV

Avatar je bil dolga leta znan pod delovnim naslovom Project 880. Zbrali smo še druge podobne primere. Ali lahko povežete končne naslove filmov s tistimi, ki bi namesto njih lahko prišli na filmske plakate?

1. Titanik	16. 2001: A Space Odyssey (2001: Odiseja v vesolju)
2. Annie Hall	A. Black Mask
3. Casablanca	B. Scary Movie
4. Pretty Woman	C. Rope Burns
(Čedno dekle)	D. \$3,000
5. E. T.	E. How the Solar System Was Won
6. Unforgiven	F. God
(Neoproščeno)	G. A Boy's Life
7. Who Framed Roger Rabbit (Kdo je potunkal zajca Rogerja)	H. The Greatest Gift
8. Dogma	I. It Had to BE Jew
9. Scream (Krik)	J. Dead Toons
10. Pulp Fiction (Šund)	K. Not Tonight, Josephine!
11. Psycho (Psiho)	L. Everyone Comes to Rick's
12. Million Dollar Baby (Punčka za milijon dolarjev)	M. Infernal Affairs
13. Some Like It Hot (Nekateri so za vroče)	N. Wimpy
14. The Departed (Dvojna igra)	O. The Cut Whore Killings
15. It's a Wonderful Life (Čudovito življenje)	P. The Ship of Dreams

Rešitev:

1-P; 2-I; 3-L; 4-D; 5-G; 6-O; 7-J; 8-F; 9-B (ja, res je); 10-A; 11-N; 12-C; 13-K; 14-M; 15-H; 16-E.

Sherlock Holmes

R: Guy Ritchie. I: Robert Downey Jr., Jude Law, Rachel McAdams.

Če se tako eminentnega literarnega lika, kot je Sherlock Holmes, loti tako ekscentrično divji režiser, kot je Guy Ritchie, lahko pričakujemo popolnoma svež pristop k zgodbi o najslavnejšem detektivu na svetu. In res, saj je Sherlock tokrat Američan Robert Downey s sicer izpiljenim angleškim naglasom in ob njem Jude Law kot Watson, skupaj pa duet izjemnega uma, šarmantnega patriotizma in elegantne boemske socializacije. Napeta, drastično naelektrena kriminalka s stilom in čvrstim britanskim zanosom.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡

Ljubezeni, ločitev in nekaj vmes

R: Nancy Meyers. I: Meryl Streep, Alec Baldwin, Steve Martin.

Jane in Jake sta klasičen ameriški par – predvsem zato, ker sta ločena. Njuna zgodovina ima pestro zbirko nasprotij in šopek otrok, matura enega od njih pa ju spet privede na skupno geografsko lokacijo. Tam zagori stari plamen, ki pa v reinkarnirano romanco potegne tudi njuna trenutna izbranca. Ljubezenski trikotnik, ki postane kvadrat, je le enostavna parodija modernega romantičnega kaosa, ta pa pokaže, da lahko tudi izkušena starosta zabrede v zmešnjavo čustev in pod vprašaj postavi tiste najbolj klasične republikanske vrednote.

Ocena: ♡ ♡ ♡

Kapitalizem: Ljubezenska zgodba

R: Michael Moore. I: Michael Moore, Jimmy Carter, Sarah Palin.

Živimo v svetu, ki mu vlada približno pet odstotkov najbogatejših, lastnikov bank, članov mogočnih družin. Prav njih in njihov skriti načrt kapitalistične kuge tipično populistično, zabavno in statistik polno razkriva Michael Moore, debelušni dobrovoljček, ki tudi s tem dokumentarcem ne poskuša predavati, ampak predvsem zbuditi. Poglejte, kam točno smo zatavali v času, ko je pohlep prvinska vrednota in ko se vzgajamo s patološko ljubeznijo do le tistega, česar nimamo. Učna ura, ki vas bo nedvomno predramila.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡

Krvava grofica

R: Julie Delpy. I: Julie Delpy, William Hurt, Anamaria Marinca.

Erzebet Bathory je tako evropska, kot je evropska tudi njena filmska biografija. Znana redkim tu in nikomur na drugi strani Atlantika se je kot del poljske buržoazije izkazala za eno največjih serijskih morilk starega in novega sveta. Po moževi smrti se je zapletla z mlajšim ljubimcem, ki pa je nekega dne odšel svojo pot. Za to je krivila svoj EMŠO in se začela kopati v krvi devic, prepričana, da ji bo to povrnilo mladost. Biografija, sestavljena po evropskih filmskih pravilih.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡

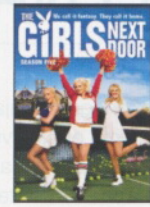
Devet

R: Rob Marshall. I: Daniel Day-Lewis, Sophia Loren, Penelope Cruz.

Film, posnet po priznanem in z nagrado tony okronanem muzikalu z enakim naslovom, predstavlja 40 let starega režiserja, ki le poskuša končati svoj trenutni film, a mu življenjsko slo srkajo številne ženske v njegovem življenju. Vsaka s svojo kaprico, vsaka kot podoba neke klasično ženske forme, od žene in ljubimke do novinark in prostitutke, seveda pa ne manjka niti njegova mama. Skorajda epska igralska zasedba, ki pa ji ne bo uspelo popraviti vzdušja te romantične satire, če muzikal ni ravno vaš priljubljeni žanr.

Ocena: ♡ ♡ ♡

DVD

GIRLS NEXT DOOR 5

R: Kevin Burns, Hugh Hefner. I: Holly Madison, Bridget Marquardt, Kendra Wilkinson.

Že peta sezona deklet iz sosesčine vrača v prvi kader tri blondinke, sicer izbranke našega očeta Hugh Hefnerja, ki s Holly, Bridget in Kendro tokrat ubija vsakršne trače, da v najbolj vročem dvorcu na svetu ni vse več tako rožnato. Zgodba tega DVD-ja se giblje okoli Hughovega 82. rojstnega dne, ki ga je frajer praznoval v Playbojevem klubu v Palms Casinu. In ko se zgodi rojstni dan tako eminentnega botra erotike, je na seznamu povabljenec kar nekaj zelo zanimivih gostov.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

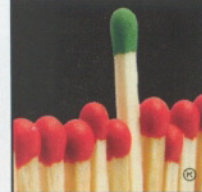

LJUBIMKI

R: James Gray. I: Joaquin Phoenix, Gwyneth Paltrow, Vinessa Shaw.

Odličen zmenkarski film. Deluje kot enciklopedija odnosov, v kateri je en moški predstavljen kot dva različna partnerja. Joaquin Phoenix ima po ločitvi z zaročenko malček depresije, ravno toliko, da se mu samomor ne posreči in da namesto tega raje zatava v dve novi razmerji. Dve dekleti, dve ljubimki in dve njegovi popolnoma različni osebnosti, ki jih on kot moški podaja dekletoma.

Ocena: ♡ ♡ ♡ ♡

MALCOLM GLADWELL, ZVEZDA PUBLICISTIKE

KAKO NASTANE USPEŠEN ČLOVEK?

Zvezda publicističnega pisanja **MALCOLM GLADWELL** se slovenskemu občinstvu predstavlja z novo knjigo, ki je svojevrstna študija o vzrokih, ki vplivajo na to, da nekateri ljudje šinejo med zvezde, spet drugim pa se kljub sifovskemu trudu resnični uspeh kar naprej izmika. Zakaj je tako? To je vprašanje, ki je vodilo knjižne uspešnice **PREBOJNIKI** (MK, Esenca, 2009), v kateri Gladwell najde mnogo zanimivih odgovorov, ki odpravljajo naše predstave o tem, da sta za resničen uspeh dovolj talent in želja po uspehu. Nikakor ne: Gladwell v svoji odlični pripovedovalski maniri, ki vas posrka v branje, kot da gre za vznemirljiv roman, dokazuje, da je dejavnikov, ki vodijo k uspehu (ali neuspehu), cel kup, večina izmed njih pa je takšnih, na katere morda niste nikoli pomislili. Že prvi primer, ki nam ga avtor predstavi, je tak: zakaj so malodane vsi uspešni kanadski hokejisti (kot vemo, je Kanada ena od držav, ki največ vlaga v hokej) rojeni januarja, februarja ali marca? Če ste pomisli, da ima to kaj z astrološkimi znamenji, se motite, odgovor je precej bolj 'prizemljen': ko kanadski selektorji delajo izbor med dečki, ki se bodo izpopolnjevali v vrhunski ligi, izbirajo med hokejisti, ki so vsi rojeni istega leta. Toda – pozor! Če je desetletni deček rojen januarja, je precej bolj razvit kot tisti, ki je rojen decembra. Ti dečki, ki so zaradi nekaj mesecev bonusa višji in močnejši, tako dobijo priložnost za nadaljnje vrhunske

treninge, medtem ko je mlajši, četudi je med njimi morda kak bolj nadarjen, ne dobijo. Podobno se dogaja v šolah, v katerih učence delijo v posebne skupine za nadarjene. Če ste bili kot otrok iz premožne družine, je več možnosti, da ste se usposabljali tudi med počitnicami, hodili na razne tečaje jezikov ipd., zaradi česar imate v novem šolskem letu prednost pred manj premožnimi, dasi ravno nikjer ne piše, da so bili ti manj nadarjeni. Eden zanimivih dejavnikov za uspeh, ki jih raziskuje Gladwell, je tudi število ur, ki jih je nekdo vložil v razvijanje svojega talenta. Na več primerih dokaže, da je na poti do mojstrstva potrebnih predhodnih deset tisoč ur treninga. Na akademiji za glasbo so denimo delali raziskavo med vrhunskimi glasbeniki, tistimi nekoliko manj nadarjenimi in tistimi najmanj nadarjenimi. Kaj mislite, po čem so se razlikovali? Po številu ur vadbe, kakopak. Enako velja za kakega Billa Gatesa, ki je imel to srečo, da je bil vpisan v za tisti čas računalniško najbolj razvito šolo, kjer je lahko po mili volji 'vadil'.

Gatesu se v dobro šteje tudi to, da je bil rojen leta '55, kar je natanko tisto obdobje, v katerem so bili rojeni vsi računalniški veleumi (eno leto gor ali dol, večjih odstopanj pa ni), saj so bili ravno v pravem trenutku, tik pred računalniško revolucijo, stari dvajset in nekaj, za sabo pa so vsi imeli omenjenih deset tisoč ur.

Torej, vprašanje ni več, kaj morate storiti, da bi vam uspelo, kajti, kot vidimo, ni vse odvisno od vas. Četudi ste na določenem področju izjemno nadarjeni in četudi morate v svoj talent vložiti potrebno število ur, to še ni zagotovilo za uspeh. Potrebujete še nekaj sreče, torej pravi preplet okoliščin, primerne starše (včasih se kakopak izkaže tudi, da so tisti iz revnih družin uspešnejši, če so se od svojih staršev v pravem zgodovinskem trenutku naučili veščin preživetja), pravo idejo ob pravem času in seveda – karizmo. Če imate to, vam morda uspe, tako kot nekemu geniju iz knjige, vodstvo fakultete pričati, da si zaslužite nadaljevanje študija, četudi ste hoteli zastopiti svojega mentorja.

PLAYBOYEV IZBOR MESECA

KNJIGA ZA ZIMSKE URICE

Roman **LJUBEZEN V ZRAKU** (SZ, Beletina, 2009) **JANIJA VIRKA** je svojevrstna kronologija tavanja od ženske do ženske, pot, na kateri spremljamo Blaža, ločenca pri štiridesetih in očeta samohranilca, ki se navdušuje nad Santano in Marquezom. In ženskami, seveda. Enkrat je tu ločenca s sinom, drugič poročena ženska, tretjič ženska v zvezi, večkrat pa vse naenkrat

in še kakšna za povrh. Z razpršitvijo pozornosti med omenjene skuša Blaž odvzeti težo ljubezni, ki je, vsaj po ločitvi od žene, tako ali tako samo 'v zraku', samo nekaj nakazanega.

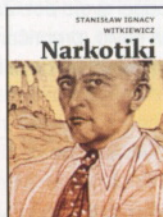
Ocena:

KNJIGA ZA NARKOFILE

Ne nekrofile, narobe ste prebrali. Narkofile – saj veste, tiste, ki se navdušujejo nad različnimi substancami, ki poživljajo telo in duha. Izpod peresa **STANISLAWA IGNACYA WITKIEWICZA** prihajajo **NARKOTIKI** (Šerpa, 2009), drobna knjižica o raziskovanju drog, od tobaka in alkohola do najbolj nenavadnih substanc s težko zapomnljivimi imeni, ki jih je za potrebe pisanja preizkusil sam avtor. Branje ni zdravlju škodljivo, za vse drugo pa itak veste – je že urejeno tako, da nas opominjajo na vsakem koraku.

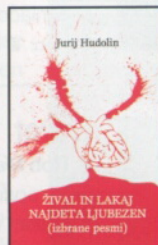
Ocena:

KNJIGA ZA DROBEC NEŽNOSTI

Izbor poezije boemskega in svoje čase precej konfliktnega pesnika **JURIJA HUDOLINA** z naslovom **ŽIVAL IN LAKAJ NAJDETA LJUBEZEN** (Apokalipsa, 2009) vas bo popeljal na pot od divjih in krčevitih pesmi do prečiščene ljubezni in umirjenega premisleka o temeljih, ki tvorijo pesnikov svet: literatura, ljudje, ki jih ima rad, in tudi mesto Ljubljana. Osemindesetdeset strani smerokaza po razvoju enega naših vrhunskih pesnikov, kjer vse smeri vodijo k nežnosti.

Ocena:

KNJIGA ZA ISKALCE MODROSTI

Ne tiste newagevske modrosti, seveda ne, to se za pisateljsko ime, kakršno je **LOJZE KOVAČIČ**, ne bi spodobilo. Gre za zadnjo knjigo, ki jo je pred smrtjo pisal omenjeni, občutek ob branju tega romana, ki nosi naslov **ZRELE REČI** (SZ, Beletina, 2009), pa je približno takšen: predstavljajte si, da sedite v naročju svojega dedka in ta vam počasi razpreda o vsem, kar je doživel. Nikamor se mu ne mudi, vam pa tudi ne. Vsekakor dobrodošlo.

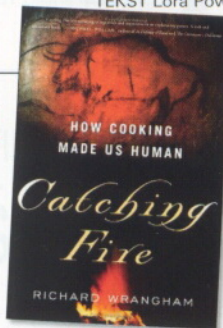
Ocena:

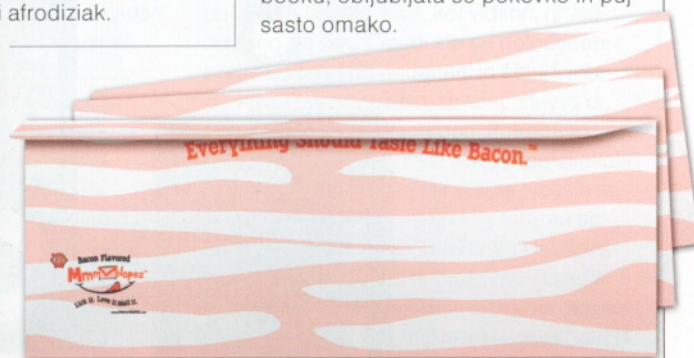
Dobra jedača namesto seksa?

■ Britanski antropolog s Harvarda Richard Wrangham je pred kratkim razburil z izjavo, da vsak dober zakon temelji na hrani, ne pa na dobrem seksu. Prepričan je, da se je velika zgodovinska prelomnica v človeški zgodovini začela z ognjem oziroma s kuho, kar naj bi vplivalo na naše možgane, telo in socializacijo. V knjigi *How Cooking Made Us Human* pojasnjuje, kako zelo pomembno je dobro kosilce, za telo in dušo. Preizkusite in poročajte! Morda se vendarle izkaže, da je hrana res najboljši afrodisiak.

Kuverte z okusom slanine

■ Da so pri podjetju J&D nori na slanino, kažejo njihovi številni izdelki: sol z okusom slanine pa denimo baconnaise (majoneza s takisto aromo) in od nedavnega tudi mmmvelopes – pisemska ovojnica, ki spominja na ljubo jim mesnino. Justin in Dave, ki ju lahko spremljate tudi na Facebooku, obljubljata še pokovko in puj-sasto omako.

Naredi sam

■ Ste si v novem letu zadali kakšne nove izzive? Naj se jim pridruži še kakšen gastropodvig! Lahko se, denimo, lotite izdelave domačega piva, vina, sakeja, klobasic ali sira. Da bo eksperiment kar se da uspešen, si omislite začetniški paket, ki ga na spletu ponuja www.leeners.com. Začetniški paket za pivo že za manj kot sto evrov.

foto Barbara Čeferin

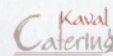
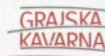
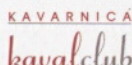
Angel

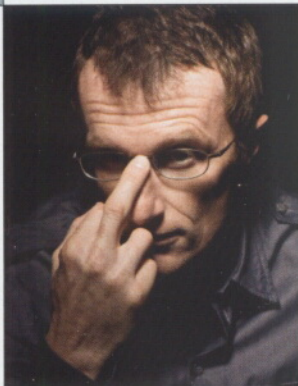
restavracija pizzerija

BODITE KOT ANGEL ... POČUTITE SE KOT ANGEL ...

Razvajanje po angelsko pozno v noč...

KAKO SEM SOSEDU UNIČEVAL AVTO

Zgodba, kot jo na Kranjskem piše življenje.

Koliko časa smo že skupaj? Pet, šest let mora biti. V tem času smo si postali že kar domači, kajne? Človek se naveže na svoje bralce in (upam), da tudi bralci na pisca. No, in ker smo si že tako blizu, vam bom zaupal resnično zgodbo, ki jo doživljam in je po svoje zabavna.

Torej. Enkrat v letu 2009 me je sosed, čigar parkirni prostor meji na moj parkirni prostor, obtožil, da zanikrno parkiram. Tako, da on ne more. Da bi to moral početi nekako bolj desno v okviru tistih belih razmejitvenih črt in da mu nasploh nalašč poškodujem vozilo.

Nisem se prav pretirano vznemirjal. Slovenec pač, sem si rekel in poskušal parkirati bolj desno, da bi imel mir. Sem mislil, da bo pomagalo, pa ni. Nekaj pozneje, na začetku poletja, ko sva si s petletnim sinom podajala žogo na edinem koščku asfalta pred našim blokom, kjer je to mogoče in je, žal, tudi pod njegovim oknom, je pridivil ven, naju nahrulil zaradi nogometa in spet avtomobila, češ da mu ga namerno poškodujem. Izmenjala sva si nekaj grdih besed, povedal sem, da bom igral nogomet, kolikor bom hotel, in če misli, da kršim hišni red ali kalim javni mir, ko skušam detetu razložiti, da mora uporabljati obe nogi, če hoče postati dober nogometaš, naj pokliče policijo, pa da vidimo, kaj mu bo rekla. In avto? Kaj je že spet s tem avtom?

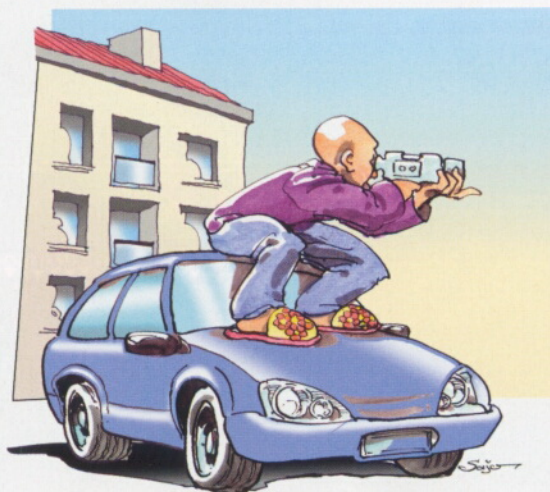
»Vem, da mi ga hočeš uničiti. Je žena vidla, da si mi zvijal ogleдалo.«

Enkrat sem se s polnimi rokami nečesa res zadel ob njegov špegel. Odložil sem tisto in ga poravnal, to je vse. Na žalost pa je žena videla, kako ga uničujem.

Ozmerjal me je še z narkomanom (?), poslal sem ga nekam in šla sva vsak v svojo smer. In, evo, duša naivna, spet sem mislil, da bo mir. Zdaj, ko sva tako daleč, da ne govoriva več.

Potem pa se nekega lepega septembrskega večera s punco in otrokoma po košarkarski tekmi naših in nekih drugih na evropskem prvenstvu vračamo od njene sestre, ki stanu-

je v sosednjem večstanovanjskem objektu in premore plazmo (ali LCD, nekaj takega pač), ko nas na stopnicah zaskoči isti branilec svojega avtomobila.

»Spet ste mi poškodovali avto!«

Gledam jaz človeka. Od takrat, ko je začel nakladati o tem, se avta nisem dotaknil. Prišel sem pred naš blok, utrujeni od službeno-šolskih-pošolskih dejavnosti, na njegovem oknu pojavila njegova glava in demonstrativno uperila objektiv kamere na naše vozilo. Glej ga, sem si rekel, pa temu se je ... Nameraval sem zamahniti z roko, češ, kaj me briga, bo vsaj videl, da ne bo nič videl, ampak ... A zdaj me bo pa kar vsakič snemal? Žrlo me je, vsega sem imel dovolj, vedel sem, da se tudi s to kamero ne bo končalo, in sem se spravlil v avto pa od-

»Kakšni ljudje ste to?!«

»Glej,« sem mu rekel, »zdaj te pa zadnjič poš...«

Šli smo v stanovanje, zamorjeni, ker ni prijetno, da nekdo hruli nate, ti pa nič kriv. Zdaj sem bil pa že toliko pri sebi, da sem vedel, da ne bo več miru.

Čez teden dni se je zvečer, ko smo prispeli pred naš blok, utrujeni od službeno-šolskih-pošolskih dejavnosti, na njegovem oknu pojavila njegova glava in demonstrativno uperila objektiv kamere na naše vozilo. Glej ga, sem si rekel, pa temu se je ... Nameraval sem zamahniti z roko, češ, kaj me briga, bo vsaj videl, da ne bo nič videl, ampak ... A zdaj me bo pa kar vsakič snemal? Žrlo me je, vsega sem imel dovolj, vedel sem, da se tudi s to kamero ne bo končalo, in sem se spravlil v avto pa od-

peljal na bližnjo policijsko postajo. Tam so me razumeli, mi dali prav, a tudi povedali, da mi pametne rešitve ne znajo ponuditi. Kljub temu sem podal prijavo, ker, sem jim rekel, itak ne bo ostalo samo pri njej in se bomo še videli. Poštempljali smo tisto, obiskali so ga, on je ob tem prijavil mene, češ da sem mu grozil (mogoče sem mu enkrat ali dvakrat res rekel kaj nepri- merne, da bi me pač pustil na miru), in policistka je sklenila ravnati modro in naju oba samo opomnila (čeprav bi nama lahko računala 600 evrov po glavi). Na sestanku hišnega sveta je izjavil, da noče imeti z menoj nobenega opravka več, jaz sem navdušeno zaploskal in – naivnost umre zadnja – mislil, da smo rešili zadevo.

Krompirjeve počitnice smo preživel v tujini. Naložil sem avto in smo šli in se imeli prav lepo za male pare. Vrnili smo se v soboto zvečer, in ko sem v ponedeljek zjutraj skušal odkleniti svojo kariole, ni šlo. Najprej sem mislil, da je zmrznila ključavnica, pa sem puhal notri, pa ogreval ključ, nakar sem dvignil roke in poklical mehanika.

»A veš, kaj je bilo?« je vprašal, ko je razdrl zadevo.

»Kaj? Zaskočila se je, ne? Stara jajca ...«

»Ne, ne,« je rekel, »nekdo ti je nalil not se-kundno lepilo.«

In res, ko smo si na policiji (kjer sem se zmagoslavno prikazal: evo, vidite, opet ja) ogledali ključavnico, smo lahko lepo videli sled, ki jo je pustilo lepilo, ko je curljalo iz nje, in ki je jaz, bedak naivni, nisem takoj opazil, ker je seveda nisem iskal.

»Saj vas razumemo,« so rekli, »toda ...«

In zdaj, seveda, kao ne vem, kdo je bil ta prasic. Mi pa ob tem hodi po glavi stavek nekega Žida. »Sami smo si krivi za holo-kavst,« je dejal (če se prav spomnim), »če bi ustrelili prvega esesovca, ki je prišel razbijat po naših vratih, pa bi imeli mir.«

To zaradi 600 evrov seveda odpade in ostane mi le, da čakam na naslednji podvig neznanega šaljivca. ▼

MAGNET

HOBOTNICA V SLOVENSKIH VRATIH

TEKST Blaž Bolcar FOTO Ivana Krešić

Izkušeni igralec, ki z obrambami tekmece spravlja v obup, je nedvomno prispeval levji delež k uspehu slovenske repke, kot sam pravi nogometni reprezentanci. V Ljudskem vrtu je tekmece

v kvalifikacijah uspelo za njegov hrbet spraviti le eno žogo. Samir Handanovič tega ne poudarja. Pravi, da mora tako kot vsi vratarji vsako tekmo, dobro ali slabo, čim prej pozabiti in se pripravljati na novo.

Vratar, za katerega se bojujejo velikani svetovnega nogometa, je svojo pot začel na peščenem igrišču Slovana. Takrat sta mu bila športna vzornika Peter Schmeichel in Angelo Peruzzi, vratarja s karakterjem. Pri igranju playstationa si izbere ekipo Manchester ali Barcelone. Ženski nogomet se mu zdi v redu, vendar ga ne spremlja. Pravi, da je grešiti normalno, boljši pač grešijo manjkrat. O poškodbah, kakršno je doživel Petr Čech, ne razmišlja in pred tekmo nima ritualov. Za nasprotnika na svetovnem prvenstvu bi si želel domačine, da bi lahko igral na otvoritveni tekmi.

PB: Kaj je bilo po vaši oceni ključno za uspeh reprezentance?

SH: Miselnost. Ogromno je v miselnosti. Slovenci enostavno nismo dovolj samozavestni. Na tem področju smo reprezentanti naredili največji preskok. Večkrat smo se pogovarjali o tem, da raje delajmo napake zaradi samoza vesti kot iz strahu. Bolje je namreč, da se napaka zgodi zato, ker si upaš, imaš jajca, kot zato, ker se bojiš. Le tako se lahko učiš iz napak. Bistveni premik v samozavesti pa se je zgodil na tekmi proti Angležem. Videli smo namreč, da lahko igramo, da lahko sestavimo nekaj dobrih akcij. Dobro smo stali na igrišču in ni nas bilo strah. Če nekaj znaš, tega ne smeš skrivati v garaži, temveč moraš to poka-

zati. Po tekmi z Anglijo, čeprav smo jo izgubili, je bil napredek viden. Ekipni duh je samo še rasel. K temu je veliko prispeval tudi trenerski štab s selektorjem na čelu, ki je znal ustvariti prave razmere za razvoj ekipnega duha. In kar je najpomembnejše, ni ga omejeval.

PB: Od kod vsa ta samozavest? Verjetno ne samo zaradi tekme proti Angležem?

SH: Ne, ta je bila samo sprožilec. V reprezentanci smo res klapa. Pomembno je tudi to, da si med seboj vse povemo. In da je kritika, naj bo dobra ali slaba, vedno pravilno razumljena. S fanti se pogosto pogovarjamo o tem, kaj je treba še spremeniti. Tudi na igrišču,

PB: Liderji v garderobi naj bi bili Novakovič, Koren in vi.

SH: To liderstvo je treba jemati v zelo omiljenem, mehkeem smislu. V vsaki ekipi mora biti nekdo, ki ima zadnjo besedo oziroma se ga posluša. Ko sem prišel z dvajsetimi leti v Udine, sem začel bolje spoznavati zakonitosti garderobnega nogometa. Šele takrat sem spoznal, kaj pomeni vodja in kaj lahko kdo govori. V klubu sta bila takrat dva, mogoče trije, ki smo jih vsi poslušali. In tako mora biti. In tudi trije igralci, ki so neformalni vodje, niso dovolj, če preostali fantje niso pravi in če ne živijo za reprezentanco.

»Sodniki so me pozitivno presenetili. Oni so bili moj največji strah. Na obeh tekmah so bili na nivoju.«

med treningom, se sami veliko popravljamo in dogovarjamo, kako bolje odigrati v določenih situacijah. In to je največji dosežek, da smo sami, na podlagi lastnih napak, prišli do določenih zaključkov. In tudi že v garderobi se vidi, kako igralci reagirajo na tekmo oziroma kakšno je vzdušje, ali se igralci bojijo ali so pozitivno napaljeni. In pri nas je prevladovala ta napaljenost. Po tekmi s Češko smo bili na primer jezni, ker smo vedeli, da so bili Čehi premagljivi in da smo izgubili, ker smo imeli do njih preveliko spoštovanje.

PB: Kaj bi bilo treba spremeniti, da bi slovenski nogomet postal konkurenčnejši in bi na tribune privabil več kot peščico navijačev?

SH: Infrastrukturo v širšem smislu. Mislim predvsem na razmere za trening pri otrocih, kakšna oprema jim je na voljo in kdo jih trenira. Ne nazadnje pa so pomembni tudi sami stadioni. Moja generacija je na Slovanu trenirala na pesku, imeli pa smo pet pravih žog. To je bilo to. Navkljub temu nas je kar nekaj izplavalo na površje. Poleg tega pa primanj-

kuje tudi sistematičnega dela. Če na primer članska ekipa igra neki sistem, bi ga morali igrati tudi kadeti in mladinci, da se bodo lahko nekoč lažje priključili članski ekipi. V Sloveniji klubi lahko obstajajo in igrajo v prvi ligi le, če imajo domače igralce, ker si dobrih tujcev ne morejo privoščiti. Tako bi vsaj moralo biti. Slovenska liga bi posledično morala temeljiti na mladih igralcih. Jasno, da mora biti v ekipi poleg mladih tudi nekaj starejših, ki na mlajše prenašajo znanje in izkušnje, vendar jih ne sme biti preveč. Slovenska liga je za mladega igralca odlična, saj dobi svojo minutažo in se naigra. Ko pa postane dober, mora v tujino. To je naravna pot. Veliko fantov gre v tujino premladih in se nato že čez sezono ali dve vrnejo. Žalostno je, da tako izgubijo dragoceni čas zorenja. Iz lastne izkušnje pa lahko povem, da je težava vratarjev v Sloveniji ta, da klubi nimajo trenerja za vratarje v vseh selekcijah. Na takšen način pa ni mogoče razviti vrhunskih igralcev. Sam sem imel ogromno srečo, da so me v roke dobili trenerji, kot so Obrez, Zaviršek in predvsem Filipovski.

PB: Bi morali kvalifikacijsko tekmo med Francijo in Irsko ponoviti? Bi morali na gole namestiti kamere?

SH: Ne, absolutno ne. Kar se je zgodilo, se je zgodilo. Sodnik tega ni videl in tekma je končana. Po mojem bi Henry priznal igranje z roko, če bi ga sodnik vprašal. Vendar ga ni. Vprašati se je tudi treba, koliko igralcev bi v takšni situaciji samih priznalo igranje z roko. Za to imamo sodnike. Škoda za Irsko, vendar to je šport. Sam sem tudi proti kameram na голу. S tem bi nogomet izgubil čar. Čar v smislu nepredvidljivosti. Res je, da končne odločitve včasih niso fer, vendar tudi te nogometu dajejo dodaten draž. Če pa že govoriva o ferpleju, je treba povedati, da je bil delegirani žreb čista packarija. To je Fifa naknadno uvedla zaradi velikih reprezentanc. Je pa Fifa zadnji dan novembra objavila možnost uvedbe dodatnega sodnika in tehnologije.

PB: Podpirate Seppa Blatterja glede omejitve števila tujcev v domačih prvenstvih?

»Dvoje me ne zanima: stave in politika. S tem nimam nič in tudi nočem nič imeti.«

SH: So tehtni argumenti za in proti tujcem v domačem prvenstvu. V italijanski reprezentanci, ki je osvojila naslov svetovnega prvaka 2006, so bili na primer samo igralci iz serie A, grška reprezentanca na evropskem prvenstvu leta 2004 pa je bila sestavljena pretežno iz igralcev, ki so igrali v tujih klubih. Anglija leta 2008, ko sta v finalu lige prvakov igrala dva angleška kluba, sploh ni nastopila na evropskem prvenstvu. Vendar to ni bila posle-

dica tujcev v njihovih klubih, temveč tega, da jih je Hrvaška dvakrat premagala. Meni se tujci v nacionalnih prvenstvih ne zdijo težava. Nogomet mora ostati takšen, kot je, brez omejitev. Dobri tujci dvigujejo kakovost lige. To sploh ni sporno. Če si dober, igraj.

PB: Kako so vaši klubski soigralci sprejeli uspeh slovenske reprezentance?

SH: Kar se tega tiče, lahko glede mojih soigralcev rečem samo 'svaka čast'. V garderobi so me sprejeli z aplavzom. Večina me je po

»Mislim, da imata Novakovič in Brečko težave samo zato, ker gre klubu slabo, in ne zato, ker bi kaj narobe naredila.«

tekmi v Mariboru poklicala in mi čestitala. Malce me je pa presenetilo, da je pred tekmo z Juventusom, ko smo v tunelu čakali na odhod na igrišče, Buffon sam prišel do mene in mi čestital za uspeh reprezentance. Rekel je, da je gledal prvo tekmo in ni verjel, da se bomo uvrstili naprej in da nam gre vsa čast, da smo premagali velesilo, kot je Rusija. To pomeni, da Slovenija pridobiva veljavo tudi v očeh velikih igralcev. In to je zelo pomembno.

PB: Bi po novičnem preboju na svetovno prvenstvo lahko rekli, da ne gre zgolj za neponovljivo pravljico, temveč realnost? Lahko pričakujemo nove velike uspehe?

SH: Uvrstitev na svetovno prvenstvo je nedvomno velik dosežek. O neponovljivosti se je veliko govorilo. Predvsem v času, ko ni bilo pravih rezultatov. Od takrat so se stvari spremenile. Tudi zato, ker smo bili fantje iz reprezentance skupaj tudi v nižjih reprezentančnih selekcijah in se bolje nogometno poznamo. Težko pa bi bilo sedaj rači, da smo pretendenti za naslednja velika tekmovanja. Dejstvo pa je, da smo res dobra klapa in da imamo trenerja, ki nam daje potrebno svobodo. Torej lahko še ogromno naredimo. S tem uspehom se ne smemo zadovoljiti. V reprezentanci stremimo k temu, da bi bili še boljši. Naslednji cilj je dobra igra na svetovnem prvenstvu, zatem uvrstitev na evropsko prvenstvo.

PB: Boste sedaj med vratarji imeli večji ugled, večje spoštovanje?

SH: Ne pretirano. Spoštovanje si gradiš skozi vso kariero, z igrami in obnašanjem zunaj igrišča. Nogometni vratarji se med seboj spoštujemo. Smo posebna kasta. Kdor ni bil vratar, nas ne more popolnoma razumeti. To je najbolje videti pri novinarjih, ki o našem vratarskem poslu nimajo pravega pojma. Med pregledovanjem gola pred tekmo se vratarji

vedno pozdravimo, malce pogovorimo in si tudi čestitamo za dobre obrambe oziroma posredovanja na prejšnjih tekmah. To je v Italiji navada na vseh tekmah.

PB: Kako se pripravljate na strel enajstmetrovke?

SH: Pri enajstmetrovki vratar nima kaj izgubiti, lahko samo veliko pridobi. Pri tem ni velike filozofije. Danes bolj ali manj vse sloni na videu. V vsakem boljšem klubu je nekdo, ki skrbi za to. Pred tekmo naročim posnetke dolo-

čenih igralcev, da lahko preučim, kako izvajajo enajstmetrovke, proste strele, kote. Tudi tako se taktično pripravim na nasprotnika. Če igralec desetkrat prekinitev izvede enako, bo verjetno tako tudi enajstič. Glede na to vem, kako postaviti obrambo. Glavna stvar pri enajstmetrovki pa je čakanje. Kateri je v tem močnejši. Ali boš igralca počakal ali pa se boš vrgel v eno stran – predvsem na podlagi tega, kako sicer izvaja enajstmetrovke. Obstajajo neki 'matematični' izračuni, kam bo izvajalec streljal, vendar je po mojem še zmeraj vse v čakanju. Obstajajo pa tudi majhni triki, kako predvideti smer strela; na primer, na kateri strani 16-metrskega prostora na odbito žogo čakajo nasprotnikovi igralci. Če jih je več na eni strani, bo verjetno izvajalec streljal v tisto stran, saj ga oni najboljše poznajo in se samodejno postavijo na to stran. Branjenje enajstmetrovke lahko treniraš le tako, da se osredotočiš na to, da pri branjenju pokriješ čim več prostora, se čim bolj iztegneš. Sicer pa dobri igralci vedno zadenejo. Lahko ga čakaš, ampak moraš imeti res srečo, da ubra- niš strel dobrega igralca. Eden takih, zame najboljši, je bil Mendieta. Nemogoče pa je trditi, da je neki vratar na splošno dober za branjenje najstrožje kazni. Lahko ima samo boljše ali slabše podatke in srečo. Dejstvo je, da vratarjem bistveno več kot ubranjena enajstmetrovka pomeni dobro posredovanje v težki situaciji med igro.

PB: Ob zanimanju tujih klubov za vas me zanima, kaj imate raje: italijansko modo, angleško vreme ali špansko siesto?

SH: (smeh) Italijansko modo. Zame je nogomet največja stvar v življenju. Zato se osredotočam izključno na svoj razvoj, na to, da treniram čim kakovostneje. O prestopu in povezavah z možnimi klubi ne razmišljam. Če bom dobro treniral in igral, se bo to zgodilo samo od sebe. Sicer pa mi je Italija zelo všeč. Navedil sem se igrati in živeti tukaj. Kar pa ne pomeni, da ne bom igral kje drugje. Nimam pa posebnih preferenc.

S POMOČJO ŠE NEOBJAVLJENIH FOTOGRAFIJ

Izberite novo dekle leta

Ne bo vam lahko, vemo, a s pomočjo naših tiskanih in spletnih strani se boste lahko brez težav odločili za tisto, ki bo vredna vas in vašega glasu!

Na spletni strani **www.playboy.si** lahko glasujete za: **Natašo Zajc**, dekle meseca februarja, **Brino Bizjak**, dekle meseca aprila, **Katjo Matko**, dekle meseca junija, **Barbaro Darinko Zatler**, dekle meseca septembra, **Nežo Emmo Janežič**, dekle meseca oktobra, in **Mašo Sitar**, dekle meseca decembra.

Še pravila: glasovanje poteka do 31. marca 2009. Svoj glas lahko uporabniki, ki se registrirajo na **www.playboy.si**, oddajo prek spleta, in

sicer ob vsakem obisku spletne strani.

S svojimi glasovi boste bralci in bralke prispevali eno tretjino glasov, drugo tretjino bo prispevalo uredništvo in tretjo tretjino mednarodna uredniška žirija (Gary Cole, urednik fotografije ameriškega Playboya, Marcin Meller, glavni urednik poljskega Playboya, in Hristo Kiosev, glavni urednik bolgarskega Playboya). Tista, ki bo imela v seštevku vseh treh glasovanj najvišjo oceno, bo zmagovalka.

FOTOGRAFIJE, SAMOPREDSTAVITVE IN VIDEOVSEBINE KANDIDATK NA

www.playboy.si

NATAŠA ZAJC

»Po slikanju za Playboy se mi svet na srečo ni obrnil na glavo. Še vedno sem pri projektih sodelovala z ekipo revije in razen malo večje medijske pozornosti je vse ostalo tako, kot sem si sama želela. Letošnje leto je bilo v oseb-
nem smislu zelo srečno, saj sem se usodno zaljubila.«

BRINA BIZJAK

»Spremembe po slikanju sem opazila predvsem na osebni ravni. Uresničila se mi je želja, da ovekovečim sebe v najboljši luči in s pomočjo najboljših. Moji bližnji so se po fotografiranju odzvali večinoma pozitivno, nekateri pa so se zaradi predsodkov in mogoče malo ljubosumja tudi umaknili. Danes imam tako okoli sebe same prave prijatelje in sem srečno samska.«

KATJA MATKO

»Medtem ko je piton Miško po mojem fotografiranju za Playboy najbrž mirno počival v svojem terariju, zame po Playbojevem snemanju ni bilo več počitka. Aktivno delam kot model in malce v šali lahko rečem, da sem več v Ljubljani kot na Štajerskem, a seveda ne zane-marjam svojega študija medicine.«

A full-page photograph of a woman with blonde hair in a high ponytail, wearing a black lace strapless top and posing on dark stone steps. She is looking down and to the side. The background is a light-colored, textured rock wall.

BARBARA DARINKA ZATLER

»Živim na Danskem in žal ne v Sloveniji, kot sem si želela – a mi po žilah teče slovenska kri. Z modeliranjem se ukvarjam že osem let, moj največji dosežek pa je poziranje za Playboy. Življenje se mi je od tedaj resnično spremenilo na bolje in v karieri se mi je odprlo mnogo novih vrat. Zelo sem vesela, da sem imela možnost delati s Playboyem Slovenija!«

**NEŽA EMMA
JANEŽIČ**

»Sem miss oktobra, 22-letna Ljubljankanka Neža Emma Janežič. Odkar sem se fotografirala za Playboy, se mi je odprlo veliko vrat. Tega sem si vedno želela, saj me medijski svet zelo zanima, še posebno z vidika glasbe in moških revij. Zelo sem vesela, da sem se odločila za slovenski Playboy, saj lahko na tak način predstavim Slovenijo tudi tujini, kjer preživim veliko časa.«

MAŠA SITAR

«Fotografiranje za Playboy sem vzela kot izziv, med njim pa sem uživala in sem bila popolnoma sproščena. Prejela sem pozitivne pohvale in razna povabila za intervjuje. Zelo sem tudi vesela, da sem se pridružila Playbojevemu izletu s športnimi lepotci, ki jih lahko občudujete na straneh te številke Playboya. Naj zmaga najboljše dekle! Bo pa kar težko, ker smo vse seksi mačke.»

TEKST Stephen Rebello | FOTO Art Streiber & Mizuno

James Cameron

Pogovor z režiserjem Terminatorja, Osmega potnika, Titanika in težko pričakovanega Avatarja. O zunajzemeljskih dojkah, utapljanju Kate Winslet pri snemanju Titanika, potapljanju v morske globine in o svojih petih porokah.

Za filmskega scenarista, producenta in režiserja Jamesa Camerona je bil 21. avgust 2009 velik dan. Randevu z njim je bil glasno oglaševan, neskromno kot dan Avatarja. Ljubitelji znanstvene fantastike po vsem svetu oziroma vsaj tam, kjer premorejo IMAX-ove predvajalnike, so si lahko ogledali 16-minutni predfilm Cameronove zadnje stvaritve – 200-milijonskega znanstvenofantastičnega spektakla o bitki med človeškimi zavojevalci in prebivalci oddaljenega planeta. Mnogi ga že zdaj razglašajo za nov mejnik v razvoju fotorealistične tridimenzionalne računalniške grafike, pravilno doziranje, da pritegne občinstvo. Zaradi skrivnostnosti, ki je obdajala Avatar, ni občinstvo pričakovalo nič manj kot vnovično filmsko vstajenje. V časopisih smo brali hvalnice režiserjev, kot sta Steven Spielberg in Steven Soderbergh (slednji je o filmu dejal, da gre za »najbolj noro sranje vseh časov«). Sonyjev šef ga je opisal kot film, ki bo »spremenil vaš pogled na zabavo«. Odzivi največjih oboževalcev na izdelek, s katerim je režiser filmov, popkulturnih mejnikov, kot so bili Terminator, Osmi potnik in Titanik, prekinil svoj 12-letni post, so bili neposrednejši: ta film naj bi nam »sfukal očesna zrkla«.

In tako je občinstvo približno štiri mesece pred premiernim prikazovanjem filma – v kinodvorane naj bi prišel 18. decembra – dobilo priložnost videti izsek iz filma in ga samo oceniti. In ga je: z nasprotujočimi si mnenji na Twitterju, Facebooku in na drugih medmrežnih portalih. Nekateri so omenjali polpraz-

ne kinodvorane. Mnogi so bili zbegani in bi radi videli več. A največ je bilo tistih, katerih odziv je bil mlačen in njihova očesna zrkla nepoškodovana. Cameron, fit pri svojih petinpetdesetih in neznansko bogat, se je navadil na nenehne dvome, podcenjevanja, ki spremljajo njegovo delo. Bolj malo jih je bilo, vsaj v Hollywoodu, ki bi veliko pričakovali od nekdanjega pekovskega vajenca, čigar oče je bil elektroinženir, mati pa bolniška sestra

stala njegova druga žena (ločila sta se čez štiri leta). Po Terminatorju je Cameron nadaljeval s presenečanjem in je režiral nekatere najuspešnejše filme osemdesetih in devetdesetih, kot so Osmi potnik, Resnične laži, Terminator II, Sodni dan in Brezno. Leta 1997 so mu napovedali propad zaradi uničujoče drage in zahtevne produkcije Titanika, pa je film postal fenomen, osvojil 11 oskarjev (tudi za režijo), Leonardo DiCaprio pa je z njim postal

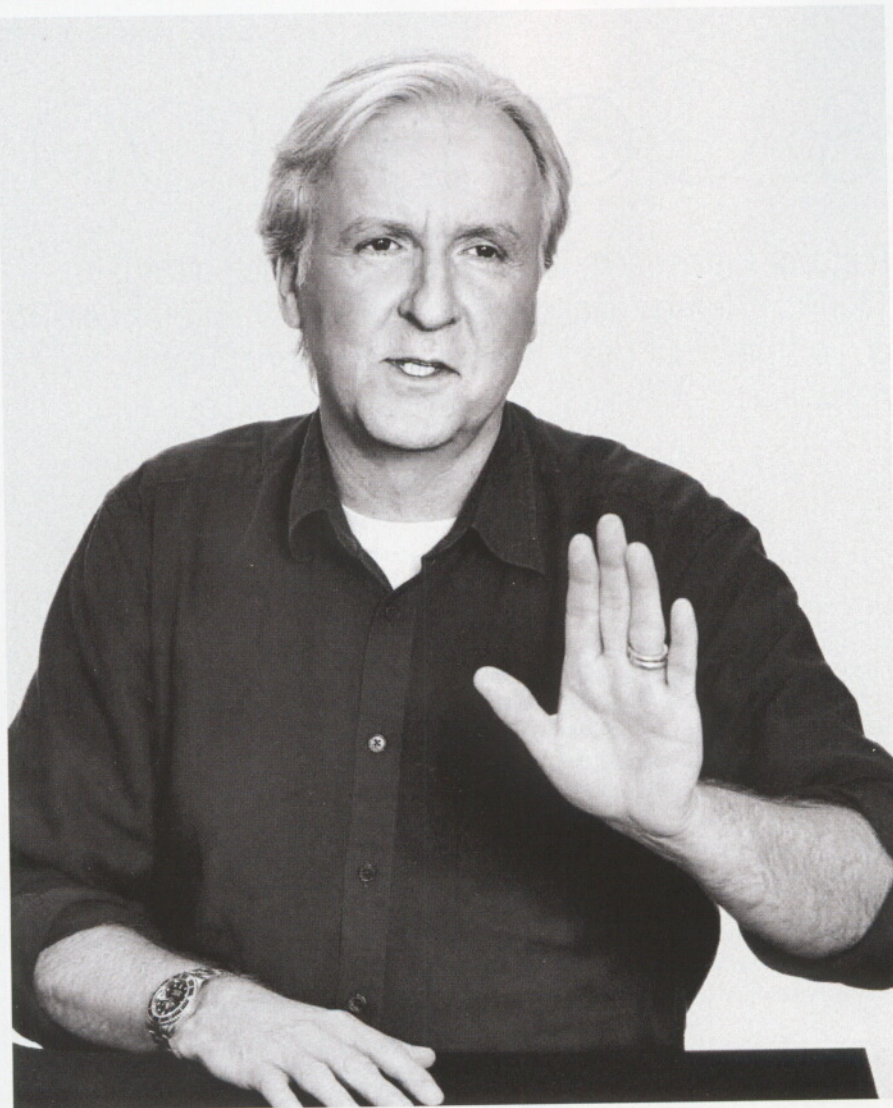
Ljudje vedo, da je bil Avatar drag, pa kaj potem. Moji filmi vedno stanejo veliko denarja, ljudem so vedno všeč in si želijo, da bi jih še snemal.

in umetnica. Leta 1971 se je družina iz Kanade preselila v kalifornijski Fullerton, kjer je Cameron diplomiral iz fizike na bližnji California State University. Razpet med svojo ljubeznijo do filma, znanstvene fantastike in znanosti se je preživljal tudi kot voznik tovornjaka, medtem pa s prijatelji snemal kratke amaterske akcijske in znanstvenofantastične filme. Leta 1980 se je pridružil cvetoči filmski sceni okoli Rogerja Cormana, ki se je ukvarjala z nizkoproračunskimi filmi.

Stvari so se začele premikati leta 1984, ko je Cameron napisal scenarij in režiral futuristični akcijski triler, v katerega ni verjelo prav veliko ljudi – Terminator. Dosegel je ogromen uspeh, rodil nepričakovano zvezdo, Arnolda Schwarzeneggerja, in učvrstil Cameronovo zvezo s soscenaristko in producentko Gale Anne Hurd, ki je leta 1985 po-

filmski idol. Zaradi Cameronove izjave ob podelitvi režiserskega oskarja – »Jaz sem kralj sveta!« – so mnogi dvignili veke, toda kaj drugega so pa pričakovali od največjega hollywoodskega moneymakerja?

Cameron slovi po perfekcionizmu, po tem, da od svoje ekipe in igralcev ogromno zahteva, da prav manično obdeluje detajle in da tudi od drugih zahteva popolnost. Številni znani igralci naj bi se tako zakleli, da nikoli več ne bodo delali z njim. Na to se preprosto ne ozira. Požvižgal se je na ponudbe, s katerimi ga je zasul Hollywood, in se odločil sofinancirati podjetje za posebne filmske učinke, Digital Domain, ter leta 2002 predstavil niz podvodnih dokumentarnih filmov (Cameron je tudi sam predan potapljač), kot so Odprava Bismarck in Duhovi iz brezna, ki so prikazovali

Preživel sem nekaj desetletij v muhastem svetu filmskih kritikov, ki ne poznajo ne filmskih globin ne njegove zgodovine in s katerimi se ne bi hotel pogovarjati – z redkimi izjemami. Zakaj bi si želel njihovih ocen?

legendarne potopljene ladje. Playbojev novinar Stephen Rebello se je s petkrat poročenim režiserjem pogovarjal v njegovi vili v Malibuju.

PB: Tehnične novosti, ki jih prinaša vaš novi film Avatar, narejen s stereoskopsko 3D-tehniko in računalniško ustvarjeno sliko, so mnogi v filmski industriji primerjali s tistimi ob prihodu zvočnega in barvnega filma. Filmu so napovedali tudi to, da bo postal kulturni fenomen. Vas kaj skrbijo komentarji na medmrežju ob prikazovanju predfilma?

JC: Tisti, ki so bili do filma najbolj kritični, bodo ob premieri v dvorani, vam kar obljubim. Najbolj me skrbijo oni, ki še

niso slišali za film. Javnomnenjske raziskave kažejo, da je 95 odstotkov ljudi navdušenih nad doslej videnim. Največji delež med tistimi petimi negativnimi odstotki pa so fanatični fani, ki so si že pred ogledom v svoji glavi zgradili predstavo o filmu in težko sprejmejo, da to ni njihov, ampak moj film.

PB: Ali vas to kaj spomni na leto 1997, ko so številni napovedovali 'potop' vašega Titanika, ker je trajalo tako dolgo, da ste ga posneli, ker ste pri snemanju presegli proračun in ker v njem ni nastopila nobena velika zvezda?

JC: Ljudje vedo, da je bil Avatar drag, pa kaj potem. Moji filmi vedno stanejo veliko

denarja, ljudem so vedno všeč in si želijo, da bi jih še snemal.

PB: Kako pa se boste odzvali na morebitne slabe kritike?

JC: Avatar je zelo namerno narejen za ljubitelje filma. Če bo všeč tudi kritikom, krasno. Ne bom rekel, da ne bom bral njihovih ocen, ker se temu mogoče ne bom mogel upreti. Preživel sem nekaj desetletij v muhastem svetu filmskih kritikov, ki ne poznajo ne filmskih globin ne njegove zgodovine in s katerimi se ne bi hotel pogovarjati – z redkimi izjemami. Zakaj bi si želel njihovih ocen?

PB: Ljubitelji filma so bili že pred Avatarjem navdušeni nad računalniškimi liki, kot je Gollum v Gospodarju prstnov. Bodo vaša modrokožna zunajzemeljska bitja in velikanske pošasti zadovoljili razvajeno občinstvo?

JC: Občinstvo pravzaprav en drek briga, kako je narejen kakšen film. Ko si bodo ljudje ogledali ta film, bodo gledali zgodbo o planetu Pandora, bitjih, ki tam živijo, likih, kot je nekdanji mornar in invalid, ki ga igra Sam Worthington, ter o velikem konfliktu med ljudmi in prebivalci Pandore. Kako se razplete? Kako čustven je? Preketo čustven in dramatičen je! In če to rečem, potem že mislim, da nam je celo uspelo preseči naša pričakovanja, želje, da bi bili ti liki prepričljivi.

PB: Že mogoče, da občinstvo en drek briga, kako je film narejen, ampak ste pa morali čakati celo desetletje na razvoj tehnologije, ki je lahko poustvarila to, kar ste si zamislili v svoji glavi.

JC: Ko sem začel razmišljati o Avatarju, sem bil že izvršni direktor ene največjih družb, ki se je ukvarjala z digitalnimi učinki, Lightstorm. Ustanovljena je bila, da bi ustvarjala domišljajske računalniško ustvarjene like, a tega ni počela. In sem rekel, da bom napisal scenarij, ki bo neizvedljiv za tehnologijo, kakršno smo takrat poznali, posneli ga bomo in tako prisiljeni postati vodilno svetovno podjetje za posebne učinke. Vsi, ki so vedeli, kaj se mi plete po glavi, so rekli, da sem nor. Ampak Titanik me je naučil, kako lahko kakšen projekt zavije s poti. Postal sem previdnejši in odrinil Avatarja na stran, ker takrat še nihče ni znal posnemati človeške mimike, ki smo jo potrebovali, dokler ni Peter Jackson prebil led z Gollumom in King Kongom. Industrial Light & Magic je te reči počel čisto drugače v Piratih s Karibov. Pri Avatarju ni tako hudo, če liki niso popolni. Kdo pa ve, kakšna so videti zunajzemeljska bitja?

PB: Kako filmska tehnologija vpliva na naše dožemanje resničnosti?

JC: S sprejemanjem tehnologije, s spo-
rijemanjem z njo se človeška družba in

človeška zavest razvijata pred našimi očmi na še nikoli viden, zgodovinski način. Navadno ljudje ne vedo, kdaj se piše zgodovina, toda tokrat pa to vemo. Prav zdaj, pa naj gre na bolje ali na slabše.

PB: Ste tehnološki navdušenec.

Ali vas kakšna moderna igračka pušča hladnega?

JC: Twitter, kjer lahko pogovor vsebuje največ – koliko – 25 besed? (Največ 140 znakov, op. p.) Ne zanima me pogovor, ki ga lahko povzamemo v 25 besedah ali manj. Facebook ali Twitter me zato prav nič ne zanimata. Tukaj sem pa dinozaver.

PB: Z Ellen Ripley v *Alienu*, ki jo igra Sigourney Weaver, ste ustvarili močan seks simbol, kar vam je v *Avatarju* morebiti uspelo s komaj oblečeno modrokožo tri metre visoko bojovnico, ki zagrizeno brani sebe in bitja svojega planeta. Zoe Saldana, katere glas in stas so uporabili računalniški moštri, tudi brez najsodobnejših posebnih učinkov deluje seksi.

JC: Bodiva natančnejša. Obstaja nekaj, čemur pravimo seksi, in potem obstaja izjemno seksi. Ona je izjemno seksi.

PB: Ste se pri njenem liku zgledovali po kakšni najstniški erotični ikoni?

JC: Kot zelo mlad fant sem videl Raquel Welch v tisti prijemajoči se beli obleki v filmu Fantastično potovanje. Tudi Vampirella je bila zelo seksi in sem kupil vsak njen strip, če sem le mogel. To, da ne obstaja, me ni motilo, ker nosimo moški te značilne ženske podobe v glavi, in ko gre za moške glave, so te podobe zelo popačene. Ko nekaj pritisne na tvojo podzavest, si ne moreš pomagati.

PB: Je bil torej Saldanin lik narejen prav za to, da vpliva na moško podzavest?

JC: Da, in ne bodo si mogli pomagati. Začutili bodo dejansko potrebo po osebi, sestavljeni iz pikslov, iz enic in ničel. Nikoli je ne boste srečali, in tudi če bi jo, je ona visoka tri metre in bi vam zlomila hrbtenico. Ampak 99,9 odstotka ljudi nikoli ne bo srečalo nobene filmske zvezdnice, v katero so se zaljubili. Pa je čisto vseeno, ali gre za Neytiri ali Michelle Pfeiffer.

PB: Moški, kot kaže, potrebujemo fantazijske ikone, kot je Lara Croft, tudi če se te igrajo z našimi glavami?

JC: Večina moških težav z ženskami je verjetno povezana s spoznanjem, da so ženske resnične in da večina med njimi ne zgleda tako kot Vampirella. S tem se je težko sprijazniti in obstaja določen del populacije, geekov, ki bi se mnogo raje družil z izmišljenimi kot pa z resničnimi ženskami. Priznajmo si: resnične ženske so zapletene. Lahko se trudiš vse življenje, pa jih ne boš razumel.

PB: Kolikšen je vaš prispevek k privlačnosti glavne junakinje?

JC: Takoj na začetku sem rekel: »Imeti mora joške.« Čeprav to nima smisla, ker njeno ljudstvo Na'vi ne sodi med sesalce. Njeno obleko sem povzel po taparrabiju, predpasniku, ki so ga uporabljali Maji. Ker se film dogaja na drugem planetu, ne bi imelo smisla, če bi glavna junakinja naokrog tekala v brazilkah ali v krznem bikiniju, kot je to počela Raquel Welch v filmu Milijon let pred Kristusom.

PB: Si bomo lahko ogledali njene dojke?

JC: Izmisli sem si to prostolebdečo opravo iz peres, ki spominja na levjo grivo. Strateško smo jo razporedili tako, da njene prsi ne bi izstopale, so pa tam. Animacija je zasnovana na programu, ki upošteva gravitacijo, gibanje zraka, padanje las, valovanje njene majice. Imeli smo posnetek, v katerem Neytiri pade v poseben po-

Večina moških težav z ženskami je verjetno povezana s spoznanjem, da so ženske resnične in da večina med njimi ne zgleda tako kot Vampirella.

ložaj, pri katerem ji oranžna svetloba požara osvetli bradavički. To je bilo dobro, edina težava je, da startamo na gledalce, starejše od 13 let, pa smo morali to popraviti. Bomo pa ta kader pustili na DVD-ju, v posebni izdaji za zbiralce. Mogoče ne bi bilo slabo objaviti centerfolda (tristranske fotografije, op. p.) Neytiri v Playboyu.

PB: Prvič po Osmem potniku, posnetem pred 20 leti, ste združili moči s Sigourney Weaver. Zakaj ste potrebovali toliko časa?

JC: Zdelo se mi je najvarnejša izbira za vlogo botanistke in prav zato je nisem hotel zaposliti. Dokler se nekega dne nisem zbudil in si rekel: »Ne bodi tak bebec, odlična bo.« Sig je vredna vsega spoštovanja, je pa tudi zabavna, globoko predana igri, vražje pametna in zelo ljubka. Tokrat njen lik ne skače okoli z brzostrelkami, kot je Ripley v Osmem potniku. Namesto tega imamo žensko s študentsko, hipijevsko malomarnostjo, ki kot da ne bi sodila v našo civilizacijo. Rahlo spominja na Dian Fossey v filmu Gorile v megli, kar je zanimivo, ker sem prav jaz nagovoril Sig, da je sprejela vlogo Fosseyjeve v tem filmu. Sam sem se iz tistega projekta umaknil, ona je pa ostala. Zelo sem zadovoljen z izbiro igralcev. Zelo smo se izpostavili za Sama Worthingtona, pa se je pokazal za pravega. Prav tako Zoe. Kar se pa Sigourney tiče, moram reči, da se zelo ujemava, ker mi do nje ni treba biti prav nič zahteven. Je že sama dovolj, do sebe in do mene.

PB: Slovite po tem, da od svojih sodelavcev veliko zahtevate. Govori se, da naj bi vas Ed Harris udaril pri snemanju Brezna (1989), rekel pa naj bi tudi, da so zaradi pritiska pri snemanju tega filma igralci tako ponoreli, da so metali zofe skozi okna in se zaletavali v stene. Kate Winslet je povedala, da je ob snemanju Titanika pomislila: »Bog, daj, da umrem!« In da se je skoraj utopila.

JC: Lahko vam ponudim racionalno razlago, ki se glasi takole: ali ni namen izpostavljenosti kakšni atraktivni zadevi, izizvu – recimo spustu po divjih vodah – prav to, da lahko po opravljenem spustu vsem govorite, da ste skoraj utonili? To ne pomeni, da ste res skoraj utonili. Kate smo preprosto pustili v prepričanju, da je bila zelo blizu utopitve. Malo pljuvanja in kašljanja še ni utopitev, to pa že vem,

ker sem se sam nekajkrat res skoraj utopil in vem, kako se človek pri tem počuti. Prosim Boga, naj vas pusti umreti?

Približno takrat sem tudi sam razmišljal podobno. Produkcija Titanika se je spreminjala v katastrofo, vsak dan bolj. Na Kate sem najbrž prenesel nekaj dodatnega nepotrebnega stresa, toda 99 odstotkov si ga je povzročila sama in je bil normalen del igralskega procesa.

PB: Trdite torej, da je pretiravala?

JC: Pravo vprašanje se glasi: ali bi spet snemala z menoj? Prepričan sem, da bi moral imeti pravi material in vse to, toda verjamem, da bi. Sam bi gotovo spet delal z njo. Je namreč zelo nadarjena igralka. Medtem ko lahko Leo DiCaprio vklopi svoje igranje tako, kot bi pritisnil na gumb, je njen igralski proces drugačen. Kate mora vse reči ponotranjiti, da jih lahko uporabi. Vso breme tiste ogromne produkcije je nosila na svojih ramenih. Svojih igralcev morda res nisem dovolj razvajal, pri tem človeškem stiku res nisem bil najboljši, čeprav sem se precej popravil. Ljudem včasih nisem dal dovolj vedeti, da jih cenim. Priznam, da sam ne bi mogel delati pod takšnim vodstvom, kakršnega sem zganjal takrat. Ponos mi tega ne bi dopuščal.

PB: Ste na snemanju kdaj koga udarili? Je kdaj kdo udaril vas?

JC: Absolutno ne. To mi je popolnoma tuje. Toda ne bom se lotil filma, ki mi ne bi pomenil preizkušnje in ki ne bo naporen tako zame kot za osebe, za igralce.

Vsak, ki podpiše pogodbo, bo na preizkušnji. Seveda so izzivi, ki jih nekateri napačno pripisujejo neodgovornosti ljudi, ki skrbijo za produkcijo filma. V resnici si jih sami želijo.

PB: Vas je sodelovanje z raziskovalci podvodnih globin, in ne s filmskimi ekipami, v preteklih letih kaj spremenilo?

JC: Ljudje, ki so že pred tem delali z menoj, mislijo, da sem še vedno prav tako nor, kot sem bil, sam pa menim, da sem se vrnil k snemanju filmov z drugimi

PB: S potapljanjem se ukvarjate že precej let. Ali pri teh zahtevnih potopih kdaj pomislite na otroke in ženo?

JC: Kadarkoli se hvalimo s katerim od naših dokumentarnih filmov, pravzaprav pretiravamo z nevarnostmi, ki prežijo na raziskovalce neznanega sveta, na tiste, ki počnejo nekaj, kar ni še nihče pred njimi. Resničnost je precej varnejša. Seveda pa je lahko zelo razburljivo, ko gre kaj narobe. Na Nasinih seminarjih in simpozijih sem predaval o naravi tveganja, ker pač

Če v ZDA nimaš avtomobila ali vsaj vozniškega dovoljenja zanj in avtomobila svojega očeta, se ne boš dal dol.

izhodišči. Pri vseh filmih pred Avatarjem je bil film edini bog, ki mu je bilo treba služiti. Ko pa sem se zapletel z Naso in mnogimi vesoljskimi projekti in ko sem se lotil podvodnih raziskovanj, sem pa spoznal ne samo različne ljudi, ampak tudi različne kulture razmišljanja. Zelo streznitveno je bilo videti, da to, kar počnemo v Hollywoodu, njim ne pomeni skoraj nič. Ko pogledaš po hollywoodski sceni, opaziš ljudi, ki ne morejo ali nočejo živeti zunaj tega mehurja. Nočem biti eden od teh. Snemanje filmov je zdaj zame služba.

PB: Kaj vas je pravzaprav pripravilo do tega, da ste zlezli v podmornico in začeli snemati dokumentarne filme, v katerih so glavno vlogo igrale potopljene ladje, namesto da bi snemali filme, v katerih bi kraljeval Leonardo DiCaprio?

JC: Titanic sem posnel zato, ker sem se hotel potapljati med ladijskimi razbitinami, ne pa, ker bi si posebej želel posneti ta film. Titanic je Mount Everest ladijskih razbitin in kot potapljač sem se hotel tega pravilno lotiti. Ko sem izvedel, da se nameravajo potopiti do Titanika, da bi posneli film v IMAX-ovi tehniki, sem si rekel: »Napravil bom hollywoodski film, ki bo pokril stroške odprave in bom na tak način storil isto.« Rad imam občutek, da sem prvi in zmeraj si želim več.

PB: Se pravi, da je bil Titanic zgolj sredstvo?

JC: Pri Titaniku je šlo za 'klinc gleda' denar. Snemanje je sovpadlo z obdobjem mojega življenja, ko sem si rekel: »Filme lahko snemam tudi pri osemdesetih, ne morem se pa pri teh letih ukvarjati z odpravarstvom.« Moj oče je bil inženir. Tudi sam sem študiral za inženirja in sem posedoval ta miselni nemir živeti življenje, ki pa sem se mu odrekel, ko sem se odločil in zamenjal študij tehnike za umetnost.

snemam akcijske filme in ker sem vodil sedem odprav v velike globine brez kakršnihkoli žrtev ali resnih poškodb. Tudi vsi moji filmi so minili brez hujših poškodb, vsekakor pa zelo pod panožnim povprečjem. Varnost jemljemo zelo resno.

PB: Se držite kakšnih ritualov, preden zlezete v podmornico?

JC: Nič kaj dosti ne dam na to. Tam smo zato, da opravimo delo, in zato moramo ostati zbrani, osredotočeni. Toda vsakič, preden zaprem pokrov za seboj, rečem vsakemu, ki si je prišel ogledat izplutje: »Se vidimo na soncu.« Ker tam spodaj seveda ni nobenega sonca, to pomeni, da se vidimo, ko se bomo spet prikazali na površju. Ampak z večine potopov se vrnemo šele ponoči, ker se tako zavlečejo. Edini ljudje, ki nas pričakajo, so z dolgočasi pristaniški delavci. Vsi drugi, vsi tisti, ki so nam mahali pred 16 urami, že spijo ali pa pijani ležijo v svojih kabinah.

PB: Kot ste rekli, je bil vaš oče elektroinženir, mati pa umetnica in bolniška sestra. Ali kaj spominjate nanju?

JC: Sem kar vzorčni primerek zlitja njunih DNK, uspešen Mendelevjev poskus. Je pa to ustvarilo precej napetosti, ker je bil moj oče zelo ukazovalen in pragmatičen, moja mama je imela pa glavo za bolj romantične reči, za raziskovanje. Tudi vzgajala me je v tem duhu, ko me je peljala v Kraljevi muzej v Ontariu, kjer sem risal. Če bi bilo po moje, bi vsak vikend risal, se potepal ali kaj gradil, recimo srednjeveški oblegovalni stroj.

PB: Odraščali ste v poznih šestdesetih, zgodnjih sedemdesetih. Kako so vaši starši gledali na seksualno revolucijo, mamila in protivojna gibanja?

JC: Mislim, da so bili kar proti vsemu. Ne spomnim se, da bi oče kaj odobral razen hokeja. Včasih je metal moje stripe in znanstvenofantastične knjige v smeti, ker jih je imel za mentalne odpadke.

Pobral sem jih, obrisal madeže od kave in jih očistil špagetov ter jih potem ponoči prebiral pod rjuhami. Do znanstvene fantastike se je vedel, kot bi bila pornografija. Mislim, da pornografije sploh nisem imel, če pa se je kdaj pri meni pojavil kak Playboy, sem ga skrbno skrival.

PB: Prvih 17 let ste preživel v Kanadi. Se imate za Kanadčana?

JC: V Kanado sem se vrnil na podelitev častne diplome na Canadian University. Vsi so stali in prepevali nacionalno himno, jaz sem pa stal tam na odru pred tisočimi Kanadčani in samo premikal ustnice, ker sem pozabil besedilo. Nikoli nisem bil posebej zagret za take reči. V srednji šoli si nikoli nisem ogledal kakšne tekme v ameriškem nogometu, pa tako niti nisem imel priložnosti, da bi jo pel.

PB: Niste bili dober dijak?

JC: Na majhni, bolj šaljivi šoli sem bil predsednik znanstvenega krožka, v katerem je bilo ob meni še nekaj laboratorijskih podgan in neko češkoslovaško dekle, ki je komaj govorilo angleško. V osnovni šoli sem dvakrat preskočil razred, pa sem bil tako dve leti mlajši od vseh in majhen. Družil sem se s pametnimi sošolci, ki so nosili lase do polovice hrbta, ki jih je prevladujoča kultura zavrnila. Sam nisem jemal nobenih drog in sem bil videti kot računovodja. Šaljivci so si me večkrat privoščili, tudi udarili brez razloga.

PB: Ste jih še kdaj srečali?

JC: Da, in če se boste kdaj odpravili na 25. obletnico mature, poskrbite za to, da boste dva meseca pred tem posneli največji filmski hit vseh časov, osvojili 11 oskarjev in postali močnejši od vseh teh fantov, ki so vas nekoč pretepali. Sprehobil sem se do vsakega izmed njih in mu rekel: »A veš, prav zdaj bi ti lahko izprašil rit, in čeprav me to zelo mika, tega ne bom naredil.« Pravzaprav so bili vsi čisto prijetni fantje razen enega, ki je bil še vedno zelo velik in zloben. Njega sem pustil pri miru.

PB: Je kaj v vašem otroštvu napeljevalo na vašo sedanjo kariero?

JC: Vedno sem lahko nagovoril otroke v svoji ulici, da so se zbrali okoli mene in kakšne moje nepremišljene ideje. Reci-mo: »Hej, kaj ko bi izdelali letalo?« Ni se jim posvetilo, da ne moreš kar tako izdelati letala, pa smo ga in je kratek čas celo letelo, dokler se niso strgale vrvice. Srednješolski učitelj biologije nas je opogumil, da smo se z majhno skupino dijakov lotili dramskega krožka in ga skušali umestiti nekam med nogometne in košarkarske tekme. Oblikoval sem sceno, postavil luči in nekaj malega napisal in režiral. Hecno, ampak tega nisem takoj povezoval s kakšno obliko kariere.

PB: Kako se je spremenilo vaše življenje, ko je oče pri vaših sedemnajstih preselil družino v Fullerton v Kaliforniji?

JC: Na splošno je v Kanadi do Amerike vladala zamera. Živel smo v obmejnem mestu, kjer smo še toliko bolj občutili Ameriko kot velik kulturni generator, ki nas je vztrajno obseval. Odseliti se v Los Angeles je bilo kot skočiti v gobec te pošasti. Na začetku sem mislil, da se vsa njihova kultura vrti okoli avtomobilov. Vrstniki so se mi zdeli tako plitki. Najraje bi jih stresel in rekel: »Ali ne vidite, kako uničujete Zemljo s svojimi materialističnimi vrednotami?« Šest mesecev po našem prihodu sem začel hoditi v srednjo šolo in se seveda takoj naučil šofirati. Če v ZDA nimaš avtomobila ali vsaj znižkega dovoljenja zanj in avtomobila svojega očeta, se ne boš dal dol.

PB: To zadnje bi lahko skoraj zapisali v drobnem tisku na vsakem vozniškem dovoljenju. Torej ste se dali dol?

JC: Jep, in se čez sedem let z njo poročil. V srednji šoli je bila moje dekle, pa še po njej. Zelo sva se zabavala. Bila je natakarica pri Bob's Big Boy, jaz pa sem delal v trgovini s stroji. Bila sva delavska otroka, ki sva šla ven na posladek in se imela fino, divjala z avtomobilom in bila brez skrbi. Z mene se je luščila vsa moja prejšnja zadržanost – prej nisem kadil trave, nisem vozil hitro. Dobro je, da sem preživel. To je vse, kar lahko rečem. Sem pač živel v prestolnici južne Kalifornije, ko govorimo o uličnem dirkanju.

PB: Ste tudi sami dirkali?

JC: Uh, ja! Vsi moji novi prijatelji so imeli predelane avtomobile in bi me nekajkrat skoraj ubili, ko so po nesreči zgrmeli z avtoceste, ker so mislili, da so tako dobri vozniki. Po letu dni prestajanja tega terorja belih členkov na volanu sem si nabavil mustanga iz leta 1969, model mach 1, in ga predelal, da je postal zelo hiter. Razdril sem motor, znižal podvozje, zamenjal blažilnike, prestavil akumulator v prtljažnik zaradi boljše porazdelitve teže. Snel sem z njega vse, kar se je dalo, in sam izdelal plastični pokrov motorja ter spojler. Vse to lahko danes preprosto kupiš.

PB: Kako dobri ste bili pri tem dirkanju?

JC: Dober sem postal tako, da sem prav tiste prijatelje, ki so me spravili v težave, sistematično jemal na svoje karmične vožnje. Nikoli več niso sedli v moj avto. Ob treh ali štirih zjutraj sem šel sam na cesto in se učil voziti res hitro, v deževnih nočeh sem cele ure drvel skozi ovinke, da bi se naučil drseti. Takrat za to sploh ni bilo imena, danes mu pravimo driftanje.

PB: Se vam danes še kdaj strga za volanom?

JC: Kot družinski mož in oče petih otrok, še posebno dveh najstnikov, moram biti za zgled. Če bi se spustil v neumno dirkanje, bi jima poslal napačno sporočilo. Pa še nekaj je, kar je takšnemu dirkanju vze-lo vso zabavnost, in sicer da ni nobene ceste več, po kateri bi se dalo peljati hitro.

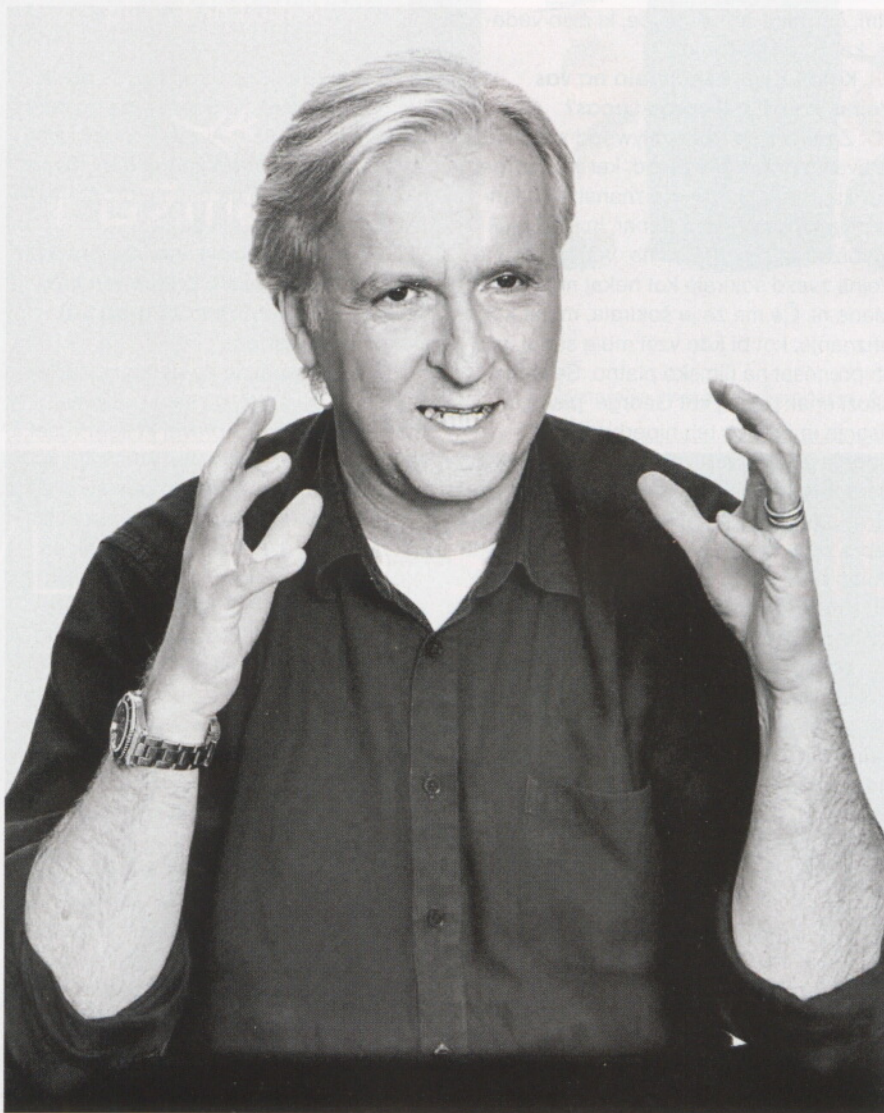
PB: Katera so bila vaša prva dela, ki ste jih opravljali?

JC: Delati sem začel s petnajstimi, in sicer kot pomočnik norega šefa dunajske slaščičarne v velikanski restavraciji, ki je postregla 1500 večerij vsak dan pri Nia-

garskih slapovih, v bližini mojega doma. Ob srednji šoli v Kaliforniji sem delal še kot strojnik, avtobusni mehanik, v tovarni, ki je izdelovala precizna orodja, kot srednješolski hišnik, karkoli sem lahko našel. Sem kar delavski. Med snemanjem se že potim kot delavec.

PB: Kako vam je uspelo presedlati med filmske delavce?

JC: Rad sem pisal, risal in slikal, prav tako pa sem imel rad tudi fiziko in astronomijo. Ne poznam nobene kariere, ki bi združevala ta področja razen znanstvene fantastike. Moja najboljša prijateljica iz Fullertona sta se zanimala za snemanje

Za svoj prihod v Hollywood se lahko zahvalim prav Vojni zvezd, ker je George Lucas z njo dokazal, da znanstvena fantastika lahko prinaša denar, in jo je rešil getoizacije znotraj B-filma. Večino ljudi je Vojna zvezd šokirala kot nekaj novega. Mene ni.

filmov, toda tam ni bilo programa za ta študij. Osnovali smo neumno združenje, ki smo ga sestavljali štirje, in vsak teden je kateri od nas posnel svoj mali film, v katerem so drugi trije morali igrati, na-stopiti kot kaskaderji, se tudi zažgati, če je bilo treba. Nekaj pozneje smo napisali scenarij in ga odnesli skupini poslovnih, ki se je hotela nekako izogniti plačevanju davkov, in so jo v glavnem sestavljali zdravniki in poslovneži, ki so sanjali o snemanju svoje Vojne zvezd. Dali so nam 20 tisoč dolarjev, sposodili smo si kamero, vredno 200 tisoč dolarjev, ki smo jo povsem razstavili, ker nismo imeli pojma, kako ravnati z njo, in posneli film, čeprav smo bili opice, ki niso vedele, kaj sploh počnejo.

PB: Kakšen vpliv sta imela na vas Vojna zvezd in George Lucas?

JC: Za svoj prihod v Hollywood se lahko zahvalim prav Vojni zvezd, ker je George Lucas z njo dokazal, da znanstvena fantastika lahko prinaša denar, in jo je rešil getoizacije znotraj B-filma. Večino ljudi je Vojna zvezd šokirala kot nekaj novega. Mene ni. Če me že je šokirala, me je kot priznanje, kot bi kdo vzel moje sanje in jih prenesel na filmsko platno. Šel sem skozi enak razvoj kot George: pisanje, risanje in prenos teh hiperkinetičnih borb iz druge svetovne vojne v veselje. Še dobro, da nisem paranoičen, kak tak, ki verjame, da nam Cia bere misli in da mora zato zaviti svojo glavo v staniol. Vojno zvezd sem razumel kot znamenje, da tisto, kar lahko ponudim, zanima mnogo ljudi.

PB: Zaradi amaterskih filmov ste dobili priložnost v podjetju Rogerja Cormana, ki se je ukvarjalo z nizkoprorračunskimi filmi. Zanj ste izdelovali miniaturne modele in načrtovali prizorišča snemanja za filma Rock 'n' Roll High School in Battle Beyond the Stars.

JC: Pri Cormanu je vsak zrasel do svoje ravni – po svoje prav nasprotno od Petrovega načela. Pri tem nisi mislil na kario. Razmišljal si, kakšna je tvoja naslednja priložnost. Če si dobil priložnost režirati, se nisi spraševal, ali je film, ki so ti ga ponudili, dober ali ne. Ron Howard se ni spraševal o tem, ko je dobil Grand Theft Auto, Francis Ford Coppola se ni spraševal, ko so mu ponudili Dementio 13. Gre za nizkoprorračunsko sranje, ampak zanimal nas je proces, učenje. Tam sem srečal pisca, producentko Gale Anne Hurd, s katero sva oba takoj vedela, da bova sijajna sodelavca. Samo leto ali dve sva potrebovala, da sva skupaj posnela film.

PB: S filmom, ki sta ga posnela leta 1984, s Terminatorjem, ste dobili svojo

prvo veliko priložnost kot režiser, z vlogo v tem filmu pa je Arnold Schwarzenegger postal zvezda. Vas je presenetil njegov vzpon v Hollywoodu in pozneje v politiki?

JC: Če ga le bežno spoznate, vas bodo njegovi dosežki nehali presenečati. Rad je govoril: »Ne programiraš se za neuspeh, programiraš se za uspeh.« Mačistično sranje, sem sprva mislil. Toda po tem sem velikokrat sprejel odločitve,

Vaša beseda je vaša obveza. Ne šteje, za koliko denarja gre ali kako se položaj sčasoma spremeni.

ki so temeljile na tem načelu, še posebno v zadnjih letih. Odločitev, da pokažem občinstvu 16 minut Avatarja v okviru posebnega dne, posvečenega temu filmu, je bila zasnovana na načelu programiranja samega sebe za uspeh.

PB: Niagarski slapovi, kjer ste preživljali otroštvo, so zelo priljubljen kraj za poroke. Ste bili zaradi tega kaj pozornejši nanje?

JC: Ne vem, sem se pa petkrat poročil. Sem perfekcionista, pa sem poskušal, dokler nisem našel prave, in sem vesel, da lahko to sporočim. Suzy Amis je tista, s katero bom ostal. Tudi druge so bile krasne ženske, ampak so takšne, ki jih najprej ljubiš, potem pa nič več, ali pa gre za to, da so ritmi in energije med obema preveč različni, da bi lahko delovala kot partnerja. Spoznal sem – in to je bilo veliko spoznanje –, da moraš delati na tem. Prej sem imel do partnerstva tak odnos: šlo bo, dokler bo pač šlo, potem se pa razideva. Če tako razmišljate, ne boste nikoli ostali poročeni.

PB: Zakaj ste spremenili svoje mišljenje?

JC: Terapevt mi je to svetoval. Ne verjamem v psihiatre in tudi niso del mojega življenja, toda v tem posebnem primeru sem pristal nanj, ker sem verjel, da mi lahko pomaga. Dal mi je nasvet, ki se me drži kot filozofija. Rekel je: »Tega ne delate zaradi nje, ampak zaradi sebe, zato da se bodo stvari vam zdele smiselne.« Vežete se, izrečete nekaj obljub in morate zato živeti po določenih pravilih, vrednotah, in to zaradi sebe, ne zato, da bi ustregli drugi osebi. Vaša beseda je vaša obveza. Ne šteje, za koliko denarja gre ali kako se položaj sčasoma spremeni. Dovolj pametni morate biti, da se zavedate, kakšne nevarnosti prežijo na vas, ko se podajate v to, in živeti morate z dogovori, ki ste jih sprejeli.

PB: Tri od vaših štirih nekdanih žena – Gale Hurd, Linda Hamilton in Kathryn

Bigelow – so pomembne osebe v filmskem svetu. Če bi vas režiserka Bigelowova vprašala za mnenje o filmu The Hurt Locker, bi lahko pošteno odgovorili, ne da bi pri tem odpirali stare rane?

JC: S Kathryn sva si še vedno zelo blizu in bova kmalu sodelovala pri snemanju filma. To se da, če si pošten, a obziren, konstruktiven, in ne destruktiven. Zanimalo jo je moje mnenje o filmu The Hurt

Locker in povedal sem ji v glavnem to: »Odlično si opravila svoje delo in sam ne bi spremenil niti prizora.« Kar je bilo res. Sama je videla Avatarja v različnih stopnjah in se o njem izrazila pohvalno. Njen sedanji partner, Mark Boal, ki je napisal scenarij za The Hurt Locker, mi je tudi podal opazke. Je zelo kolegialen. Nimam prav veliko takih razmerij in jih zato toliko bolj cenim.

PB: Ko sta se lansko poletje v kinematografih pomerila filma Terminator: Odrešitev režiserja McG-ja in Transformerji: Maščevanje padlih Michaela Baya, je McG dejal: »Michael Bay ima velikega tiča, toda verjamem, da je moj še večji. Če je za to, si ju lahko pomeriva na Spartakovih stopnicah v Universalovih studiih in opraviva s tem vprašanjem.« Kot soscenarist in režiser dveh Terminatorjev bi bili pripravljeni sodelovati v tej tekmi?

JC: Ne. To, da je nekdo dober režiser, nima nič opraviti z velikostjo njegovega penisa, palca na nogi ali na roki ali z velikostjo česarkoli drugega. Česa tako bedastega še nisem slišal. Čudi me, da ni še mene izzval.

PB: Kako stari se zdite sami sebi?

JC: Približno 14 let in sem kar zadovoljen s tem. Po svoje sem celo mlajši, saj nočem izgubiti intelektualne radovednosti – vedno hočem izvedeti, kako stvari delujejo, in jih sestaviti z lastnimi rokami. Prav zlahka se primerjam s šestletnim sinom, ki kar naprej nekaj sestavlja. Če bi ga pustil, bi odšel v gozd in se ne bi vrnil domov vse do noči, čisto tako, kot sem sam počel kot otrok.

PB: Že razmišljate o tem, ali bi posneli nadaljevanje Avatarja?

JC: Nisem se še odločil. Rad rečem, da ženske med rojevanjem ne smeš nikoli spraševati, ali bi imela še enega otroka. Film smo komaj končali.

PLAYBOY NA IZLETU

TEKST Vinko Kerne | FOTO Bor Dobrin

TA PRIJETNA BURJA

Imate nadpovprečno veliko denarja in ste ljubitelj dobrih in hitrih avtomobilov. Pridete do točke, ko si zaželite športni avtomobil; tistega, ki vas že nekaj časa žuli. Nič lažjega, denar kupi vse. Zdaj ga imate. Prvi teden – uau! Drugi teden – uau. Čez mesec, dva, uau počasi izginja. Uau postaja au: skrb! Garaža, servis, nevoščljivci na parkirišču, neudobje vsakdana, trušč, nizko sedenje, vstajanje z nizkega sedeža, trdo podvozje, premalo prostora za prtljago ...

V se prednosti, da si lastnik krasnega in dragega avtomobila, se sčasoma razblinijo, pa še časi niso več, kot so bili. Ko si je Jože Krapež, ki se ga je prijel vzdevek Sinter, pred dvema desetletjema kupil ferrarija 348, smo mu vsi zavidali – zaradi pravljice o poštenem uspehu in, jasno, zaradi avtomobila. Bil je med prvimi in verjamem, da se je ob tem počutil prijetno. Kdo se ne bi? Danes je zgodba drugačna: takšnih avtomobilov je v Sloveniji mnogo in ljudstvo lastnike najprej povezuje z nečednimi posli. Tudi s tega zornega kota ni primeren čas biti lastnik prestižnega avtomobila.

Poznam gospoda, premožnega, a povsem skuliranega, ki je pred leti rekel: »Jebenti, vozil bi se z dragim športnim avtomobilom, a ga ne bi imel. Rental bi ga.« E, niša!

Kako leto je od tega, kar obstaja klub Burya, in pol leta, odkar je odprt za javnost. Zahodno od nas so številne možnosti najema dragih in prestižnih avtomobilov in Burya še zdaleč ni prvi v Evropi, je pa prvi tak v Sloveniji. In da ne bo pomote: ni klasična izposojevalnica avtomobilov. Je veliko več od tega. Kot vsak klub ima svoj pravilnik, natančen, a kratek in jasen. V osnovi gre takole: najprej moraš imeti 28 let in prepričati vodstvo kluba, da si zrela in odgovorna oseba (mimogrede o odgovornosti: do trenutka tega pisanja še niso potolkli nobenega avtomobila). Enkratna pristopnina je nato pet 'jurjev', potem sledi letni paket točk za najem avtomobila. Tu so pri Buryi zelo elastični: osnovni paketi članarine so trije (od pet do 15 tisoč evrov, kar v prevodu pomeni od 350 do 1200 točk), lahko pa vam pripravijo po meri ukrojenega. In na koncu tisto, zaradi česar se človek včlani: uporaba avtomobila. Vrednotenje ni preprosto, saj gre za tri razrede avtomobilov, število 'točk', ki jih je treba odriniti za vožnjo, pa je odvisno tudi od sezone, od dneva v tednu in še česa. Je pa takole: pozimi se z beemvejem med tednom lahko peljete za 12 točk na dan, poleti pa s ferrarijem za 36 točk na dan. Druga ponudba dnevne izposoje je nekje vmes, obstaja seveda tudi vikend ponudba (trije dnevi), ki bi bila v prvem primeru (BMW pozimi) 70 točk, v drugem (ferrari poleti) pa 300 pik. Skratka, v zameno za vožnjo je treba dati točke, in ko se hočeš peljati, si rezerviraš želeni termin. In to je to. Ker je število članov omejeno (največ pet na vozilo), lahko s svojim voznim parkom zagotovijo do 50 dni vožnje na leto. Takole na oko in na podlagi naše izkušnje se zdi, da se človek lahko kar lepo navozi.

Buryina (dodatna) ponudba se bere kot a la carte iz boljše francoske restavracije. V tem trenutku ima klub v lasti pet vrhunskih športnih avtomobilov (poleg teh, ki sledijo, še BMW M5 touringa), vsa poanta druženja v klubu pa je, da znajo preprostem posojanju avtomobila dodati nekaj več. Burya namreč ponuja vrhunsko izrabo časa, ki si ga dober poslovnež redko odtrga. Član si lahko pri klubu izposodi zgolj avtomobil in v tem preprosto uživa, sicer pa se lahko pusti tudi razvajati. Klub mu v času najema shrani njegov avtomobil, mu ga celo poservisira, mu najeti avtomobil pripelje na določeno mesto ob določenem času, poskrbi tudi za posebne želje ... Vse je odvisno od tega, kako si član predstavlja najboljši način izrabe tistega redkega prostega konca tedna: uživanje v zdraviliščih, aktivna vožnja (skupaj s šolo) na dirkališčih, kulinarično razvajanje in tako naprej v slogu »vi povejte, mi organiziramo«. Če nimate svoje ideje, jih imajo oni namesto vas. Če se vam ne ljubi razmišljati, se preprosto udeležite njihovih standardnih dogodkov.

Playboy je preskusil, ali stvar deluje. Eno dopoldne, eno (prijetno) srečanje s polovico primorske policije, ena gora užitkov, eno vrhunsko doživljanje dneva, ceste, družbe in tehnike. Tudi vreme je služilo in edini veter je bil tisti, ki je polzel ob karoserijah štirih lepotcev. Še enkrat lahko potrdimo: hitrost, krasni izdelki avtomobilske tehnike in čedna dekleta gredo skupaj. Tako prijetne burje še nismo doživeli. Ni nas motilo, da se ji je reklo Burya. Uau!

FERRARI 599 GTB FIORANO – 620 'konj'

Če bi bil stari Enzo še živ, bi prisegal prav nanj: 12 valjev v obliki črke V, postavljenih rahlo za prednjo premo, brez turbopuha-la, zadnji pogon, dva sedeža, kupe. Tako se bere tehnika pravih ferrarijev skoraj od začetka obstoja te znamke. Čista brezčasna klasika. Fiorano je avtomobil, ki uteleša vso eleganco dizajnerskega studia Pininfarine in – pa naj se sliši še tako neverjetno – vso eleganco, ki so jo sposobni udejanjiti inženirji motorjev in pogonske tehnike. Ja, fiorano vam dovoli, da se peljete s 330 kilometri na uro, varno pa zavirate s keramičnimi zavora-mi (ki so sicer na voljo za doplačilo). Ampak najbrž se še niste peljali s fiora-nom po kaki zaviti cesti na robu hitrost-nih omejitev, morda malce čez, a to niti ni pomembno. Hočem reči: s hitrostjo, ki je daleč pod zmogljivostmi pogonske tehnike. Takrat se namreč šele zaveste, da je 12 motornih valjev za ljubitelje avto-mobilov in njihove tehnike nekaj tako po-sebnega, tako čudovitega, česar ne more doseči nobena izvedljiva čarovnija pri motorjih z manj valji. Zadovoljno gr-

granje stroja nekje v zgornjem delu prve polovice delovnega področja morda dviguje kocine na rokah veliko prej kot tiščanje v rdeče polje na merilniku vrtljajev. Grrrrrr, grrrrrr, grrrrr ... Fiora-no je tisti avtomobil, ki bi ga v glasbi lahko primerjali z Ravelovim Bolerom. Od pianississimo do fortississimo: skladnost vsakega trenutka, in to pri celi dinamiki. Od nežnih 2000 motornih vrtlja-jev do divjih 7600, pri katerih se motor razbohoti z največjo mo-čjo. Fiorano je tisti avtomobil, s katerim se mirno pripeljete na novoletni dunajski koncert, na podelitev oskarjev ali na dirkali-šče Grobnik. S to razliko, da v zadnjem primeru iz njega ni treba izstopiti. Tam se začne drugi, čisto drugačen segment užitkov.

PORSCHE 911 TURBO – 480 'konj'

Nekateri pač prisegajo na turbo. Na – to je danes treba poudariti – športni turbo. In imajo natanko tako prav kot tisti, ki prisegajo na sesalne motorje. Vsak ima svoj čar. Blondinka je lahko enako privlačna kot črnolaska. Porsche 911 turbo je kot Cindy Crawford ali, morda še bolj, kot Hedy Lamarr. »Brains and beauty.« Pamet in lepota. Turboenajstka združuje oboje: odlično alternativno tehniko in čeden videz. In prav kombinacija obojega naredi ta avtomobil edinstven in poželjiv. Tehnika, o kateri smo se že pred časom nehalo spraševati, je tista, ki jo vsak srednješolski učenik označi za slabo, praksa pri Porscheju pa kaže, da so v tem primeru v Stuttgartu znali ukaniti teorijo na najboljši možen način. Motor, postavljen v zadek, v zgodovini ni nikoli – razen v izjemnih okoliščinah – pokazal dobrih last-

nosti, ne v teoriji ne v praksi, razen v porschejih! Drzniti si, obo-roženi z vsem splošnim teoretičnim znanjem, zbuditi vseh 480 divjih 'konj', mora biti adrenalinsko doživetje že samo po sebi. Prav tako kot ugotovitev, da se peljete 310 kilometrov na uro, a se tega niste zavedali vse do trenutka, ko ste pogledali na merilnik hitrosti v začenju, kako to, da avtomobil ne pospešuje več. In če cesta ni ravna? Odkrivanje razsežnosti, ki jih ponuja odličen štirikolesni pogon, in brutalne prožnosti, ki jo omogočajo divji turbo 'konji', lahko naredijo vsako zavito cesto poligon za medsebojni preskus človeka in stroja. Šele takrat se voznik zares zave, zakaj je samo porsche lahko najbolj poželjiv in najboljši nemški športni avtomobil. In zakaj je 911 turbo najboljši porsche. Prištejte zraven še njegov videz, ki je najboljši praktični primer večne lepote, in zazdi se, da boljšega športnega avtomobila v tem trenutku preprosto – ni.

FERRARI F430 SCUDERIA – 510 'konj'

Ni treba dosti več, kot da rečeš: »Ferrari!« Ni mogoče zgrešiti. In ko gre za ferrarija, ni treba šteti valjev. F430 jih ima osem, kar je manj kot 12, kolikor naj bi jih imel po nekem starem izročilu, ki ga je z vztrajnim ponavljanjem ustvaril kar sam Enzo. Je pa F430 morda kljub temu v tem trenutku najpristnejši ferrari. To je avtomobil, ki rohani, a z zvokom, ki bi si ga želeli na zgoščenki. Je avtomobil, ki je verjetno najboljši kompromis vrhunske tehnike, športnosti, udobja in špartanskih dodatkov – ali, bolje rečeno, odvzetkov. Govorimo o scuderii, o posebni različici, ki je od osnovne za 100 kilogramov lažja, za slaba dva centimetra nižja, za okroglih 20 'konj' zmogljivejša, za pet kilometrov na uro hitrejša, za štiri desetinke sekunde hitrejša pri pospeševanju z mesta do 100 kilometrov na uro in ki ima serijske keramične zavorne kolote. Je tisti ferrari, ki z vsakim detajlom kaže, da pri njih vedo, kako izdelati športni avtomobil. Je tisti ferrari, ki se od vseh serijskih najbrž najbolje pelje po dirkališču. Če si upate, tudi 320 kilometrov na uro, pa se tega izza volanskega obroča ne boste zavedali, razen če znate to oceniti po hitrosti mimobežečih dreves, ograje ali hiš. Če dobro startate, se po 3,6 sekunde že peljete 100 kilometrov na uro. To je tisti avtomobil, katerega

menjalnik je skoraj takšen, kot je v dirkalniku formule 1, in ki ima na volanskem obroču gumbe za posebne nastavitve. Je tisti avtomobil, iz katerega je res težko izstopiti. Pa niti najmanj zaradi fizičnih težav pri telovadbi izstopanja. Zaradi ljubezni, če temu lahko tako rečemo, ki jo dober voznik začuti do briljantne tehnike, zapakirane v čudovito karoserijo. Čistokrvni vranec.

BMW M3 DKG COUPÉ – 420 'konj'

Nemci so bili in bodo vedno malce zavistni: Francozom za njihovo kuhinjo in Italijanom za njihove avtomobile. Še sreča, da gre v današnjih časih za pošteno zavist. Takšno, ki pripelje do vrhunskih rezultatov. Zavist v Münchnu se kaže v obliki izdelka, pri katerem je težko najti napako. To je M3. Tile Bavarci so nekje v šestdesetih letih ugotovili, da želijo izdelovati avtomobile, ki bodo boljši od (takratnih) alfa romeov, in današnji M3 je le posledica nemške pregovorne vztrajnosti ter tehničnega znanja. M3 je avtomobil, ki mu je skozi 20 let obstajanja te črkovno-številске kombinacije uspelo prav to povzdigniti na ra-

ven vsesplošne prepoznavnosti in kot asociacijo za vrhunski športni avtomobil za vsak dan. M3 je tisti beemve serije 3, ki se (danes) ne razkazuje kot cestni dirkalnik v slogu prototipov, ampak kot cestni športni avtomobil, pri katerem je takoj jasno, da v tekmi z njim – s pravim voznikom za njegovim volanom – ne morete zmagati. Najagresivnejša na njem so platišča, nekoliko manj prednji odbijač in nekaj rež tu in tam na karoseriji. Široka koloteka in široke gume dajo jasno vedeti, da avtomobil sedi na cesti in da je pod kožo skrita vrhunska pogonska tehnika. M3 je tisti avtomobil, ki dokazuje, da ni več treba biti dirkač, da bi hitro vozili skoraj dirkaški avtomobil s pogonom na zadnji kolesi. Ker združuje mehaniko in elektroniko na neki svoj značilen način, ki je obenem dirkaški in varen. Natančni Nemci so ga elektronsko omejili na 250 kilometrov na uro, čeprav je takoj jasno, da zmore bistveno več od tega. Njegov DKG, menjalnik z dvema sklopkama, mu omogoča bliskovito pretikanje in pospešek z mesta do 100 kilometrov na uro v samo 4,6 sekunde. Čisti užitek, če je voznik vešč.

NOGOMETNI ELDORADO

TEKST Aleksander Stojanović FOTO Duško Despotović/Ipak Images, Guliver Image/Getty Images

Real bo z Ronaldom na leto zaslužil 50 milijonov evrov: poln stadion Santiago Bernabéu ob predstavitvi nove klubske zvezde.

PRIŠEL, KUPIL, ZASLUŽIL

Svetovne gospodarske krize v vrhunskem evropskem nogometu ni: leta 2009 so v največjih ligah za nakup igralcev porabili več kot milijardo in pol evrov. Kar je najbolj noro, z najdražjimi igralci bodo lastniki hitro zaslužili. Ali bodo z njimi tudi osvojili naslov, pa zanima samo občinstvo. No, tudi to, katere tekme so bile zrežirane.

Evropo stiska največja finančna kriza od konca druge svetovne vojne in številne panoge se dušijo pod težo recesije. Potrošniki se odrekajo nakupu avtomobilov, potovanjem, oblekam ... toda ne odrekajo se hrani in nogometu. Ravno zaradi tega je rimski rek Kruha in iger dobil svoj moderni izraz v zadovoljevanju osnovnih človeških potreb – in mednje sodi tudi nogomet. In prav zato so v letu 2009 v največjih evropskih ligah za nakup igralcev porabili več kot milijardo in pol evrov!

TRIJE NAJVEČJI NAKUPI VSEH ČASOV

Ravno v letu, za katero je bilo pričakovati, da bo število prestopov igralcev zmernejše, denarja za plačilo pogodb pa manj, smo videli tri največje nakupe igralcev v zgodovini nogometa. S prestopom Cristiana Ronalda iz Manchester Uniteda v Real Madrid za neverjetnih 94 milijonov evrov, kar je postal absolutni rekord, se je trg obrnil na glavo. Ronaldo je hkrati postal eden najbolje plačanih nogometašev vseh časov, saj bo v prvi sezoni zaslužil skoraj 11 milijonov evrov. V pogodbi je tudi zapisano, da se bo njegova plača vsako leto povišala za 25 odstotkov, kar pomeni, da naj bi v šestih letih v kraljevskem klubu zaslužil 122 milijonov evrov. Ni slabo, sploh ni slabo. Zanj. Ne pa tudi za svetovni nogomet.

»Velikanski transferji se dogajajo skoraj vsak dan. So resen izziv ideji o ferpleju in konceptu finančnega ravnotežja na naših tekmovanjih,« je dejal predsednik Uefe Michel Platini, ko je komentiral Portugalčev prehod v Madrid.

Bilo je v začetku junija. Slabo pa mu je postalo šele v prihajajočih mesecih. Real Madrid je pripeljal Raúla Albiola, Álvара Arbeloa, Xavija Alonsa, Ezequiel Garaya, Karima Benzema in Kakaja ter čez leto porabil 275,4 milijona evrov. Želja, da Kakaja oblečejo v bel dres, je Real Madrid stala 65 milijonov evrov.

»Slabo mi postaja od prestopov v Madrid,« je pozneje dejal Platini. »Florentino Pérez želi z nakupom igralcev kupiti naslov. Pri nogometu pa ni vedno ravno tako. Bomo videli.«

Kakajev prestop je v finančnem smislu tretji v zgodovini, na drugem mestu pa je prav tako še eden od prestopov iz leta 2009. Med Realove nakupe se je namreč vrnil Barcelonin. Prihod Zlatana Ibrahimovića je drugi najdražji prestop v zgodovini nogometa. Zanimivo je, da sta med prvimi petimi največjimi prestopi še dva nakupa Real Madrida. Z začetku stoletja. Še zanimiveje je, da jih je izpeljal prav Florentino Pérez, ko je bil nazadnje predsednik kluba. Takrat je ustvaril Galaktikose 1, za kar je v klub pripeljal Zinedina Zidana, Luísa Figa, Davida Beckhama, Ronalda ...

Italijanski klubi niso kupovali tako atraktivno, so pa za plače igralcev in trenerjev namenili 73 milijonov evrov več v primerjavi s prejšnjim letom. Najvišje prihodke ima trener, in ne kateri od nogometašev. Jasno, José Mourinho bo za 12 mesecev zaslužil 11 milijonov evrov, več kot katerikoli igralec serije A. Mimogrede, najmanj zasluži vratar Cagliarija Federico Marchetti – 150 tisoč evrov. Milan, katerega lastnik je Silvio Berlusconi, ni plaval na istem valu, pa je stroške

znižal za 45 milijonov evrov. Berlusconi je tako tudi z dejanji pokazal, kaj si misli o nogometu kot o vreči brez dna.

»Mislim, da bi morali uvesti omejitve vsote denarja, ki jo klubi plačajo zaposlenim. Nogometaši ne živijo v svetu, v katerem živimo mi. Oni nimajo niti približne predstave o gospodarskih težavah, s katerimi se soočajo ljudje, ki živijo običajno življenje.«

Hinavsko je, da tako govori silno bogat italijanski medijski magnat, dovteten za orgije – toda v tem je nekakšna logika. Kajti istega dne, ko je Berlusconi omenil možnost omejitve zaslužkov, sta Cristiano Ronaldo in Kaka za člane družine in prijatelje plačala po 240 tisoč evrov za letno rezervacijo zasebne lože z zasebnima dvigalom, barom in toaleto na stadionu Santiago Bernabéu.

Če gledamo skozi perspektivo kluba, je največ denarja za Realom porabil še en 'kupim – zmagam klub'. Manchester City. Angleški član premier lige je od septembra 2008 last Abu Dhabi United Group, skupine, ki je v lastništvu družine Zajad al Nahjan, ki vlada Abu Dabiju, glavnemu mestu Združenih arabskih emiratov.

Tukaj ni kaj dosti nejasnosti, kje so dobili denar. Kot pri Romanu Abramoviču in Chelseaju. Nekdo kupi klub, ima denar (pridobljen tako ali drugače), ima rad nogomet in si želi hobi.

OD KOD DENAR DRUGIM KLUBOM?

Realu iz Madrida, denimo? Enostavno – vzeli so posojilo. Španska banka Caja Madrid in skupina Santander sta v enem dnevu Realu posodila po 75 milijonov evrov.

Vitor Baia

Uefa odlično vodi posel

Prav denar je razlog, zaradi katerega se razmišlja o novih pristopih, da se pritegne večja pozornost – preprosto rečeno, da se zasluži več denarja. Že nekaj časa kroži ideja, da bi največji svetovni klubi organizirali svojo profesionalno ligo. V skupini G16 so najbolj priljubljeni (in najbogatejši) evropski klubi. Ti potrebujejo še večje tekme. Kajti prej boste gledali tekmo med Interjem in Barcelono kot med Dinamom Kijev in Rubinom iz Kazana, tekmi iz iste skupine, ki potekata istega dne.

V kratkem pogovoru za Playboy je zmagovalec lige prvakov 2004. Vitor Baia nekdanji vratar Porta, dejal, da v to možnost ne verjame:

»Menim, da profesionalna liga najbogatejših evropskih klubov ne bo nastala. Po mojem mnenju Uefa odlično upravlja nogomet v Evropi in ta se bo tudi v prihodnje dobro razvijal.«

Naložba v Ronalda in Kakaja se je hitro začela obrestovati. Adidas ni mogel dovolj hitro proizvesti dresov obeh novih zvezd. Posebna težava je bil Cristiano Ronaldo. Ni želel namreč nositi dresa s številko 9. Zavrnil je možnost, da bi imel na hrbtu 'C'. Ronaldo je že vztrajal, da bi imel napisan samo priimek. Težava je v tem, da je Real že imel Ronalda, znamenitega brazilskega igralca, ki je le nekaj let poprej nosil enak dres z isto številko in istim napisom nad njim! Real se je bal, da bodo mnogi, ki so imeli 'originalni' (če Cristiano bere ta članek, bo zaradi besede 'originalni' ponorel) Ronaldov dres, enostavno nosili starega in ne bodo kupil novega. Real je skrbel za vsak cent zaslužka! A vendar je na koncu obveljalo, kakor je želel Portugalec. Toda Realu ne gre slabo. Dres z njegovim imenom in številko so v prvih nekaj tednih prodali vsa-

kih 12 sekund. A spletnih naročil iz tujine je bilo vendarle več za Kakajev dres. V Španiji pa je najbolj prodajan dres Real Madrida z Ronaldovim imenom in številko. Oba dresa staneta po 92 evrov.

Simon Chadwick z univerze v Coventryju, kjer je direktor Centra za mednarodne posle v športu (CIBS), trdi, da se bo nakup obeh igralcev hitro izplačal: »Igralca bosta vsak svoj prestop nekajkrat poplačala. Kakor kažejo naše raziskave, predvidevamo, da bo Real z Ronaldom na leto zaslužil 50 milijonov evrov, s Kakajem pa 66 milijonov evrov.«

Pravice do prodaje izdelkov z imenom igralca oziroma pravice do imidža nekega nogometaša so pomemben del izvora prihodkov. Zato so pravice do imidža nogometaša v pogodbah poseben člen. Najpogostejše deset odstotkov prihodkov, ki jih pridobijo na tak način, dobi igralec. Ni izključena tudi možnost, da igralec proda vse tovrstne pravice klubu. V prvih šestih mesecih bivanja v Real Madridu so prodali milijon dresov Davida Beckhama! Takšen način zaslužka je pomemben, a daleč od tega, da bi bil edini.

SPONZORJI, OD KATERIH LAHKO BOLI GLAVA

Ko že govorimo o dresih, ime sponzorja na dresu je eden od donosnejših prihodkov. Klubi premier lige v Angliji bodo na tak način v prihajajoči sezoni zaslužili 81 milijonov evrov. Predvsem pa bodo služili po zaslugi stavnic, ki so se v zadnjih letih začele reklamirati na dresih. Seveda tukaj obstaja sum o konfliktu interesov in možnosti špekulacij. In do pred kratkim bi ob možnosti takšnega scenarija le nejeverno odmahnil z roko: asistent direktorja stavnice pokliče finančnega direktorja kluba. Pogovor poteka takole: »Dober dan, kako ste?« »Odlično.« »Hotel sem vas vprašati, ali bi mi lahko za nedeljo nabavili karte za tekmo. Da, da ... Vem, da bi bilo čudno, če ne bi zmagali. Če se to zgodi, bi mi zaslužili veliko denarja. Da ne pozabim ... Plačilo sponzorstva morate poravnati jutri.«

Ne, to se nikoli ne bi moglo zgoditi, bi lahko rekli pred mesecem ali dvema.

»Brez stavnic bi imeli mnogi klubi resen problem,« je še pred izbruhom zdajšnje velike afere dejal Andres Ullman, vodja ekipe za raziskave v podjetju Sport plus market, ki se ukvarja s svetovanjem v športu. »Stavnice postajajo pomemben vlagatelj v svetu športa, zlasti v Veliki Britaniji. Smo priče vsakodnevnih pogodb takšne vrste, ki jih podpisujejo angleške nogometne ekipe.«

Pred začetkom sezone je azijska spletna stavnica postala sponzor dveh manjših angleških klubov, pogodbo o malem sponzor-

stvu pa je podpisala tudi z dvema kluboma, ki sta med prvimi šestimi v premier ligi. Kam je to pripeljalo, lahko beremo vsak dan, afera pa, kot vemo, ni obšla tudi Slovenije.

No, aferi ob rob pa lahko, sodeč po letu 2009, rečemo, da bi bil zdaj vsak rad sponzor Real Madrida. Audi jim daje avtomobile, Coca-Cola je uradna brezalkoholna pijača, Mahou je uradno pivo, oprema je Adidasova, glavni sponzor na dresih je internetna stavnica Bwin ... To so ogromne pogodbe, katerih vrednost se viša z rastjo priljubljenosti kluba in njegovo uspešnostjo.

NIČESAR NE BI BILO BREZ TELEVIZIJE

Če se sprehodimo po ligah, od TV-pravic največ zasluži angleška premier liga. Pravice se običajno prodajajo na tri leta, zdaj pa velja pogodba, ki angleškemu klubom prinaša neverjetne tri milijarde (da, milijarde) evrov! Od tega denarja vsak klub dobi 25 milijonov evrov, ne glede na to, kolikokrat je potekal prenos njihove tekme. Zatem se nagrajujeta tudi položaj na lestvici in število prenosov tekem posameznega kluba. Glede na to, da je bila pred sezono 2007/2008 podpisana nova pogodba, ki je bila znatno večja, se je zgodilo, da je v tej sezoni Fulham, ki je bil samo eno stopničko pred tem, da izpade iz lige, zaslužil 34 milijonov evrov, kar je več, kot je leto pred tem zaslužil Chelsea, ki je bil takrat drugi.

Na koncu te sezone se iztečejo pravice za prenašanje tekem premier lige. Sledila bodo nova dogovarjanja. Priteklo bo še več denarja. Po pričakovanjih bo to trajalo, dokler bodo televizije popuščale željam lastnikov pravic.

Televizijske pravice za ligo prvakov denimo prodaja podjetje T.E.A.M. Marketing AG, katerega sedež je v Švici. To medijsko organizira ligo prvakov, Eurovision, novoletni koncert dunajskih dečkov, evropsko ligo, super cup in evropsko nogometno prvenstvo za igralce do 21 let.

Ko kupujete pravice za takšne dogodke, imate občutek, kot bi vam kdo jemal denar iz žepa in se vam ob tem še smejal v obraz. Vi pa se mu smehljate. Vsekakor slab občutek. Kajti ponudbe so zaprtega tipa. Poleg denarja so odločilne še nekatere druge stvari, kot so tehnične možnosti, pokritost območja, gledanost televizije. In še kaj. Zatem agencije in kabelske televizije lahko odkupijo pravice za več območij, televizije pa ne! Pravice pa se prodajajo posebej za zemeljski signal, za radio, za mobilno telefonijo, za internet, za mikrovalovno pečico, za zamrzovalnik in hladilnik ločeno ...

Ligo prvakov kot najpomembnejše klubsko tekmovanje na celini prenašajo v 70

Michel Platini in Silvio Berlusconi: dovolj močan stisk roke lahko reši vse.

Neodvisni forum bo presojal, ali so klubi prekršili pravila ali ne. Pod nadzorom bodo tudi podjetja, ki so v tesnih stikih s klubi, o katerih je govor. Toda pravila še oblikujejo in bodo veljavna od leta 2012.

Nogomet gre po poti, ki se najpogosteje ubere. Lahko pričakujemo, da bosta EU in Uefa bolj vplivala na njegov razvoj in tokove denarja. Količina denarja je ogromna in grozi, da bo uničila tudi številne klube, ki sodijo med najbogatejše, pa tudi, da bo ustvarila še večji prepad med majhnim številom vrhunskih in preostalih klubov.

Zavedajoč se nevarnosti, da bi številni klubi lahko enostavno ugasnili, predvsem tisti lokalni, bodo sčasoma uvedeni novi kodeksi. Vprašanje je le, ali ne bodo veliki klubi postali tako veliki, da se ne bo mogel nihče več postaviti po robu njihovim dinozavskim ambicijam. Bomo videli. Trenutno upamo, da bodo v Uefi uspešno in učinkovito kaznovali prevarante v nogometnih vrstah. **Y**

državah po vsem svetu, zanimivejše tekme pa dosežejo gledanost tudi do 200 milijonov ljudi. Uefa je ravno zato poenotila prodajo pravic za evropsko ligo, nekdanji pokal Uefa, da bi zaslužili več. Klubi v ligi prvakov samo za vstop v tekmovanje dobijo tri milijone evrov. Potem še 2,4 za sodelovanje v tekmovanju po skupinah. Zmaga je vredna 0,6 in neodločen izid 0,3 milijona evrov. Četrtninalist dobi 2,5, polfinalist tri, finalist štiri, zmagovalac pa sedem milijonov evrov.

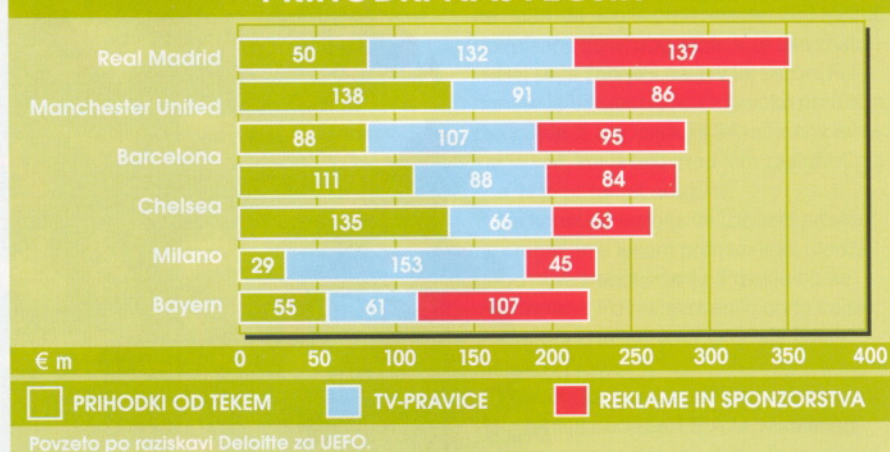
Povrhu tega dobi vsak klub na koncu sezone del od tako imenovanega marketinškega trga (prodaje kart, prihodka od reklam, prodaje športnih izdelkov in rekvizitov, pijače in hrane ter povečevanje vrednosti ekipe), ki se razlikuje od države do države. Tako sta v prejšnji sezoni Manchester United in Bayern München po zaslugi tega kriterija zaslužila več kot Barcelona, ki je osvojila naslov. Prvak pa lahko zasluži več kot 100 milijonov evrov.

Denar je tako pomemben, da so celo v ligi prvakov reklamni panoji višji kot v angleški premier ligi, zaradi česar lahko pogosto vidite, da je nekaj prvih vrst na tekmi za naslov prvaka Evrope praznih, saj je pogled s teh mest zakrit.

Predsednik Uefe Michel Platini je najavil pravičnejšo razdelitev denarja v evropskem nogometu. Po nekaterih objavah naj bi po njegovem načrtu klubi porabljali samo tisti denar, ki so ga zaslužili kot klub.

»Nikakršnih težav ni, če klub redno odplačuje obroke za sposojeni denar. Če pa je klub po dveh letih še naprej v izgubi, potem imamo težavo. Mi pa tega nečemo,« je dejal Platini.

PRIHODKI NAJVEČJIH

ZASLUŽKI NAJVEČJIH EVROPSKIH KLUBOV

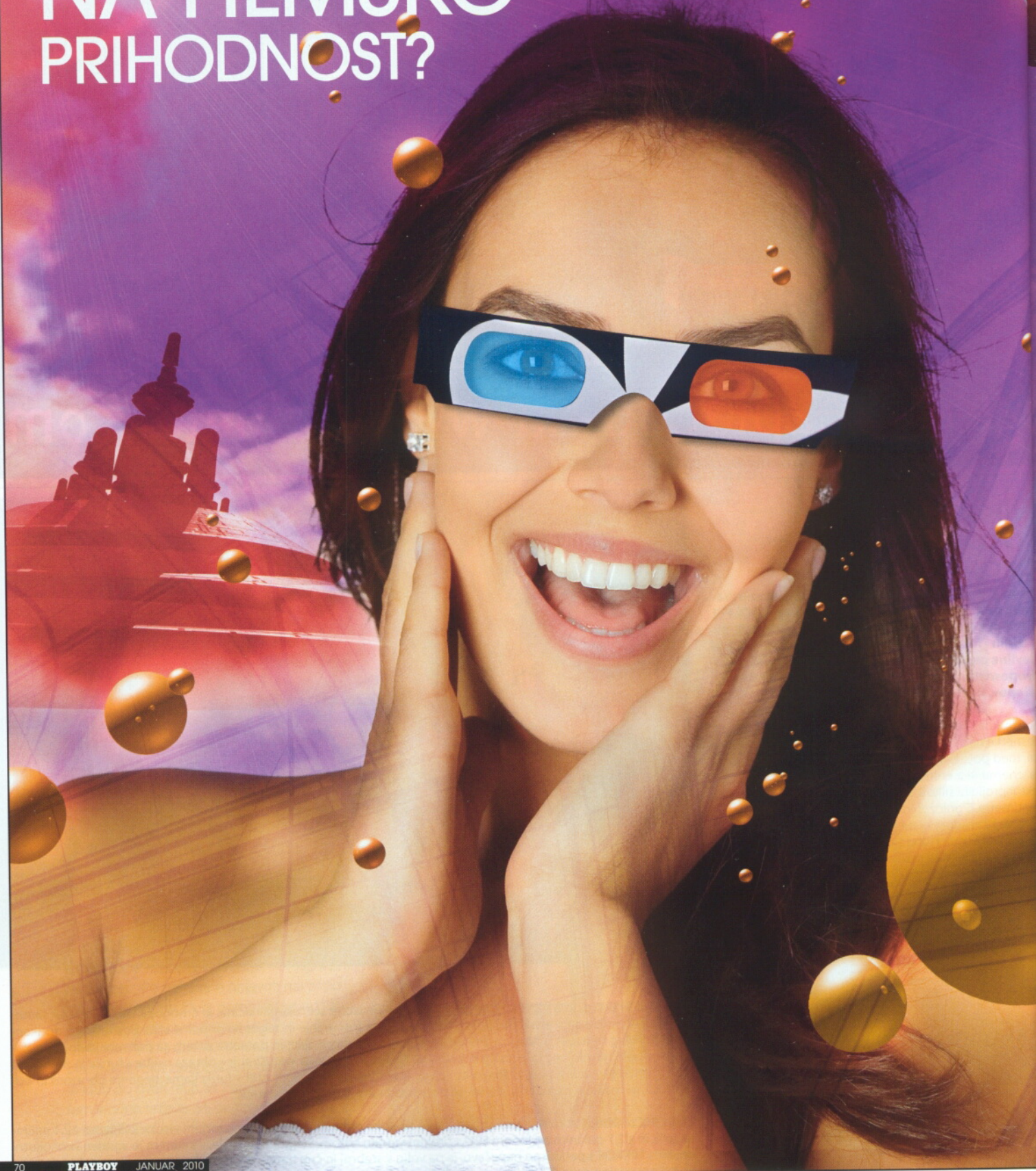

FORUM – 3D-FILMI

TEKST Špela Kožar | ILUSTRACIJA Goya

BO AVATAR VPLIVAL NA FILMSKO PRIHODNOST?

Tridimenzionalni filmi niso novost. Pojavljali so se skozi filmsko zgodovino in prvo zlato dobo doživeli že pred pol stoletja. Zakaj se torej imena ameriških režiserjev, ki napovedujejo prihodnje 3D-filme, vrstijo? Ko se na seznamu poleg Jamesa Camerona pojavijo tudi Steven Spielberg, Peter Jackson, George Lucas, torej režiserji, ki so že v preteklosti postavljali tehnološke mejnike, hkrati pa se zavedali pomena dobre zgodbe, se zdi, da se začneja novo filmsko obdobje. Toda potem ko je tehnološka izpopolnjenost prepričala tako njih kot hollywoodske šefe, mora prepričati tudi gledalce. V stoletni filmski zgodovini jim to še ni uspelo.

zpolnjene želje

Ko je John Lasseter pred 20 leti ustvaril animirani 3D-film Knick Knack, tehnologija ni sledila njegovi viziji. Ko je James Cameron pred desetimi leti želel ustvariti Avatarja, tehnologija (še vedno) ni mogla slediti njegovi viziji. Da je vizionarstvo zdaj dobilo tehnološko enakovrednega partnerja, potrjuje ne le ponoven pojav 3D-filmov, ampak tudi potreba po preoblikovanju 'navadnih' 2D-filmov. »Vse velike franšize, denimo Vojno zvezd, Gospodarja prstanov in Svet igrač, ter številne kultne filme, kot sta Zora živih mrtvecev in Predbožična mora, bodo nadgradili in reformatirali v 3D. Jasno, vse bodo reprizirali v kinu. Z vsem pompom. Stroški reformatiranja v 3D, ki niso ravno povsem zanemarljivi in dosežejo približno od 15 do 20 odstotkov budžeta (15 milijonov dolarjev pri animaciji, od 75 do 135 tisoč dolarjev za minuto filma), nikogar ne skrbi. Le zakaj? Za 15 odstotkov budžeta bodo dobili nov film, nov hit, novo globalno senzacijo,« pojasni filmski publicist Marcel Štefančič jr.

Hollywood bo s tem sprožil, vsaj tako upajo tamkajšnji mogotci, tudi nov filmski stampedo: ponovno bo v kina privabil gledalce in (vsaj za zdaj) onespobil svojega največjega sovražnika – filmskega pirata; predsednik uprave Dreamworks Animation Jeffrey Katzenberg je za CNN dejal, da kar 90 odstotkov piratstva pomeni snemanje filmov s platna kinodvorane na skrivaj.

Iz 2D v 3D

Svet igrač velja za prvi v celoti računalniško animirani film, ki ga je družba Walt Disney ustvarila leta 1995, čez štiri leta pa je sledilo še nadaljevanje. Režiser obeh filmov in kreativni oče obeh studiev (Pixarja in njegovega lastnika Disneyja) John Lasseter je za New York Times povedal, da so za preoblikovanje v 3D-film porabili več kot leto dni. Štiri mesece so spravljali v red vse shranjene slike, pol leta pa so potrebovali za obdelavo vsakega filma.

Za digitalno arheologijo, kot ji pravi Lasseter, potrebuje dodatno kamero: »Vsaki sliki smo dodali še drugo kamero, kot bi jo gledali z levim in desnim očesom.« Tudi če je film posnet le z eno kamero, lahko z računalniško animacijo drugo kamero dodaš, razdalja med kamerama pa določa tri različne podo-be tridimenzionalnega objekta. Gledalec lahko ima občutek, da je objekt v dvorani, da je dvodimenzionalen ali da je platno kot okno, skozi katerega gleda objekt v daljavi.

Napoved, da bo Pixar ustvarjal le še 3D-filme, ni presenetljiva. Navsezadnje je bilo njegovo vizionarstvo lani poudarjeno kar na dveh festivalih: prvič v 62-letni zgodovini je canski filmski festival odprl 3D-in hkrati animirani film (V višave) in prvič je na beneškem filmskem festivalu nagrado za življenjsko delo prejel studio, ne pa posameznik.

Tridimenzionalni krogotok

Digitalna tehnologija omogoča lažje in cenejše 3D-filme kot nekoč. Medtem ko je bilo snemanje v

preteklosti nekakšna enigma, saj niso mogli predvideti, ali se bosta podobi, ki so ju posneli z dvema kamerama, ujemali, »zdaj lahko vidiš, kaj in kako delaš«, pojasni Mark Horton, predstavnik britanskega 'digitalnega' podjetja Quantel. Velika prednost je tudi zniževanje stroškov, saj posebna ekipa strokovnjakov, ki je lahko snemalnemu dnevu dodala tisoč ameriških dolarjev, ni več potrebna.

A medtem ko sta snemanje in poprodukcija poenostavljena, potreba po zadovoljivi distribuciji še ni izpolnjena, kar je pred premiero Avatarja poudarjal tudi James Cameron. Po podatkih ameriške zveze kinopriizvajalcev (National Association of Theatre Owners – NATO) je imelo do konca lanskega leta 3D-projektorje le 3000 ameriških kinodvoran (od skupno 40 tisoč), okoli 10-odstoten delež pa je tudi v Veliki Britaniji (300 od skupno 3600 dvoran, kot beleži britanski filmski sklad). In medtem ko v NATO še vedno niso prepričani glede tržne vablivosti, 'Kapitan 3D' Phil McNally iz studia Dreamworks že napoveduje 5000 dvoran na 2000 različnih lokacijah v prihodnjih dveh letih.

Da gre za zdaj za nejasen poslovni model, je prepričan publicist Samo Rugelj: »Finančna prihodnost še ni jasna: vse skupaj je povezano tudi z digitalizacijo kinodvoran, ki se odvija ponekod hitreje, ponekod počasneje.«

Število 3D-blockbusterjev, torej filmov, ki 'stanejo' 100 milijonov ameriških dolarjev, narašča počasi, a če zanemarimo Avatarja, je kar osem filmov že presešlo lastni vložek. »Velike transformacije – oh, nove zore – filmskega posla nočejo zamuditi. Vsi se hočejo integrirati. Nihče noče ostati segregiran. Nihče noče zamuditi te nove delitve bogastva,« pove Štefančič, kar navkljub recesiji potrjuje tudi vlaganje hollywoodskih studiev v dodatno do 10-odstotno širitev tridimenzionalnega področja. Med ključnimi spodbudami je bil uspeh filma Pošasti proti Nezemljanom, ki so ga prikazali na 5000 platnih, od tega jih je bilo le 2100 primernih za predvajanje 3D-različice, a je ta prinesla več kot polovico dobička.

Slovenski 3D-kino

Naš največji kinopriizvajalec, podjetje Kolosej, ima vsak kinocenter opremljen z enim 3D-projektorjem. »Takšna različica filma se lahko predvaja samo v tej dvorani. Ko torej pride na spored naslednji 3D-film, se mora predhodni umakniti s sporeda. Največje dvorane navadno tudi niso opremljene s 3D-tehnologijo, temveč druge ali tretje po velikosti, kar dodatno zmanjšuje možnosti večjega števila gledalcev,« pojasni Tjaša Smrekar iz podjetja Kolosej, ki je patentiralo xpan – prvi digitalni kino s posebnimi učinki v Sloveniji. Zaradi majhnosti našega trga ga 'izvažajo' po svetu: »Opreмили smo že več kot 1500 dvoran. Največje povpraševanje po

našem izdelku je trenutno na Japonskem, v Franciji, Španiji in na Kitajskem. Prevladujoči delež trga imamo v Evropi, Mehiki, na Kitajskem, Japonskem in v Singapurju, kjer zasedamo od 75 do 85 odstotkov trga. V prihodnjih dveh letih načrtujemo prodor zlasti na indijski, avstralski, ameriški in južnoameriški trg,« še doda Smrekarjeva.

Zanimivo je, da za najuspešnejši film v xpanu velja klasični dvodimenzionalni film Pirati s Karibov: Mrtevčeva skrinja, ki si ga je ogledalo slabih 18 tisoč gledalcev. Zanimivo pa je tudi, da če smo v koraku s časom pri distribuciji, nismo pri produkciji. No, najbrž to niti ni presenetljivo.

Slovenski 3D-film

Podjetje Art Rebel 9 je za zadnji celovečerni film Igorja Šterka izdelalo 3D-objekte, o izdelavi fotorealističnih živih bitij oziroma o slovenskem 3D-filmu pa direktor Matjaž Požlep (v šali) pravi: »Kaj takega pri nas ne bo mogoče še vsaj prihodnjih 100 let, če sploh kdaj. Zakaj? Poglejmo nekaj dejstev o Avatarju: pri projektu sodeluje 13 največjih svetovnih podjetij za tovrstno tehnologijo, več kot 700 2D-in 3D-grafikov z vsega sveta, da o budžetu sploh ne govorimo. Kaj pa pri nas? Če seštejemo vse kompetentne ljudi s tega področja v Sloveniji, lahko pridemo mogoče do številke 15 ali 20, za (uradni) proračun Avatarja pa lahko v povprečju sproduciramo okoli 400 slovenskih filmov.«

Po drugi strani slovenski filmi, kot je znano, še zdaleč niso znanstvenofantastični, akcijski oziroma zgodovinski spektakli, ki v 3D-preobleki poustvarjajo realistično doživljanje *in medias res*. »Se pravi, nimamo veliko zgodb, ki bi potrebovale veliko posegov računalniške animacije, zato se je v Sloveniji redkeje poslužujemo, saj v naših filmih obstajajo dejanski prostori, pokrajine in liki, ki odgovarjajo in zaostujejo pri pripovedi zgodbe,« pojasni režiser Miha Knific.

A zagovorniki 3D-filmov poudarjajo, da ti ne smejo izkazovati le tehnološke dovršenosti, temveč morajo biti uspešni tudi v 2D-različici. Zagovor je malce nenavaden, saj je poleg drugačnega načina izdelave (filmska akcija mora biti denimo montirana počasneje, da ji lahko možgani sledijo) težko razumeti smiselnost prikazovanja avtorskih filmov v tej tehnologiji.

Novo filmsko obdobje

Da gre za novo filmsko obdobje, ni dvoma. Digitalna tehnologija končno omogoča stvari videti v vsakdanji, tridimenzionalni luči. Omogoča veliko večji zaslužek, ne le z dražimi vstopnicami, ampak tudi s poustvarjanjem resničnosti. Tako je slovita irska skupina U2 po tistem, ko je leta 2006 nastopila v Buenos Airesu, nastop čez dve leti ponovila v IMAX-u, digitalni kinodvorani. »Koncertni

film Hannah Montana/Miley Cyrus – Best of Both Worlds Concert Tour, ki so ga vrteli v 3D-dvoranah, je bil orjaški hit. Samo v Ameriki je navrgel 65 milijonov dolarjev, stal pa je le sedem milijonov,« pove Štefančič. In poleg glasbe so uspešnice tudi športni dogodki, kot so 3D-prenosi košarkarskih tekem: »Mark Cuban, lastnik ekipe Dallas Mavericks, filmskega podjetja Magnolia in mreže multiplexov, popolni integrator, to počne v Dallasu,« še doda.

Britanskim gledalcem so tekmo ragbija v 3D-kinih prvič približali že marca lani, v 3D-zgodovino pa se bodo zapisale tudi pekinške olimpijske igre, saj smo jih lahko spremljali prek stereoskopskega televizijskega kanala.

Nova filmska prihodnost?

Prav televizija je ponovno močan tekmelec. V petdesetih letih minulega stoletja je bila to zaradi samega pojava, zdaj pa je zaradi enake tehnologije. Vodilni proizvajalci stereoskopskih televizorjev že napovedujejo, da zanje kmalu ne bomo potrebovali niti očal, »kar utegne biti za kino spet zoprno: 3D ne bo rešil kina, ampak televizijo. 3D utegne biti sveti gral televizije,« razmišlja Štefančič.

Filmski razvoj gotovo ne bo želel zaostajati. Navsezadnje »pogosto že naslednji film razkrije tehnološke slabosti prejšnjega. Vendar, tako je bilo vedno: narediti čim lepše podobe od prazgodovine do danes, saj bomo s tem vladarji domišljije. Pri vseh prednostih, ki jih 3D prinaša, pa mi je najbolj žal, da ne bomo nikdar več posneli Apokalipse danes,« je prepričan Miha Knific.

Ameriški režiser Conrad Vernon, ki pravkar pripravlja tridimenzionalno nadaljevanje Shreka, tovrstnim filmom napoveduje prihodnost le pod pogojem, če bo imela 3D-tehnologija podoben učinek, kot ga lahko ima barva, da pričara vzdusje, ali glasba, da podoživimo čustvo.

In ob vse glasnejših primerjavah, da smo ponovno pred pragom revolucije, kot smo bili pri pojavu zvočnega filma, ali ob napovedih, da bodo v 15 letih filmi le še v 3D-obliki, ali ob dejstvu, da bomo končno dobili kakovosten posnetek življenja (tridimenzionalne podobe zaradi izpopolnjene tehnologije namreč gledalcem ne bodo več povzročale glavobola), kar je pravzaprav spodbudilo sam nastanek filma, ostaja pomislek. Pravzaprav več pomislekov: da nas bodo kot novost navdušili le za kratek čas, da bodo pirati kmalu izpopolnili lastno tehnologijo, da bomo stoletno zgodovino težko pozabili.

Čar filma je v potvarjanju realnosti, ki se je kot gledalec zavedaš, a ji hkrati verjameš. Ker če ji verjameš, lahko (po)doživiš paletu čustev in misli. 'Stari' filmi so to izpopolnili, zato 'novi' izpopolnjujejo tehnologijo. Nekaj jim torej manjka že na začetku. 📺

MARGERITA WALDMANN

TEKST B. O. | FOTO Wilfried Wulff

Zimska idila

Naše 20-letno dekle meseca uživa na svežem gorskem zraku, zato so jo nemški kolegi odpeljali tja, kjer se je njena lepota popolnoma zlila z zimsko idilo. Samo snemanje je Margerita opisala kot ledeno norost, toda vse skupaj je bilo popolno in čudovito. Noro je uživala in z dosežkom je izjemno zadovoljna. Mmm, mi smo tudi, Margerita!

MARGERITA WALDMANN

22. junij 1989

Friedrichshafen

166 cm ■ 49 kg ■ 85-62-90

Rada imam:

kreativne, strastne ljudi, ki se
podajajo v življenjske izzive,
in seveda čokolado

Ne prenesem:

arogantnežev

Rada:

deskam na snegu
in poslušam glasbo

Moja želja:

da uspešno končam študij,
potem bomo pa videli ...

PLAYBOY

Varieté

Diagnoza

Kako prepoznaš prašičjo gripo?
Zadišijo ti pomije.

Fenomen

Franca pri zdravniku:

»Doktor, imam velik problem! Noben moški me ne more zadovoljiti.«
»Poskusite z dvema!«
»Sem že z dvema, tremi, štirimi!«
»Poskusite z desetimi, dvajsetimi ...«
»Tudi to sem poskusila.«
»Franca, vi ste medicinski fenomen!«
»No, to sem želela slišati! Fenomen, doktor, fenomen, ne pa kurba, kot gobcajo po vasi!«

Pokojninska

Glede na predvideno pokojninsko reformo bo v ne tako daljni prihodnosti na osmrtnicah pripisano:
»... do pogreba bo pokojnik ležal v svoji pisarni.«

Čudežna torbica

Janko hodi po newyorški Peti aveniji in med gledanjem izložb se mu pogled ustavi na potovalni torbici za britje. Zmotila ga je cena – pretiranih 55 tisoč dolarjev. Premaga ga radovednost in mora vstopiti in vprašati, čeprav torbice ne potrebuje:

»Zakaj je ta torbica tako draga?«
»Narejena je iz posebne kože,« mu odgovori trgovec.
»Tudi če bi bila narejena iz krokodilje kože ali iz nerca, ne bi smela biti tako draga!« reče naš radovedni Janko.
»Zgodba o tej torbici je zelo posebna. Izdelovalčev stric je rabin in ta torbica je v celoti narejena iz kožic, dobljenih pri obrezovanju,« pojasni trgovec.

»Strinjam se, da je to redkost,« soglaša Janko,
»toda 55 tisoč zelencev je še vedno preveč!«
»Ampak,« mu odvrne trgovec, »torbica je sila praktična. Ko jo podrgnete, se spremeni v velik kovček.«

Zadnje besede

Katere so bile zadnje Jezusove besede, ki jih je namenil Črnogorcem?
»Ne delajte nič, dokler se ne vrnem!«

Prvi starši

Deklica vpraša mamo: »Mama, mama, kako sta nastala prva starša?«
»No, kako, Bog je ustvaril Adama in Evo. Potem sta imela otroke, ki so tudi sami postali starši, pa tudi njuni otroci so imeli otroke in tako naprej.«
Čez dva dni deklica isto vpraša očeta in ta ji odgovori:
»Veš, pred milijonom let so se opice začele razvijati, začela se je evolucija, dokler niso postale, kakršni smo mi danes.«
Deklica se presenečena obrne k mami in ji reče:
»Mama, mama, kako je to mogoče?! Ti si mi rekla, da je prva starša ustvaril Bog, oče pa mi pravi, da sta se razvila iz opic ...«
Mati ji modro odvrne: »Zelo preprosto, draga hčerka, jaz govorim o svoji družini, oče pa o svoji.«

Rok trajanja

Gorenjec pride sredi zime domov in vidi, da po dvorišču skače napol gol njegov dragi sinko. Pa vpraša ženo, da kaj je zdaj to, saj se bo poba prehladil.
»Veš, dragi, sem pospraulala, pa sem našla antibiotike, ki jim bo kmalu potekel rok trajanja.«
»A, potem pa naj pob le steče še malce po vasi!«

»Torej, hmm ... Ali to pomeni, da sem bila pridna?«

»Olimpijska medalja je na prvem mestu!«

V času, ko gre zimskim športom za nohte in se vsak na svoj način spopadajo tako s finančno krizo kot s krizo vodenja, navijači potrebujemo športnike, v katere lahko verjamemo. Robert je eden takih. Tudi po rezultatsko manj uspešnih sezonah se je vedno znova

vrnil. Tako kot je bil nekoč Peterka njegov vzornik, je gotovo danes on vzornik številnim mladim orlom. O osamosvojitvi od reprezentance ne razmišlja, saj si ne predstavlja, kako bi lahko dobil dovolj sponzorjev, predvsem pa tega, da bi potoval brez drugih članov ekipe.

Robert je pred novo sezono povsem miren. Razlog je odlična poletna sezona. Pravi celo, da ne bi bilo nič narobe, če ne bi opravil treningov na snegu, ker ima tako dober občutek v nogah. V napovedih je zadržan, ne skriva pa želje po olimpijskem zlatu in vrhu v skupnem seštevku. Pravi, da so najslabši navijači Nemci in Avstrijci, ki v nasprotju z drugimi navijajo le za svoje. Podoben užitek kot lebdenje v zraku mu pomeni vožnja z motorjem. Žal mu je, da na zvezi nimajo več denarja, ker bi le tako lahko bili povsem konkurenčni severnim sosedom. Srečo mu na tekmah prinaša grafika psa Ozija na čeladi in ženine nogavice. Mejo 200 metrov je v karieri preskočil 78-krat. In še vsaj enkrat jo bo. Takrat, ko bo postavil svetovni rekord.

1. Letošnja sezona bo imela kar tri vrhunce: najprej novoletno turnejo, nato olimpijske igre v Vancouvru in še svetovno prvenstvo v Planici. kateremu tekmovanju se boste še posebno posvetili?

► Zame, kot verjetno tudi za vsakega drugega športnika, je olimpijska medalja na prvem mestu. Zato mi ekipni bron z olimpijskih iger v Salt Lake Cityju brez dvoma pomeni največji dosežek v moji

karieri. To torej pomeni, da so letos olimpijske igre moj prvi cilj. Takoj za olimpijskimi igrami je po pomembnosti svetovno prvenstvo v Planici, nato pa še skupni seštevki v svetovnem pokalu, kjer si želim končati med deseterico najboljših. Gotovo je velik izziv tudi novoletna turneja, vendar se je nanjo skoraj nemogoče v celoti pripraviti, saj gre za specifično tekmovalanje, s štirimi tekmami v zelo kratkem razmiku, kjer igra ključno vlogo tedenska forma. Že en dan je za vrhunsko uvrstitev lahko usoden. Novoletna turneja pomeni nekakšen posladek celotne sezone. V skupnem seštevku pa je 30 tekem. Cilj je deseto mesto. Vprašanje je, kako se bo izteklo. Tudi na poletni turneji je bil cilj priti med prvih deset, pa sem bil na koncu drugi.

2. Letošnji poletni grand prix je bil za vas bistveno uspešnejši kot vsi pretekli. Kaj je glavni razlog za tak napredek?

► Največji razlog je, da mi je letos trening zelo ustrezal, tako da nisem bil nič zamorjen. Letos smo namreč bistveno več delali na poskokih in eksplozivnosti. Veliko sem treniral tudi sam, na stadionu. Bolj sem poslušal samega sebe, svoje telo. Ne nazadnje sem že dolgo v svetovnem pokalu in sedaj že kar dobro vem, kaj mi odgo-

varja in kaj ne. Tudi priprave v Lillehammerju so mi zelo všeč, ker je vse na enem mestu. V neposredni bližini bungalovov, kjer živimo, je skakalnica, telovadnica, vse. Poleg treningov igramo še nogomet in se veliko družimo. Vlada neko pozitivno vzdušje, ki veliko pripomore k dobremu uvodu v dolgo in naporno sezono.

3. Torej ste bili v prejšnjih sezonah na treningih zamorjeni?

► Jah, no, v prejšnjih letih smo delali veliko na moči. Zato sem imel počasne noge, brez prave eksplozivnosti. Res je, da je neka osnovna pripravljenost v smislu moči potrebna, vendar je bilo tega pri meni preveč. Zaradi tega sem imel ves čas napihnjene noge in posledično še dodatne težave s težo. V zadnjih sezonah smo tudi zamenjali več trenerjev in težko se je bilo privaditi na koncept dela vsakega izmed njih. Skupek vseh dejavnikov je potem dal nekakšno zamorjenost. Sedaj je vse drugače. Počutim se odlično.

4. Teža je pri skakalcu odločilnega pomena. Kolikšna je za vas idealna in kako jo vzdržujete? Imate kakšno posebno dieto?

► Na mojih 175 centimetrov je dovoljenih najmanj 59 kilogramov. To je moja ide-

alna teža v zraku. Če sem lažji, moram imeti krajše smuči. To pa ne bi bilo dobro. Dejstvo je, da že ob malce daljšem in napornejšem treningu, kakšen teden, pridobim kilogram ali dva. Sedaj imam približno kilogram oziroma 1,5 kilograma viška. Do prvih tekem se moram znebiti še te razlike. Težo zelo težko izgubljam. To najlažje dosežem z dehidracijo, torej s tekom ali savno. Nekako je pri nas tako kot pri boksarju. Pred tekmo vedno izgubljam kilograme. Na prehrano zelo pazim, jem pa

Res pa je vmes, med mojo generacijo in mlajšimi kolegi iz reprezentance, prišlo do generacijske luknje. Pri primerjavi z Avstrijci nam verjetno najbolj primanjkuje denarja. To se odraža predvsem pri nižjih kategorijah, mladincih. Ravno oni bi morali imeti čim kakovostnejše treninge, da bi hitreje napredovali. Letos niso odšli na priprave v tujino, kjer so boljše razmere za trening, ker enostavno ni bilo denarja. In to se gotovo pozna. Enako se dogaja z B-reprezentanco.

8. O dopingu se v skakalnem športu ne govori veliko.

► Skakanje je, kar se tega tiče, čist šport. Najverjetneje zato, ker moramo biti itak suhi ter eksplozivni, in ne toliko vzdržljivi. Skalcici tudi nimamo ne vem kako velike mišične mase. Spomnim se primera Vasilijevega, ki so ga dobili pri uživanju nekaterih tablet, ki so odvajale vodo iz telesa, da je bil tako lažji.

9. Imate pri pripravi na tekmo kakšne posebne rituale?

»Splet nesrečnih okoliščin privede do tega, da si pozabiš zapeti smučko. Nazadnje sem s popolnoma odpeto smučko skočil na 40-metrski skakalnici.«

»Organizatorjem svetovnega prvenstva v Planici sem že sporočil, da si v primeru medalje na prvenstvu ali svetovnega rekorda želim suzukija.«

načeloma vse. Meso enkrat na teden in med pripravami vsaj enkrat na tri dni. Sicer pa veliko ogljikovih hidratov, riž, ribe in podobno. Izvajam tako imenovano ločevalno dieto. Na to pač moram paziti. Jeditnik si sestavljam sam. Na srečo je izbor hrane kar pester, saj smo na prizoriščih skupaj z drugimi reprezentancami, od Japoncev do Italijanov. Po toliko letih točno vem, koliko in kaj lahko pojem oziroma kaj moram jesti, da zaužijem dovolj ogljikovih hidratov oziroma proteinov.

5. Kaj po vašem mnenju manjka slovenskemu skakalnemu športu? Kaj bi spremenili, če bi lahko? Kaj nam manjka denimo v primerjavi z Avstrijci?

► Nedvomno skakalnica oziroma pravi center. V Sloveniji imamo premalo skakalnic in preslabo infrastrukturo za treninge. Če želim opraviti kakovosten trening v tujini, se moram tja voziti pet ur, na primer v Innsbruck. Tudi poletni center, ki je v Kranju, ima samo 100-metrsko skakalnico. Ni na primer 70-metrške za mlade in 120-metrške za nas, člane. V smislu selekcije tekmovalcev se je v preteklih letih veliko spremenilo. Tako je kranjska ekonomska šola ustanovila športni razred, ki ga lahko obiskujejo skalcici iz vse Slovenije in živijo v dijaškem domu. S tem imajo mladi vsaj deloma omogočeno to, kar imajo v Avstriji že 30 let. Kar se tiče strokovnega kadra, mislim, da imamo dobre, podkovane trenerje, ki delujejo v učinkovitem sistemu.

6. Je bil Peterka vaš vzornik?

► V času, ko sem trkal na vrata reprezentance, mi je bil Primož res vzornik. Nekaj časa sva bila tudi cimra. Večkrat sem ga vprašal za njegovo mnenje. Zdaj vzornika v pravem pomenu besede nimam.

7. Skalcici ste poznani po številnih pijančevanjih. Je to del skakalne folklorne ali zgolj hrana za medije, ki takšne zgodbe (pre)napihnejo?

► Začelo se je še v času, ko so skakali še s klasično tehniko in je bil naš šport daleč od profesionalizma. Da so se upali spustiti z lesenimi smučmi, 'zajlo' in kapo ter leteti 12 metrov visoko, so ga morali malce cukniti. Še danes me marsikateri od starejših vpraša, ali pred spustom kakšnega ruknem. Sicer pa je povsem normalno, da je bilo tako. Sam se namreč s takšno opremo za nič na svetu ne bi upal spustiti po zaletišču. Sicer pa se običajno ne piše o tistih, ki so v samem vrhu. To se je pri nas dobro videlo pri Primožu. Danes je tega zelo malo oziroma je omejeno na posamezne primere. Ahonenov primer je treba gledati v luči, da je en dan pred zadnjo tekmo že osvojil naslov prvaka v skupnem seštevku in je to zmago najverjetneje malce proslavil. Sicer pa bi v današnji konkurenci redno pijančevanje pomenilo podpoprečne rezultate in posledično izpad iz reprezentance. Vsak od nas je v tem športu z namenom, da bi kaj dosegel. S pijančevanjem pa to ni mogoče.

► Na tekmah imam vedno isti podkombinezon oziroma poddres in nogavice. [Z ženo se začneta smejati.] Nogavice so ženske. Njeje so bile malce prevelike, pa sem jih vzel za srečo. [Zopet ga žena spomni na božanje rampe.] Sicer nimam kakšnih posebnih ritualov v smislu oblačenja, vrstnega reda zapenjanja smuč, tapkanja po kolenih, vseeno pa vedno pred skokom pobožam rampo. [smeh] Bioenergetik Brane Skubic, s katerim delam, mi je rekel, naj poskušam pobožati rampo. Vedno, ko jo pobožam, se zasmejim, in to mi malce pomaga pri sprostitvi na vrhu zaletišča.

10. Koliko o skoku razmišljate na vrhu zaletišča? Na kaj se osredotočite?

► O skoku razmišljam spodaj in mogoče še v startni sobi. Sicer pa pogledam skoke nekaj števil pred svojim nastopom, naredim nekaj poskokov in grem skočit. Na skakalnici sem samo pet minut, gor pridem le 10 do 15 števil pred svojim nastopom. Na rampi pa moraš sam skok odmisli, saj ne moreš več ničesar izboljšati, dodati, spremeniti. Takrat, ko dobro skačeš, ne razmišljaš o ničemer, ampak se samo usedeš, spustiš in skočiš. Čisti avtomatizem. Pri tem sproščanju na vrhu skakalnice igrajo zelo veliko vlogo navijači. Če ti uspe začutiti njihovo energijo in se ji prepustiti, je vse skupaj bistveno lažje.

11. Predstavljam si, da navijači v vašem športu navijajo za dobre skoke, ne toliko za svojo ekipo kot denimo v moštvenih športih?

► Ne, ni ravno tako. Na Poljskem, Češkem, Japonskem in tudi pri nas se resnično navija za skoke, medtem ko v Nemčiji, Avstriji in na Finskem navijajo zgolj za svoje tekmovalce in mogoče še za tiste najbolj znane. Je pa vseeno lažje skakati v množico ljudi kot pa v prazno ciljno areno.

12. Kje poleg Planice najraje skačete?

► Na skandinavski turneji. Tam imajo dobre skalalnice, dobra klima je in vedno malce piha, kar mi je še posebno všeč. Da se vsaj nekaj dogaja, je bolj napeto. [smeh]. Nasploh mi je Skandinavija všeč. Tam je skalalna infrastruktura v mestih oziroma v

vah, da ne bi imel nikogar za pogovor. Sezona traja vsaj 200 dni in zame je družba v tem času še kako pomembna. Damijan se je za to odločil, ker je presodil, da je to zanj najbolje. Zame ni.

15. Trenutni slovenski rekord v najdaljšem poletu je 229, svetovni pa 239 metrov. Imate v nogah nov svetovni rekord?

► V ugodnih razmerah definitivno lahko postavim nov svetovni mejnik, brez njih pa je to za kogarkoli nemogoče. V preteklih letih se je pred tekmami v Planici veliko govorilo o novem rekordu. To so bolj klobasali zaradi boljšega obiska. Razmere bi morale

»Ko si v zraku, si skoncentriran na točko doskoka in okoli sebe ne vidiš ničesar. V 80 odstotkih točno veš, kje boš doskočil, zgrešiš lahko meter ali dva.«

njihovi neposredni bližini, kar je super. Sicer smo vedno v kakšnih gozdovih in na kmetijah. [smeh] Najhuje pa je skakati v polarni noči na Finskem na poletnih pripravah. Štirinajst dni treninga v temi in mrazu. Tam se ti pa resnično lahko vse priskuti in se lahko kmalu vsega nasitiš.

13. Koliko lahko žirija vpliva na razplet tekme? Se je na tem področju v minulih letih kaj spremenilo?

► Žirija lahko odločilno vpliva na razplet tekmovanja in največkrat se to tudi zgodi. Schlierenzauer in Aman imata, še preden se spustita po zaletišču, oceno za slog 19,5. Tudi ob popolnoma enakem skoku katerega od naših tekmovalcev mu žirija ne bo dodelila istega števila točk. Je pa res, da si je tak status treba izboriti z dobrimi nastopi. Spremembe so bile uvedene glede naletnega mesta, ki bo sedaj enako za vse in se bodo pri točkovanju upoštevale vremenske razmere. Tudi če bi se žirija v posebnih primerih odločila spremeniti nalet, se skoki ne bodo ponavljali, temveč se bo zadeva uredila matematično z dodajanjem ali odštevanjem točk.

14. Ste kdaj razmišljali o svoji ekipi, ločeni od reprezentance, kot jo ima Jernej Damjan?

► Zame to ne pride v poštev. Najprej moram imeti trenerja, ki mu brezpogojno zaupam in ki bo vedno ob tebi. To pa je v današnjih časih, ko je skoraj nemogoče dobiti sponzorja, prevelik finančni zalogaj. Poleg tega je za tekmovalca še dodatno breme organizacija. Ne predstavljam pa si niti, da bi moral biti sam v hotelu in na pripra-

biti fantastične, pa tudi sam let bi moral biti perfekten, da bi bil pristanek pri 240 metrih varen. Letos pa sem videl fotografije izboljšav in svetovni rekord bo v ugodnih razmerah ogrožen. Upal bi si staviti, da bo letos postavljen nov.

16. Kako gledajo drugi tekmovalci na 'žalost' v Planici?

► Oni sploh ne vedo, kaj se dogaja. Planice namreč ne vidijo poleti, na tekmovalni vikend pa je vse v snegu. Skakalnica je urejena, organizacija je dobra in tako dejanske težave sploh niso vidne. Edino, čemur se čudijo, je stanje Bloudkove skakalnice, ki je bila ena lepših na svetu. Ni jim jasno, zakaj tako propada.

17. Kaj pravite o primerjavi med kopalkami pri plavanju v primerjavi s kombinizmom pri skakanju? Ali obstajajo možnosti manipulacij oziroma superkombinezona?

► V plavanju je mogoče malce drugače, ker so plavalci vezani izključno na čas. Karakteristike vode so predpisane. Res je, da smo mi vezani na metre, vendar se poleg kombinizonov spreminja tudi vreme in ne nazadnje same skakalnice. Tako da bi se težko zgodilo, da bi v nekih novih kombinizonih postavili rezultate, ki bi bili še dolgo nedosegljivi, kot se je to zgodilo na plavalnem svetovnem prvenstvu v Rimu. Je pa dejstvo, da imajo Avstrijci pri kombinizonih vedno neko prednost. Nenehno jih razvijajo in iščejo luknje v pravilih. V sezoni 2006/2007 so tako imeli kombinizezone z izjemno nizkim razkorakom, s čimer so bili

bolj plovni. Izkoristili so luknjo v meritvah. To je bila takšna prednost pred tekmeči, da so vso sezono pobirali vse medalje. V zadnjih dveh sezonah so imeli malce drugače zašite rokave, kar jim je spet prineslo nekaj prednosti, saj so bili spet bolj plovni. No, sicer pa kombinizezone aktivno razvijajo že od leta 1960.

18. Znano je, da še posebno uživate v poletih. Je za to kakšen razlog? Leta 2001 ste grdo padli – je sedaj še kaj strahu?

► Poleti so mi všeč, ker je hitrost večja. To mi bolj ustreza. Na letalnicah se zame vse tako počasi odvija. Počasi se peljem, počasi se odrinem in počasi letim. Ne vem, zakaj, očitno se tako močno živim. Strahu skorajda ni. Pravi adrenalin doživiš samo pri prvih dveh skokih, ko še spoznaš vašo napravo. Potem je samo še tekmovalni adrenalin, brez strahu, vendar s spoštovanjem. Dobra stran padca leta 2001 je bila, da se ničesar ne spominjam in me verjetno zaradi tega ni strah. [smeh] Povedali so mi, da sem v bolnišnici igral črnega Petra s pet let staro deklico. [smeh] Tudi tega se ne spominjam.

19. Kako komentirate trenutno stanje na SZS in ali vas glede tega kaj moti?

► Moti me predvsem to, da nordijci nimajo svojega transakcijskega računa, ker bi tako imeli bistveno več od vsega skupaj. Imamo odličnega direktorja, brez katerega bi lahko vse skupaj zaprli. To se pri meni na primer odraža predvsem pri številu kombinizonov. Čež vse leto jih imam na voljo pet, Avstrijci pa vsaj 20. Zato sem letos poleti skakal s starimi, saj mi je bilo škoda novih, ki sem jih raje hranil za zimo. En kombinizon je dober za približno štiri tekme, ker je potem preveč raztegnjen. Ker se sredstva znotraj zveze delijo na vse reprezentance, se tudi računi plačujejo z zamiki, čeprav smo do sedaj dobili plačano vse. Na vseh glasovanjih so naši preglasovani, saj imajo večino alpinci. Politika pač.

20. Kaj pa menite o ženskah v vašem športu? Na olimpijske igre so skušale priti tudi po sodni poti, vendar jim ni uspelo.

► Nič nimam proti ženskim skokom, vendar se mi zdi, da je trenutno konkurenca premajhna, premalo je vrhunskih skalk. Med prvo in deseto so prevelike razlike, da o prvi trideseterici ne govorim. Sicer pa na dejstvo, da so nekatere pogumne, kaže že samo to, da je ženski rekord čez 200 metrov. Za olimpijado pa se mi trenutno ženski skoki še ne zdijo primerni. Že tako je med športi nekaj smešnih disciplin. **V**

DVE ZVEZDICI V SOSEŠČINI

Najperspektivnejši evropski kuhar mlajše generacije je za svojo restavracijo v rekordnem času prejel dve Michelinovi zvezdici. Schloßstern je zgolj 107 kilometrov oddaljen od Ljubljane, zato smo pritisnili na plin.

Avstrija, 1977. James Bond se s smučanjem, bolj izpopolnjenim od Stenmarkovega, izvije iz krempljev sovjetske zasede, potem pa v Egiptu sreča svojega rivala pri nalogi, majorko KGB-ja Anjo Amasovo, s tajnim imenom XXX.

Po dogovoru njunih šefov se agenta sparita, nakar bežita pred zlikovci, pa ne samo po zaslugi Bondove vešče vožnje, ampak tudi zato, ker se njegov lotus esprit z lahkoto spremeni v podmornico.

Čez več kot tri desetletja, znova v Avstriji, lotus prihaja iz vode in se, ko gre mimo igralnice, usmeri proti dvorcu. V nasprotju s sceno iz filma Vohun, ki me je ljubil, je podvodni izhod pravzaprav speljan iz garaže pod Vrbskim jezerom na Koroškem. Mladenič za volanom, visok in svetlih las, se lahko s svojo pojavo vseka-

kor postavi ob bok Rogerju Mooru, s trenutno famo v svetu gastronomije pa celo delu tajnega agenta.

Silvio Nickol, 33-letni Nemec italijanskega rodu, je namreč trenutno najsvetlejša zvezda avstrijske restavracijske scene, *chef* vrhunskega pedigreja, ki je v preteklih dveh letih v restavraciji Schloßstern v Veldnu v rekordnih 18 mesecih dobil dve Michelinovi zvezdici in od statusa *shooting star of the year* prišel do ugleda najperspektivnejšega evropskega *chefa* mlajše generacije. Če ne bi imel deškega obraza in nasmeha, hollywoodsko lepega videza in telesa plavalca (treniral je s Franzisko van Almsick) ter tudi mojstrskega obvladovanja borilnih veščin, bi z lahkoto prevzel vlogo naslednika Daniela Craiga. Svoj status zvezde, poleg lotusa

(»ferrari je zame še vedno predrag«) upravičuje tudi z dekletom, ki je privlačnejše od Bondove Barbare Bach. Zelo zaposleni Silvio trenutno živi hitreje kot kdaj prej. »Prostega časa imam zgolj toliko, da lahko spim, od hobijev pa imam zgolj dekle in lotusa. Mnogi *chefs* imajo radi motocikle in športne avte, najbrž zaradi hitrosti, na katero so se navadili v službi.« Takoj, ko se je leta 2007 odprla restavracija Schloßstern v hotelu Schloß Velden v slikovitem istoimenskem mestecu na obali Vrbskega jezera, je pritegnila pozornost avstrijskih gurmanov. Prav tako je pozornost pritegnil tudi sam hotel iz verige Capella Hotels and Resorts, ki kombinira vse prednosti butičnih hotelov in ponudbo tistih luksuznih. Obenem pa želi postati vodilna svetovna veriga – hotele je že zdaj mogoče najti v Nemčiji, na Irskem, Japonskem, v Singapurju, Koloradu ter dva v Mehiki.

Za velike načrte so imeli direktorji Capelle še kako dobro izhodišče: popoln

SCHLOSS VELDEN™

A CAPELLA HOTEL

VELDEN, AUSTRIA

dvorec ob jezeru, razgled za milijon dolarjev iz glavnega prostora restavracije in *chefa*, ki je delal ob velikih svetovnih zvezdah. V manj kot šest mesecih je Nickol Schloßsternu prinesel prvo Michelinovo zvezdico in 17 od 20 možnih točk v vodniku Gault Millau. Hkrati je ena vodilnih nemških gastrorrevij, Rolling Pin, uvrstila restavracijo med pet najboljših v Avstriji. Že naslednja Michelinova izdaja za leto 2009 ga je nagradila z drugo zvezdico (s čimer je postal tudi nam najbližja restavracija z dvema zvezdicama), Gault Millau pa z dodatnimi 18 točkami. Z majhno zamudo ga je revija Falstaff lani nagradila z naslovom novince leta.

Toda za poznavalce Silvio Nickol niti ni bil novinec, saj je že imel zavidanja vreden ugled. Kalil se je izključno v restavracijah, ki so bile uvrščene v Michelinove in Millauove vodnike. Silvio, ki se je rodil v Dresdnu, je v svet kuhanja vstopil leta 1994 kot *chef de partie* v restavraciji nemškega Schloßhotela Friedrichsruhe v Zweiflingnu z dvema Michelinovima zvezdicama, potem pa skočil še stopničko više v restavraciji Schwarzwaldstube hotela Traube Tonbach v znamenitem ga-

Toda, da bi v hudi konkurenci, kakršna vlada v Schwarzwaldstubu, lahko stal poleg Harolda Wohlfahrta, je Silviu primanjkovalo mednarodnih izkušenj. Zato je za dve leti odšel v restavracijo Sholteshof v belgijskem Flandernu, carstvo z dvema Michelinovima zvezdicama *chefa* Rogerja Souvereynsa (strasten zbiratelj umetnin in *homme de gout*), kjer se je prvič preizkusil v vlogi *sous chefa* v tako pomembni restavraciji.

Eks- in interjer

Zgoraj: Takoj ko zagledate staro, toda odlično ohranjeno zgradbo hotela Schloß, vam je jasno, da boste odlično jedli. Levo spodaj: Restavracija vas v hipu vrne v neke stare, boljše čase. Desno spodaj: Bar je zgodba zase. Idealen za cigaro in vrhunski konjak po obroku.

Nickol se je izučil v restavraciji Schwarzwaldstube v Baiersbronn, ki ima celo 19,5 točke po Gault Millauu.

strohramu Haralda Wohlfahrta v Baiersbronn, ki ima – kot najboljša nemška restavracija – že leta najvišje ocene: tri Michelinove zvezdice in 19,5 točke Gaulta Millaua (20 jih nima nihče).

»Precej sem razmišljal o prihodnosti, in ker sem se želel ukvarjati z vrhunskim kuhanjem, zame ni bilo veliko izbire. Harald Wohlfahrt je bil moj veliki vzornik, zato je bilo logično, da poskušam dobiti delo v njegovi restavraciji. Vzel me je in pri njem sem preživel tri leta in pol, pri čemer sem se učil vseh mogočih stvari v kuhinji. To je bilo odločilno za moj razvoj, tako v obrtniškem smislu kot tudi za razvoj moje osebnosti, tistega, kar me danes loči od drugih,« pravi Silvio, medtem ko se pogovarjava v udobnem predverju hotela.

Potem se je vrnil v Schwarzwaldstube, kjer je pet let delal kot *sous chef* Haralda Wohlfahrta, in hitro vpil znanje, ki vrhunske *chefe* loči od odličnih.

»Harald je zame absolutno eden največjih svetovnih *chefov* in vsekakor najboljši nemški. Zato sem tudi želel delati z njim. Pri njem sem se naučil, kaj pomenijo temeljne klasične tehnike, brez katerih ni možna niti ena smer kuhanja. Poleg tega sem se naučil, kako ostati skromen, ostati v stiku z realnostjo in ne postati nadut zaradi slave ali fame restavracije. Svoje delo v Schloßsternu poskušam opravljati umirjeno, to umirjenost prenašati na svojo ekipo, hkrati pa se izogibati neresnemu medijskemu izpostavljanju in pompu, ki ruši koncentracijo dela

v kuhinji. Temu tudi pripisujem hiter vzpon na avstrijski sceni,« pravi Nickol.

Ta vzpon je bil res hiter, saj se le deset svetovnih restavracij lahko pohvali z dvema Michelinovima zvezdicama v manj kot dveh letih od odprtja. Sam hotel Schloß Velden se je obenem vpisal na letošnji seznam Hot Hotels Condé Nast Travellerja, na katerem so najatraktivnejši novi hoteli na svetu, medtem ko ga je znani Robb Report Luxury Resorts uvrstil na seznam 100 Ultimate Escapes. Ta hotel, pod reflektorji svetovnih avtoritet, je bil odličen poligon, na katerem je Silvio lahko predstavil svoj lastni pogled na gastronomijo.

»Po petih letih dela ob Haraldu sem začutil, da sem se naučil vsega, kar sem se lahko, in da sem dovolj zrel, da začnem graditi lastni slog. Iskal sem dovolj ambiciozen prostor, kjer bi lahko uresničil vse, kar sem si zamislil, in mislim, da sem ga našel. S Capellom sva se dogovorila relativno lahko. Teden dni po razgovoru sem priredil večerjo s petimi hodi za deset članov uprave. Na koncu večerje me je generalni direktor vprašal, kako sem zado-

1.

2.

3.

4.

5.

MENI 1. »Avokadov sklad« **2.** »Donavski losos« na peteršiljevem pireju **3.** Biserka, polnjena s pehtranom in škampi **4.** Koroška planinska govedina z rdečo peso in savojskim zeljem **5.** Tamarillo, polnjen s sadnim ragujem, s sorbetom iz camparija in manga

voljen s tistim, kar sem postregel. Rekel sem mu, da okoli 50-odstotno. Odgovor mu je bil všeč in pogodba je bila podpisana. Mislim, da so razumeli, da težimo k istemu – restavraciji s tremi zvezdicami,« razlaga Nickol.

Silvio trdi, da ni vedel kaj dosti o avstrijski sceni, ko je začel delati v Schloßsternu, in da ni imel pojma, kaj počnejo drugi. Ker je bil navajen na veliko konkurenco v Nemčiji, kjer se veliko *chefov* ukvarja z zelo kompleksnimi jedmi z neverjetno zapletenimi detajli, mu Avstrija ni pomenila velikega izziva.

»Morda bo zvenelo neskomno, toda povsem prepričan sem bil v to, da bo tisto, kar sem si zamislil, vrhunska stvar tudi v svetovnem merilu, zato me drugi niso brigali. Moj slog kuhanja in jedi je edinstven. Prišel sem iz kuhinje, v kateri se je kuhalo brezkompromisno in v kateri se tri zvezdice nikoli ni postavljalo pod vprašaj. Prav takšno vrhunsko kakovost sem preslikal v to restavracijo, ji dodal lasten originalni slog, zato ni nobena skrivnost, da so moj cilj tri zvezdice. Ne zvezdice kot takšne, temveč kakovost in inventivnost, ki ju predstavljajo,« pravi Nickol.

Odziv gostov je bil takojšen, Silviju pa so najpogosteje govorili, da so se tukaj srečali z nečim, česar v Avstriji enostavno ni. Kuhinja, ki temelji na povsem drugi filozofiji. Širok spekter jedi, sestavin in tehnik je hitro dobil velik krog privrženecv.

»Če bi moral s kar se da malo besedami opisati svojo kuhinjo, bi rekel, da je sodobna in mednarodna, z najbolj svežimi sestavinami, kar vam bo danes rekla večina *chefov*. Moj slog temelji na zelo široki paleti vplivov, zato ga je težko definirati. Jedi so kompaktne, a večslojne v okusih, zelo intenzivne. Tisto, kar poskušam

19 + 39 + 15 + 25 = Haube & Traube

Ko je leta 2008 dobil drugo Michelinovo zvezdico, je Silvio Nickol postal zvezda, v sijaju katere se rad sonči vsakdo, ki kaj pomeni na gastrosceni nemško govorečega območja in širše. Capella Group se je hitro odzvala in oktobra 2008 v hotelu Schloß Velden ob gostitelju Silviju Nickolu pripravila štirdnevni gurmanski festival Haube & Traube. Na prireditvi so sodelovala številna znana kuharska imena, vrhunec pa je bila gala večerja, kot si jo je zamislil Harald Wohlfahrt. Prireditev je pritegnila več kot 600 gostov.

Od 23. do 26. oktobra 2009 je festival potekal drugič. Koncept in pripravo vseh delicij, ki so bile postrežene, je nadzoroval Eckart Witzigmann, *chef* stoletja po izboru Gaulta Millaua, za degustacijske menije pa so skrbeli nekateri izmed vodilnih avstrijskih, nemških, belgijskih, švicarskih in italijanskih *chefov*. To je 15 *chefov*, ki imajo skupaj 19 Michelinovih zvezdic in 39 kuharskih kap Gaulta Millaua. Ker ne gre brez vrhunskih vin, je na prireditvi sodelovalo tudi 25 vinogradnikov iz Avstrije, Nemčije, Italije, Španije, Portugalske in Argentine. Cene posameznega dogodka na festivalu so se gibale od 45 do 205 evrov (od 50 do 180 ljudi na dogodek). Rezervacije za prihodnje leto: haubeundtraube@capellahotels.com.

do najmanjšega detajla, še preden se približam kuhinji. Torej brez poskusov in napak, s treznim predhodnim razmišljanjem. S tem postopkom sem našel lastno pot, ki je odraz mojega razmišljanja in moje osebnosti,« trdi Nickol.

Prav na tak način je nastala ena od Silvijevih popolnih jedi. Gre za tradicionalno kombinacijo organskih gosjih jeter in tajskih arom. Na dnu je tanka rezina gosjih jeter, na njih sloj karameliziranega česna, nad tem penica iz gosjih jeter in na vrhu tanek sloj želatinaste limonine trave, peteršilja in tajskih začimb. O Nickovem na-

Meni s tremi hodi stane 69, s petimi hodi 98 in s sedmimi hodi 129 evrov. Pa tako blizu Ljubljane.

ustvariti, je klasično kuhinjo dopolniti z mednarodnimi vtisi in jo tako spremeniti, prevesti v sodobni gastrojezik. Ko sem začel delati v Schloßsternu, so bile moje jedi seveda logično nadaljevanje tistega, kar sem delal v Schwarzwaldstubu. Enostavno zato, ker sem kahal tisto, kar sem dobro poznal. Nisem hotel eksperimentirati, temveč vse postopoma spreminjati po lastnih zamislih o kuhinji, ki sem jo dolgo načrtoval. Moj slog je nastal kot kombinacija tehnike, ki sem se je naučil pri Haraldju, in razmišljanja na način Alaina Senderensa, velikega *chefa nouvelle cuisine*. Od njega sem se naučil, kako koncipirati jed v glavi, kako vse premisliti

činu dela zgovorno priča tudi primer, ko si je moral izmisliti jed za določeno vrsto aromatičnega vina. Za to priložnost je pripravil jed iz prepelice, ki je bila dobesedno popolna za to vino. Takšne naloge za Silvia niso redkost, saj restavracija sodeluje s številnimi vinogradniki in pogosto prireja posebne menije z jedmi, ki v popolnosti dopolnjujejo določena vina. Nickol ni eden tistih *chefov*, ki bi najprej ustvaril jed, potem pa *sommelierju* prepustil izbor vina, temveč z enako lahkoto dela tudi v obrnjeni situaciji.

Vsa restavracija počne podobno, ker je *maitre d' Clemens Mair* poskrbel, da kuhinja in postrežba funkcionirajo kot ekipa,

kar je zelo redek primer v vrhunskih visoko profesionaliziranih restavracijah, v katerih se vse snuje na striktni delitvi 'proizvodnje in strežbe'.

»Pri nas je način dela ravno obraten. Delamo skupaj in se o vsem pogovarjamo, zato ni običajne napetosti med kuhinjo in jedilnim prostorom. Celo kuharji včasih strežejo, natakarji pa pomagajo v kuhinji. Dobesedno smo ekipa,« pravi Mair.

Silvijevo slog je hitro postal znan po kombinacijah, ki sežejo znatno dlje od običajnih. Njegov spoj govedine, tartufov in ekspresa ali velike pokrovače in lisičke je tipičen primer takega razmišljanja.

»To je nekaj, kar se mi je že leta motalo po glavi in kar sem načrtoval, da bom delal, ko se bo pokazala priložnost. Bilo je precej takšnih idej. Prvo leto, ko sem začel delati v Schloßsternu, jedi nisem mogel spreminjati, saj so bili gostje v glav-

Glede na njegovo visoko postavo, bi ga sicer prej posadili v kakšnega visokega terenca, toda o okusih se ne razpravlja. Silvio Nickol je namreč povsem predan svojemu malemu, hitremu lotusu.

Harald Wohlfahrt

Da si Silvio v Nemčiji ne bi mogel želeti boljšega učitelja, priča tudi to, da je bil Harald Wohlfahrt, *chef* restavracije Schwarzwaldstube, ki jo krasijo najvišje ocene gastrovodnika, učenec legendarne Alaina Chapela, zvezde *nouvelle cuisine* in idola mnogih vodilnih mladih *chefov* tega časa. Tudi Eckarta Witzigmann, prvega nemškega *chefa* s tremi Michelinovimi zvezdicami. Wohlfahrt je kariero začel leta 1978 kot *sous chef* Wolfganga Staudenmaierja, tedanjega *chefa* restavracije Schwarzwaldstube, in se občasno učil pri Chapelu in Witzig-

mannu. Ko se je Staudenmaier odločil oditi, mu je Willi Finkenbeiner, lastnik hotela Traube Tonbach, dodelil mesto šefa kuhinje. Vse drugo je zgodovina. »Drugim prepuščam, da govorijo o moji kuhinji. Zame je najpomembnejše, da se vsaka jed začne z izborom vrhunskih sestavin. Name so na začetku kariere najbolj vplivali moji veliki učitelji. Na teh temeljih sem gradil lastni slog, ki so ga – kakor s ponosom povem – visoko ocenili mnogi kompetentni strokovnjaki, pa tudi moji redni gostje. Prav tako sem ponosen, da sem izučil več kot 30 *chefov*, ki danes dobivajo nove Michelinove zvezdice,« pravi Wohlfahrt.

nem iz okolice in jih je bilo treba šele uvesti v ta nenavadni svet. Takšne jedi sem uvažal zelo postopno, saj jih ljudje sicer ne bi razumeli. Kar se tiče kombinacij, si ne postavljam nikakršnih omejitev, ker se do logičnih stvari lahko pride tudi po stranpoteh, ki morda vsem ne bodo nemudoma jasne. Ob tem ves čas samega sebe navdihujem in se zabavam. Uživanje v delu, kreativnosti, novem in stalnem napredku je pravzaprav moja intimna filozofija,« razlaga Nickol, medtem ko v kuhinji nadzira delo sodelavcev.

Schloßsternov jedilnik je sestavljen iz dveh degustacijskih menijev – enega vegetarijanskega in enega, ki je kombinacija rib, morskih sadežev, perjadi, divjačine in drugih vrst mesa. *À la cart* ponudbe ni, je pa mogoče naročiti tudi krajši meni, v katerem so porcije večje kot v degustacijskem. Meni s tremi hodi stane 69, s petimi 98 in s sedmimi 125 evrov. Enaka svoboda je zagotovljena pri kombiniranju jedi z vini, pri čemer se lahko gostje igrajo s ponudbo kakih tisoč etiket, izbor prepuščajo *sommelierju* ali zaprosijo za avanturistično izbiro, ki se v Schloßsternu še kako izplača.

Ena najbolj priljubljenih jedi na vegetarijanskem meniju je lečji kari z lahnimi penicami iz tajskega zelenega in rdečega karija, ob katerem postrežejo sladoled iz peteršiljevih listov in koriandra, začinen z aromatičnim deviškimi oljčnim oljem – genialna kombinacija okusa, teksture in temperature pekočega karija in omake z osvežilnim sladoledom, vse v eni jedi. Ena tipičnih Silvijevih jedi je tudi savorin iz jastoga in velikih pokrovač z rižoto, tankih rezin jabolk, malo kokosa in mandljev ter iker rečne postrvi. To je ena najzapletenejših jedi na njegovem trenutnem jedilniku, nam pa se je zdela še posebno pri-

merna za tiste, ki radi uživajo v več okusih hkrati. Ko gre za lokalne izdelke, je najbolj zanimivo meso planinskega goveda, ki ga Silvio postreže kot duo tatarja in zarebrnice, s šitako in kolačkom iz krompirja ter redukcijo balzamičnega kisa, estragona in javorovega sirupa. Zelo okusna jed, ki se je izkazala za zelo zahtevno za kombiniranje z vinom.

Enako premišljen je tudi desertni del menija, nam pa se je najkreativnejši zdel argentinski tamarillo, polnjen z eksotičnim sadnim ragujem, serviran s camparijevim sorbetom in mangom, v katerem se lahko grenak okus tamarilla sijajno spaja s tistim sadnim, s čimer odgovarja istemu razmerju pri sorbetu. Da se ne bi vse končalo pri tem, gostitelji poskrbijo tudi za nadaljevanje. Nam so tako postregli z eno svojih novih neobičajnih kreacij – *dessert shotom* iz vodke in desertnega vina (izbor suhih jagodic) v odmerku pol – pol. S tem je bila zelo učinkovito okronana originalna kuhinja izjemno širokega sodobnega razpona, čisto po okusu Michelina. Ali bo Schloßstern prva avstrijska restavracija s tremi njegovimi zvezdicami, bo pokazal čas.

»Povedal sem že, da so tri Michelinove zvezdice sanje, ki jih sanjam, odkar se ukvarjam s tem poslom. Toda jaz jih ne razumem kot konec poti, temveč kot cilj, ki ga moram doseči. Grem korak za korakom in verjamem, da bo to sčasoma prišlo. Toda moja pot se tu ne bo končala, ker bom takrat pred sabo imel neke nove cilje in izzive. Poleg tega je tako z vsemi stvarmi v življenju.«

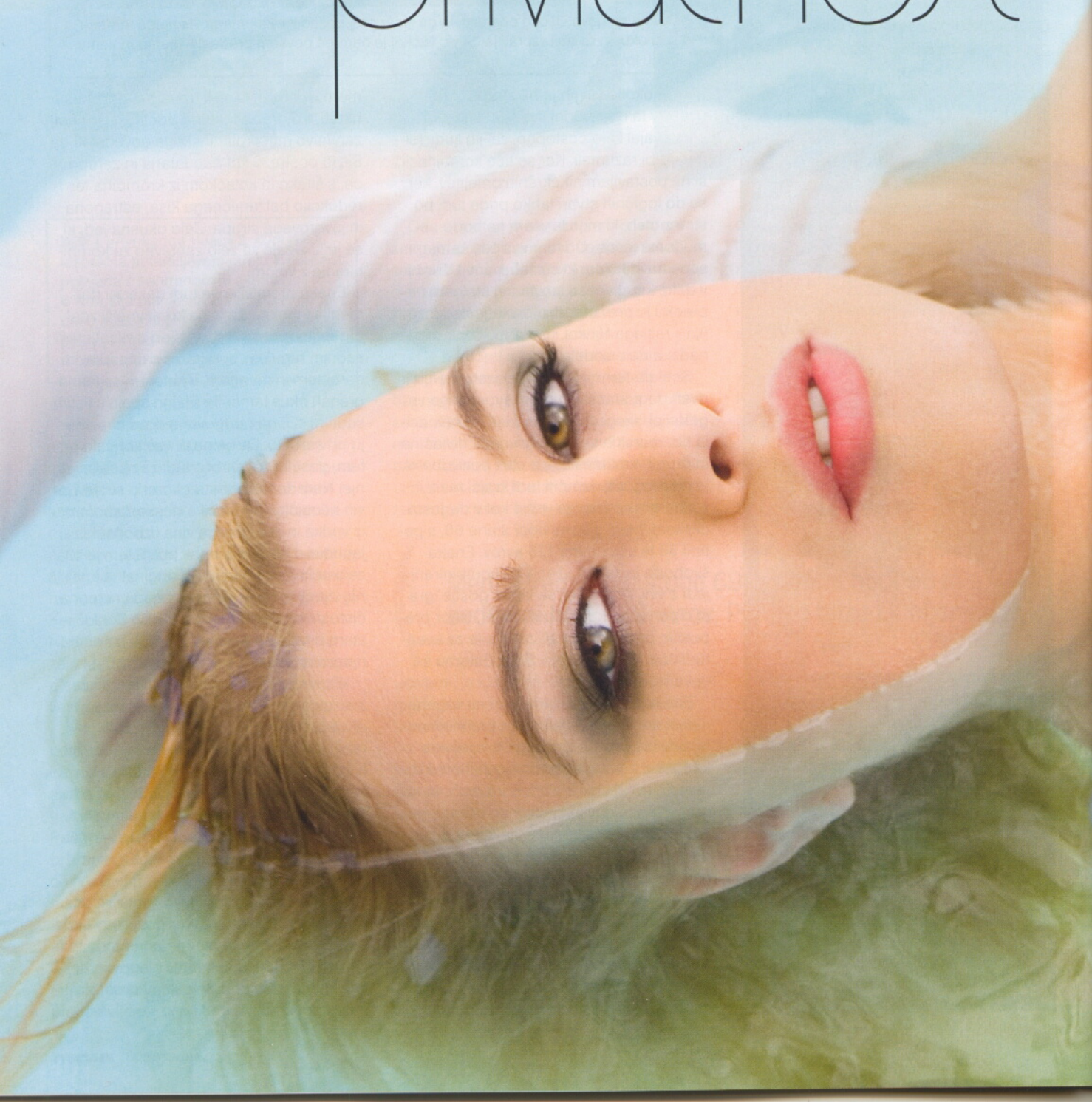
Silvio nas pozdravi in se z lotusom odpravi ob Vrbsko jezero, kar pospremi škripanje gum, brnenje močnega motorja in hitrost, ki je bolj uglašena z njegovim delovnim tempom kot z lokalnimi prometnimi predpisi. **Y**

CHANTAL HANSE

TEKST B. O. | FOTO René de Haan & Patrick Kaas

Prvinska privlačnost

Chantal, 25-letna nizozemska plavalaska z merami 87-62-89, je izredno samozavestna dama in vsako pravo priložnost vedno zgrabi z obema rokama. Med njo in Playboyem se je takoj vzpostavila prvinska privlačnost, tako da ni dolgo premišljevala o fotografiranju. Za hobi je sicer model, toda gola je tokrat pozirala prvič. In na svoje fotografije je izjemno ponosna. Na njenem telesu so ji najbolj všeč ustnice, prsi pa so, poudarja, čisto prave. Naravne. Sicer dela kot vzgojiteljica otrok, kar jo nenehno polni z življenjsko energijo. »Kolikor otrokom daš, toliko tudi od njih dobiš,« pravi 182 centimetrov visoka lepota. Nam si dala veliko, Chantal!

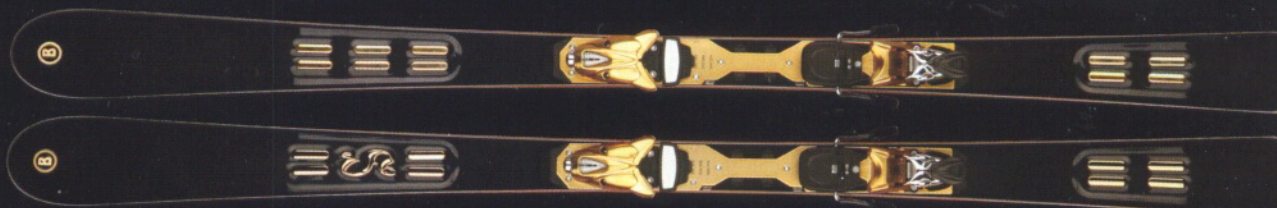
TOP SMUČI

TEKST Matevž Korošec | FOTO arhiv proizvajalcev

DRAGULJI NA SNEGU

Za večino teh blagovnih znamk smuči verjetno še nikoli niste slišali. Razlog je preprost – ker so njihovi izdelki tako redki in tudi vredni kot dragulji.

BOGNER SÔNIA BOGNER BLACK

Ste se kdaj vprašali, kdo je bil prvi, ki si je upal alpske smuči potisniti v svet najvišje mode? Odgovor je na dlani: nekdanji nemški smučarski as Willy Bogner, ki je skupaj z ženo Mario dokazal, da je to mogoče. Danes je ta blagovna znamka v rokah njegovega sina Willyja mlajšega, njegova žena Sônia pa odlično nadaljuje začeto delo svoje tašče.

To potrjuje tudi njena lastna linija smuči Sônia Bogner, ki si jo je mogoče zaželeli v beli ali črni barvi. V njej se zlepa ne boste nagledali prefinjenih detajlov: tridimenzionalne grafike, poudarjene s črno ali belo in zlato barvo, v zlato odetih varnostnih vezi z edinstvenim sistemom vpenjanja speedlock, stranskih robov in sredice iz bambusovega lesa in pozlačene črke 's', položene v črn ali bel okvir, ki še dodatno poudarja presličenost imena in smuči znamke Bogner.

INDIGO AVANTGARDE BLACK WINGS IN AVANTGARDE FIRE WINGS

Kdor v svetu smuči prisega na oblikovno dovršene izdelke, pozna le en odgovor – Indigo. Njihovim oblikovalcem resnično ne zmanjka idej. In tudi ne imen zanje. To pa ni edina posebnost, s katero se postavljajo. So hkrati edini, ki poleg resnično široke palete alpskih ponujajo tudi tekaške smuči, snežne deske, varnostne čelade, smučarska in sončna očala, kape ter številne druge modne dodatke, brez katerih se na smučišče z njihovimi smučmi res ni mogoče odpraviti. Pa vendar, videz in izjemen nabor barv, v katere so odeti izdelki, še nista dovolj, da bi se lahko postavljali pred drugimi. K temu je treba dodati tudi odlične lastnosti Indigovih smuči in snežnih desk, ki jih te pokažejo na snegu, in izbor najkakovostnejših materialov, med katerimi se najdejo celo tako cenjeni, kot so titan, bambusov les in usnje. Ni kaj, pri Indigu znajo zadovoljiti apetite oblikovalskih odvisnežev.

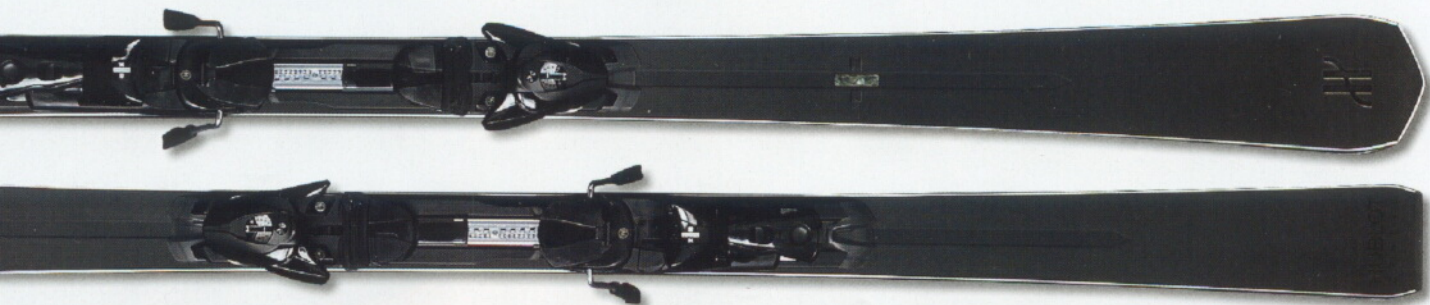

VIST AURUM COPPER

Če se boste pozorno zazrli v varnostne vezi številnih tekmovalcev v svetovnem pokalu, boste na njih prepoznali napis Vist. Toda ta italijanski proizvajalec ne slovi le po vrhunskih vezeh. V zadnjem obdobju se postavlja tudi z visokokakovostnimi oblačili in smučmi, s povsem na novo zasnovano linijo Aurum pa je letos vstopil še v razred najprestižnejših izdelkov, namenjenih le izbrancem. In le zanje so njegovi mojstri razvili tudi tri ekskluzivne modele smučí, ki so jih poimenovali po barvah zlata – black, white in copper –, nanje nataknili hišni model vezi, na katerega so najbolj ponosni, dodali še smučarske palice in vrečo za smučí. Vsem, ki jim to ni dovolj, so ponudili še linijo prestižnih moških in damskih smučarskih oblačil.

BOHÊME ASPEN

Po serijah, v katerih nastajajo ročno izdelane smučí Bohême, ne sprašujte, ker so mikroskopsko majhne. To pa ne velja za njihovo paleto. V njej najdete pet damskih in pet moških modelov smučí, ki ne glede na to, za kateri model se odločite, zahtevajo 37 ur ročnega dela, preden ugledajo luč sveta. In to po najbolj tradicionalnih postopkih smučarske industrije. Leseno sredico, narejeno iz bukve in topola, morajo najprej previdno obdelati, nato nanjo položijo ogljikova, steklena in vlakna iz kevlarja ter jo stisnejo. Za končno podobo poskrbi jo z 0,6-milimetrskim furnirjem ene od osmih vrst lesa, med katerimi je mogoče izbrati tudi orehovino, ebenovino in palisander. Vas zanima cena? Osnovni paket, ki poleg smučí vključuje še palice in varnostne vezi, stane 1700 evrov, dodatne želje pa izpolnijo s paketom po meri kupca, za katerega je treba odšteti 2000 evrov.

HUBLOT ALL BLACK BY ZAI

Ko znanje in izkušnje združita tako prestižni znamki, kot sta Zai in Hublot, zbledijo še zadnji dvomi. Te smuči nimajo lesenega jedra, saj je to narejeno iz ogljikovih vlaken in kamnine. Dilce se ponajajo še s cedrovim lesom, ogljikovimi vlakni in ne nazadnje gume, pridobljeno iz tropskega lesa, ki krasi njihovo zgornjo površino. Tudi ime in barva nista bila izbrana naključno. Z njima se Hublot v svetu zapestnih ur postavlja vse od leta 2006. Da pa nepoznavalcev le ne bi pustili v dvomih, so smučem na novo zrisali tudi krivine, nanje namesto napisal Zai, ki ga najdemo nekoliko nižje, vtisnili Hublotov logotip in s pravo mero diskretnosti ime vtisnili še na repe. Da gre za resnično zbirateljski model, pove tudi to, da je izbrancem na voljo le 111 parov.

LACROIX COURCHEVEL EXCLUSIVE

Prestiž ne pozna meja, boste rekli ob pogledu na ta kovček in prefinjeno vsebino v njem. Nanj so se podpisali pri Lacroixu, vanj položili izjemen par smuči, narejen z največjo natančnostjo, posebej zanj prilagojene varnostne vezi, smučarska očala, usnjene rokavice in elegantne smučarske palice, izdelane iz ogljikovih vlaken. Toda, da ne boste mislili: kovček ni prav nič manj vreden kot njegova vsebina. Posebej za Lacroix in njihov set courchevel exclusive so ga zasnovali in izdelali pri specializiranem izdelovalcu tovrstnih kosov, pariškem Pinel & Pinel. Tistih deset srečnežev – ja, na voljo je le deset setov –, ki se bodo lahko postavljali z njim, bodo ob nakupu nagradili še z brezplačnim servisiranjem smuči, shranjevanjem in dostavo kovčka na katerikoli konec sveta ter z enoletno smučarsko vozovnico 3 Vallées ski pass.

EVROPSKA KUBA

Ozke in zapuščene ulice, ki jih je zaradi strmin preklinjal že Byron, kamniti sijaj starega španskega sveta, zmes Sicilije in Severne Afrike, pregovorna sredozemska počasnost ter naključni kolonialni poštni nabiralniki in avtobusi iz štiridesetih so čudovita zmes 'poslednje oaze' na jugu Evropske unije. Ta veliko bolj spominja na dekadentno Kubo kot pa na državo, s katero si delimo denar in parlament.

Orožarna v palači velikega mojstra.

Predstavljajte si, da bi se vaše prapraprababice (dodajte še toliko prajev, kolikor je treba) v zadnjih 7000 letih parile s Feničani, Kartagžani, Rimljani, Bizantinci, Normani, Španci, križarji, Francozi in ne nazadnje še Angleži ... Maltežani, vseh 400 tisoč, so na svojo bogato in predvsem plodno zgodovino sila ponosni. Premagali so Turke, se osamosvojili izpod kolonialnega jarma Velike Britanije in na koncu skupaj z nami pristali v Evropski uniji. Imajo svoj ljubi jezik, pri katerem obilje q-jev in x-ov krasi neizgovorljiva imena krajev, kot sta Marsaxlokk in Ghaxaq. Imajo svoj mediteranski ponos in čisto poseben tempo življenja, ki bi v zadrego spravil še Črnogorce. In imajo svoj viteški red, ki ima zlasti zanimivo zgodovino. Ko so zahodnoevropski kristjani v prvi križarski vojni leta 1099 osvojili Jeruzalem, je bratovščina sv. Janeza postala vojaški red in skrb za bolne zamenjala z vojskovanjem. Po muslimanski osvojitvi svete dežele so se malteški vitezi umaknili na Ciper, Rodos in nazadnje na Malto, od koder jih je leta 1798 Napoleon pregnal. Red ima od leta 1834 sedež v Rimu. Njegov uradni naziv je Suvereni vojaški hospitalni red svetega Janeza iz Jeruzalema, Rodosa in Malte. Imajo lastne potne liste, valuto (malteški scudo), znamke (ki so zbirateljski hit) in celo registrske tablice. Red vzdržuje diplomatske stike tudi s Slovenijo.

Malteška prestolnica Valletta je velikan-ska utrjena lepota, ki se čez dan nenehno spreminja. Zjutraj se pred zoro na rib-jov tržnico ob Grand Harbourju privlečejo

ribiči s čisto svežim ulovom in razprodajo svojo dragoceno robo. Potem pridejo kmetje in poljedelci in na tržnici Market Streeta začnejo barantati s sočnimi paradizniki, debelimi kaprami in drugimi domačimi pridelki, ki v nasprotju z blede zelenjavo supermarketov še premorejo poln

Imajo svoj mediteranski ponos in čisto poseben tempo življenja, ki bi v zadrego spravil še Črnogorce. In imajo svoj viteški red, ki ima zlasti zanimivo zgodovino.

okus. Kmalu zatem na strme mestne ulice prihitijo še uradniki in lastniki trgovin, delavci, bankirji, odvetniki ter drugi modri in beli ovratniki. Potem pa po hotelskem zajtrku okoli desete ure na ulice eksplodirajo turisti. Kamnita Valletta, ki ima sicer nekaj več kot šest tisoč prebivalcev, začne na glavnih ulicah pokati po šivih – kar naenkrat se število njenih prebivalcev povzpne na 60 tisoč. A zvečer je spet vse po starem. Ledena kava na ploščadi kavarne Cordina sredi Trga republike po večerni zarji, ko vse trume odidejo iz mesta, je pravo hedonistično nasprotje hrupne, turistov in diskotek polne Slieme in sosednjega St. Juliansa.

Maltežani so zelo pobožni ljudje. Na Malti lahko najdete toliko cerkva, kot je dni v letu, kar pomeni, da lahko vsak dan obiščete drugo. To je več cerkva na prebivalca kot v Rimu! Vsaka vas vsaj enkrat na leto organizira veliko fešto – tekmujejo, katera bo najlepša cerkev na otoku, in se poklonijo svojemu svetniku v obliki

GALLARIJA MALTIJA

Čudoviti malteški balkoni so se na pročeljih hiš – še zlasti se jih opazi v starem delu Vallette in na njenih strmih ulicah, ki spominjajo na San Francisco – začeli pojavljati sredi 18. stoletja, po gradnji dveh čudovitih ornamentiranih balkonov na palači velikega mojstra leta 1697. Sčasoma je njihova priljubljenost zamrla, od šestdesetih let minulega stoletja pa so balkoni del narodne dediščine z eno samo težavo – izurjenih mojstrov za popravila skoraj ni več mogoče najti.

Ulice stare Vallette

Najlepši bazen na Malti – Sliema Palace Hotel 5*

procesije, ognjemeta in glasnega poka-nja. To je ljubeče izkazovanje tipične sredozemske nagnjenosti k druženju in pogovoru, ki jo je v običajnem vsakdanu najlažje opaziti na – avtobusih!

Malteški lokalni avtobusi so prave male relikvije iz štiridesetih, petdesetih in šestdesetih let minulega stoletja. Šoferji, ki svoja vozila ljubijo bolj kot življenje samo, vozijo junaško in hitro, obvezno z odprtimi vrati in večno navzočo kletvico pod brki. Gospe s feniranimi trajnimi frizurami imajo vedno kaj pripomniti in na avtobusih ves čas poteka intenzivna debata med sicer popolnimi tujci. Ves ta lokalni spektakel izlivanja čustev, debatiranja o politiki in pljuvanja po somalijskih azilantih stane le dobrega pol evra za krajšo in dober evro za daljšo vožnjo, ne glede na to, kam na otoku potujete.

Malto obožujejo tudi filmarji. Sredozemski filmski studij se bohotijo z ogromnim rezervoarjem vode, ki daje vtis, da so igralci sredi morja, zato so tu posneli prizore iz bondijad, filmov Vohun, ki me je ljubil in Nikoli ne reci nikoli ter podmorniškega U-571. V kleti trdnjave St. Elmo so snemali 'turške' zapore Polnočnega ekspresa, v okoliških krajih pa tudi Trojo, Gla-

OTOŠKE DOBROTE

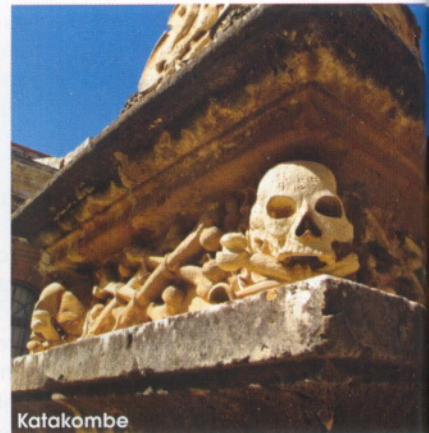
Poleg mečarice, prepelic in polžev so malteške kulinarične specialitete pod močnim vplivom sosednje Italije. Na jedilnikih dobrih otoških restavracij se šopirijo aljotta (ribja juha s česnom), bragioli (mesna rulada s kaprami in slanino), pa tudi fenek stuffat (v rdečem vinu dušeni kunec). Obed se konča z ostrim popranim sirom gbejniet in kaprami. Malta ima tudi posebno ljubezensko razmerje (tako kot Slovenci s cockto) s svojo različico gazirane pijače kinnie, ki je daleč popularnejša od coca-cole. Okus ima po gaziranem pelinkovcu, a je žal brez alkohola.

Legendarni avtobusi

Domovanje v Valletti

Katakombe

Trg v Victoriji, prestolnici Gozo

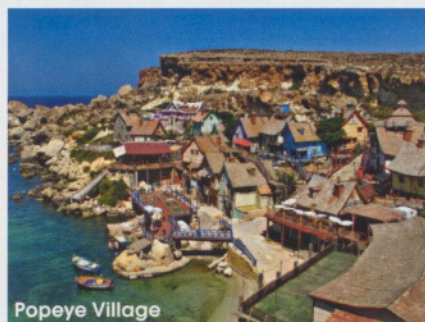

IDILA NA GOZO

Na drugem največjem malteškem otoku Gozo, ki je usmerjen v eko- in agroturizem, leži razkošen Kempinski San Lawrenz Hotel, ki v tradicionalno opremljenih malteških sobah ponuja vse udobje petih zvezdic, skupaj z ajurvedskim spajem, rustikalno atmosfero in vsemi potrebnimi elementi za popoln oddih telesa in duha. Do tja boste najhitreje prileteli z Dunaja z domačim prevoznikom Air Malta, podrobnosti pa si oglejte na www.kempinski-gozo.com. Kot vedno bo za najugodnejši aranžma poskrbel izvrstni www.odklop.com.

Tradicionalni čoln luzzu

Popeye Village

'Azurno okno' zaliva Dwejra, Gozo

diatorja in Da Vinčijevo šifro. Med lokacijami, ki si jih brez večjih težav lahko ogledate sami, je bizarni, v sedemdeseta leta ujeti British Hotel na jugu Vallette, v katerem je Spielberg snemal film München (povejte tečnemu receptorju, da ste prišli samo pogledat), in pa zdaj že slavni Sweethaven, ostanek Popajeve rojstne vasi iz istoimenskega muzikala z Robinom Williamsom v glavni vlogi. Slednji je poleg Playmobilovega zabavišnega parka v Hal Farju tudi velik magnet za vaše prestolonaslednike in prestolonaslednice.

Številka dve na evropski Kubi je otok Gozo, mali bratec velike Malte, ki je že v

Homerjevi glavi povzročil tako navdušenje, da je v eno od jam tedanje Oigigije ubogega Odiseja za sedem let vrgel v ujetništvo nimfe Kalipso. Gozo je v svojem bistvu tako odmaknjen od sodobne Malte, da že smrdi po ekskluzivi – ko je človek prepričan, da počasneje res ne gre, ga prebivalci Gozo presenetijo. Tu gre vse še približno štirikrat počasneje kot na velikem otoku, saj je za domačine hitenje grda razvada. Ko so pred nekaj leti v prestolnici Rabat postavili prvi semafor, so vsi zmajevali z glavo nad čudno in povsem nepotrebno novotarijo. Gozo se je zaradi svoje pregovorne umirjenosti, buj-

nega zelenja in predvsem izvrstnih možnosti za potapljanje usmeril v ekoturizem. Za zdaj še dokaj diskretna in ne preveč draga novotarija je najemanje starih kamnitih kmetij (nekateri so stare skoraj pol tisočletja!), ki so predelane za ugodje in udobje sodobnih turistov v begu pred izgorelostjo in v iskanju notranjega miru. Ogledate si jih lahko na www.gozofarmhouses.com.

Tretjega malčka, otočka z imenom Comino in njegove Plave lagune, pa tukaj sploh ne bom omenjal. Ko boste pripluli tja, boste videli, kaj je to turistična katastrofa. **Y**

OKROG SVETA

Tudi če se v bližnji prihodnosti ne boste podali dlje kot do bližnjega parka ali gozda, si lahko kar se da preprosto pričarate občutek potovanja. Za različne vremenske razmere vam predlagamo ustrezno garderobo.

ZAHOD

Jakna GIORGIO ARMANI,
hlače FIRETRAP,
majica KENZO,
čevlji in pas PRADA.

1

2

3

4

5

1. HISTORIC RESEARCH 2. ROBERTO
CAVALLI 3. BURBERRY 4. YVES SAINT
LAURENT 5. DOLCE & GABBANA

SEVER

Pletena jopa LEVI'S,
srajca CHEVIGNON,
hlače TIMBERLAND,
čevlji LANVIN,
usnjena torba HENRY BEGUELIN.

1. EMPORIO ARMANI 2. ADIDAS
3. ETRO 4. KENZO 5. ERMANNO
SCERVINO

VZHOD

1

2

3

4

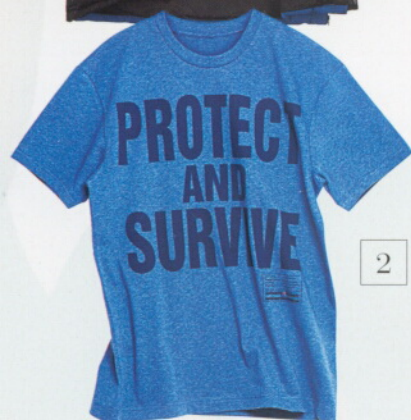

5

Srajca, šal in sako
ETRO, jakna BIGLIOLIK,
kapa GIORGIO ARMANI,
čevlji PRADA.

1. EMPORIO ARMANI 2. CORNELIANI
3. HISTORIC RESEARCH
4. BURBERRY 5. PRADA

1. ADIDAS 2. H&M 3. ZEGNA
4. FURLA 5. UGG'S

Jakna in puli
GUCCI, hlače,
športni copati in
rokavice LANVIN.

Nič človeškega mi ni tuje. Tvojih let sem bil, ko sem se prvič zatekel k prodajalki lju-bezni. Izbrskal sem jo v nekem oglasniku. »35-letna rdečelaska, 180/65/5, dinamika gibanja dominantne ženske povzroči evforično katarzo v trenutkih napetosti, depresije, žalosti, zapuščenosti, nerazumljenosti. Drznost akcije.« Zavrtel sem cifro, zaslišal sem osoren in dokaj globok glas. Zdrdrala mi je ponudbo in me vprašala, kaj bi rad. Odvrnil sem, da bi rad klasiko. Zabrutila mi je nazaj: »No, kaj? Boš vzel pol ure? Uro? Kaj si pa misliš, ti prasec, da me boš eno uro fukal al kaj? Kaj pa če si star pa debel, kdo te bo pa gledal?« Potreboval sem nekaj trenutkov, da sem prišel do sape. Odvrnil sem: »Pol urce.« Zahrumelo je skozi slušalko: »Kdaj pa prideš?« Ti strela! »Ne vem, kdaj lahko pridem?« sem mencial. »Kako ne veš, pa kaj misliš, da samo tebe čakam?« »Čez dobro uro,« sem poskušal biti odločen. Povedala mi je, da se nahaja v bližini Ruskega carja. »Kje pa točno?« sem jo vprašal. Spet je zahrnela v slušalko: »Kaj pa še hočeš, boš pa šel malo peš. Pokliči, ko boš v bližini Ruskega carja, pa ne teži mi, kje sem!« Tresel sem se kot šiba na vodi. S tako brzino sem se napotil do postaje štirinajstke, kot bi mi gorelo za petami. V žepu sem imel cankarja – deset tisoč tolarjev –, ki mi ga je mati poslala, da bi se laže prebil čez teden. Cankar je zadoščal za natanko pol ure druženja s kurbo. Prispel sem do Ruskega carja in še enkrat zavrtel njeno cifro. Tokrat je bila malo manj osorna. Povedala mi je točno lokacijo, pred blokom sem pozvonil na domofon in že sem bil v dvigalu. Ko mi je odprla vrata, sem pred seboj zagledal rdečelaso milfico. Veš kaj pomeni milf? Mamice, ki bi jih rad pofukal, natanko to. Tista oznaka 35, ki naj bi pomenila leta, je bila za lase privlečena, bila je krepko v štiridesetih. Kljub svojim letom je imela gajstno telo, samostojne nogavice in salo-narje, odeta je bila v prosojno tančico, skozi katero je dišala njena češplja. Joški, kaj joški, baloni, so bili izklesani s kirurško natančnostjo, le njen obraz je odseval to ti-sočletno obrt, gube so ga izdajale. Sfrizirana rdečelasa milfica. »Fukiš!« je odmevalo v obeh mojih razgretih glavah. Stara koka, dobra supa. Razgrnila je svojo tančico, češ, ti je všeč to, kar kupuješ. In glej ga

Spolzka

Tomislav Vrečar

(tomislav.vrecar@adriamedia.si)

Poslano: 30. november 2009 22:58

Za: Dijana Matković

Zadeva: Draga Dijana

zlomka, v tistem trenutku ji je ena joška skočila ven. Kurbe znajo, zelo enostavno. Pokimal sem, izvlekel cankarja na plan in ji plačal. Rekla je: »Mladič si še, zate orala brez kondoma. Pejd pod tuš, pa fajn si zdrgn pod kožco, drgač ne bo nič s fafa-njem, pa paz, da ne boš cele kopalnice zmoču!« Ni mi bilo treba dvakrat reči, kar spolzel sem pod tuš. Ko sem vstopil v sobo, je že ležala na postelji. Prijela se je za joške, za bedra, za rit, za pičko in rekla: »To smeš.« Potem se je prijela za ustnice: »Tu ne smeš, to je sam za mojga fanta!« Skobacal sem se na posteljo, zagledala je moj svežo tetovažo, omilila je ton: »Moja hči ma tudi eno tako.« Hotela jo je pobožati, pa sem se izmaknil: njena osornost me je rajcala, njen materinski pristop me je odbi-jal. Prijel sem jo za pizdo, obližnil sem jo. Rekla je: »Oh, vidm, kam mladič tačko moli.« Položila me je na hrbet, nastavila svojo dodobra utečeno špranjo nad moj obraz. Začela je sesati mojega otepača, rahlo, a temeljito, sam sem prisedal svoja usta na njeno češpljo, kaj sem pa hotel. Vse je teklo kot namazano, opazoval sem njeno sveže strnišče na riti, ni minilo veliko časa, ko mi je prišlo. Nonšalantno je pljunila spermo v papirnato brisačo in izdabila: »Vulkan.« Ko sva se poslavljal, si je v usta tlačila kalčke, češ, da so zdravi. Eh, tudi kurbe zdravo živijo. S polnimi usti me je odslovila: »Mladenič, naslednjič si ga pred blokom vrž na rokco. To je drag šport, veš!« Ko sem stopil v dvigalo, sem srečal sosedo, ki je ravno peljala psa na sprehod. Če bi njen pogled lahko ubijal, bi bil na mestu mrtev. Vseeno mi je bilo, bil sem za cankarja lažji, bogatejši za novo izkuš-njo, svet ni bil več tako ozek, nič več cankarjanski. Poljub tja, kamor najbolj srbi, pridna bodi, pa ne preveč!

Tvoj Tomi

razmerja

E-PISMA

Dijana Matković
(dijana.matkovic@adriamedia.si)
Poslano: 1. december 2009 03:35
Za: Tomislav Vrečar
Zadeva: Dragi Tomi

Hvala za vznemirljivo branje; prostitutke, kaj? Kaj je s pesniki/pisatelji, da imate vsi vsaj po eno izkušnjo z njimi? Včasih tudi skupno, tako kot denimo neki naši literati, ki so si literarno potovanje v drugo državo znali popestriti z nakupom kurbe, včasih dveh, ali pa, tista je zanimiva, neka naša 'novinarka', ni potrebe po imenu, se je šla nekaj podobnega: nekoč naj bi se zabavala s tremi našimi literati, pa bojda, sodeč po njenem pisanju, od zabave ni bilo kaj dosti: fantje naj bi bili tako pijani/zadeti, da se nihče ni izkazal. To je kot v tisti bosanski narodni pesmici: »... hop, cup, na kalup, četiri babe jedan zub.« Hop, cup, trije tipi, nobene erekcije. A vendar, pustimo te in one trače ob strani, videti je, da je tebe bolj kot sama prostitutka zanimala izkušnja prostitutke. Gon po življenju, najbrž. Ti si en tak zbiralec izkušenj, ja, zbiralec seksualnih izkušenj, nekakšen Fuccaccio, hehe. Povej, si se še kdaj vrnil k rdečelaski?

Tale radovednost, ki sili v nabiranje izkušenj, zaradi katerih pristaneš v vsakojakih situacijah, seveda tudi meni ni tuja. Nič človeškega mi ni tuje, kot praviš. Edino eksperimentov, kot se jih je šla omenjena novinarka, bi se vzdržala. Ne zanima me golo natepavanje, to te pusti še bolj praznega, kot si bil pred tem. Iščem nekaj povsem specifičnega. Težko je opredeliti, kaj to je; tega ne veš, dokler ne najdeš, pa še v tem primeru včasih ugotoviš šele za nazaj. Ko sem bila stara dvaindvajset, sem bila zapletena v odnos s starejšim moškim. Znal me je ukrotiti, tale starejši, znal je narediti, da je bilo lepo. »Prosi za kurca,« spomnim se tega njegovega stavka, kot bi bilo včeraj. »Prosi za kurca,« mi je rekel s čudovitim nabrekli tičem, ki je utripal med mojimi stegni. In ga ni dal noter, dokler nisem res milo prosila, dokler se mi ni začelo mešati od želje po njem. Vidiš, Tomi, ta moški je dobro vedel, da je ključ do vznemirjenja v ustvarjanju napetosti, odtegotovanju zelenega. Seks z njim je bil ve-

dno dober, kako zelo dober, pa nisem vedela, dokler nisva šla vsak po svoje in je za njim prišlo še nekaj moških, ki pravil igre niso poznali. Že naslednji je bil tak, seksu je vedno rekel *vođenje ljubavi*, kot bi bila v postelji s sramežljivo devico, ki bo zardela, če namesto *vođenje ljubavi* rečem *fuk*. »Ajde, da vodimo ljubav,« mi je znal reči, jaz pa sem hotela bolj slišati: »Prosi za kurca.«

Oh, obožujem penis, sem ti to že povedala? Ne vem, ali ima to kaj s tisto freudovsko o ženskem zavidanju falusa, po mojem ne, gre za to, da se mi zdi penis, tistih 15 do 22 centimetrov nabrekli tkiva, pomanjšana verzija celega moškega. Ko se igram s penisom, se igram s celim bitjem svojega moškega, in če je odnos dober, se želim igrati ves čas, neobremenjeno. Včasih bi ga lahko samo gledala, malo božala, poljubljala, vseh mi je, kako se skriva pod kožico in spet pokuka na plan, kako se lepo prilega v dlan, v usta, v vse špranje. Ko sem z moškim, ki ustreza, ga želim povsod, in ko doživi vrhunec – tega se spomnim predvsem iz izkušnje s kritikom –, želim okusiti, pogoltniti, do zadnje kapljice polizati, kar pride iz nečesa tako čudovitega, kot je njegov tič. »Kam hočeš, da mi pride,« me je spraševal kritik. »V usta,« sem odgovorila med stokanjem, »ali pa ne, na trebuh (oh, toplota sperme na trebuhu!), naj ti pride na moj trebuh.« Če bi lahko, bi seveda rekla: *želim te čutiti povsod*. In potem je res storil tako, da sem ga čutila skoraj povsod: izbruhnil je deloma v moja usta in še je ostalo za kapljice po trebuhu. Kritik me je znal zbuditi. Fizično, umsko, celo duhovno. Namešal mi je štrene, ne da bi storil kaj posebnega za to, zgolj s tem, da je bil on, mogoče okus sperme ali pa njegov vonj, vonj po moškem, feromoni. In odtegotovanje zelenega, gotovo. Mešalo se mi je. Toda, kar občutiš tako silovito, se kot odnos navedno ne obnese, to vemo, in tudi s kritikom se ni. Sem iskala nekaj časa nadomestilo, substitut zanj in najbrž tudi za tistega, s katerim sem bila nekaj let pred njim, tistega s čudovitim utripajočim kurcem med mojimi stegni, za katerega sem tako milo prosila. Do sedaj se ni obneslo. Z nadomestilom namreč. Še vedno v pričakovanju izkušnje, ki me bo znova zbudila.

Tvoja Dijana

Kaj nas bo ubilo?

TEKST Marko Radmilovič | FOTO Shutterstock

»Ne meč, pregnala bo nas sreča kriva.«

Je Črtomir njega dni svojim možem razlagal situacijo. In danes, po dveh stoletjih, kar je veliki bard zapisal preroške besede, in dobro tisočletje po tistem, ko jih je zadnji poganski Slovan izrekel, smo na istem.

Grozi nam pogin, ampak nas ne bo sesul ne meč, ne Valjhun, ne sreča kriva. Sesul nas bo ali majhen virus ali ogromni meteor, ki se ima zaleteti v naš planet leta 2012. Če pa oboje preživimo, nas bo dokončala gospodarska kriza.

Torej, kdaj in kako se je zgodilo, da je življenje samo spet postalo problem? Zadnjih sto let tehnološkega napredka je bilo življenje namreč relativno enostavno. Dobro, dve svetovni vojni sta zadeve nekoliko zakomplicirali, a verjetnost preživetja in s tem tudi podaljševanje življenjske dobe sta se dramatično povečala.

In danes, ko bi naj počasi živeli tako dolgo kot želve na Galapaških otokih, se s strahom oziramo v vsak naslednji dan. Vrnili smo se v kožo srednjeveškega človeka, ki se je v 13. stoletju bal tako kuge kot vojne in božjega srda ter se posledično čudil vsak božji dan, kako je mogoče,

da ob vseh teh nevarnostih sploh preživi. Od kod torej panični strah pred smrtjo in od kod usodne nevarnosti, ki se vsak dan pojavljajo kot gobe v mokrem avgustu? Nekateri trdijo, da so v ozadju prostozidarji, ki si želijo eno svetovno vladno, drugi obtožujejo medije, ki jim strah večja naklado, tretji pragmatično ugotavljajo, da so se politiki naučili tehnike, ki jo živinorejci obvladajo že stoletja – prestrašeno čredo je lažje obvladovati kot samozavestno!

V Pakistanu živi slikar. Ime mu je Ikbal Kran. V eni najpravvernejših islamskih držav na svetu Ikbal slika gole ženske. V državi, kjer ženske bičajo, če pokažejo košček gole kože, jih Ikbal vabi v svoj atelje in jih nato slika gole. Verjetnost, da kak zmešan terorist razstreli atelje, Ikbal in njegove modele (najbrž pa še sebe), je večja od inflacije v Zimbabveju, a Ikbal se ne boji. Ikbal je fatalist in verjame, da se bo zgodilo, kar se ima zgoditi. Ikbal ne potrebuje himalajskih sten, da živi svoje sanje, on zgolj slika ženske akte.

In ko lahko na naših geografskih širinah človek vzame v roke Playboy ter si v

miru pogleda sredico, ne da bi nanj skočil kak »Alah je velik«, šele uvidimo, kako zelo smo privilegirani. Kajti umreti zaradi ženskega akta je mnogo bolj ponižujoče kot umreti zaradi virusa gripe ali zaradi tavajočega meteorita. Hočem povedati, da imajo ljudje, ki umirajo v tretjem svetu, za to resnične razloge: verski fanatizem, diktatorske režime, živalsko sovraštvo, pomanjkanje osnovnih življenjskih dobrin in podobno. Zahodna civilizacija pa si za konec sveta izmisli nekaj tako spužvaste, kot je gripa, meteorit in 25-odstotni padec prodaje avtomobilov.

Sodobni moški bi moral, poznavajoč tako svojo moč kot zgodovino našega spola, prezirljivo pljuniti na novodobne grožnje, ne pa da se cepi, nosi masko, koplje zaklonišča in mešetari z delnicami.

»S seboj povabim druge vas junake.«

Če pa novodobni fatalizem ne bo deloval in bo Ikbal pognalo v zrak, nas pa pripeljalo do konca sveta, tudi ni razloga za obupavanje.

Čeprav različni religiozni sistemi različno opisujejo konec sveta, je sodobna znanost skupaj s pisci znanstvene fantastike natančno izdelala časovnico. Religije namreč rade dogodke ob koncu sveta poenostavljajo, hkrati pa v ospredje potiskajo svoje bogove. Kot pravijo znanstveniki in pisci znanstvene fantastike, pa bo dogajanje ob koncu sveta nekoliko drugačno, kot ga je brati v svetih knjigah. Možne so sicer različne variacije, odvisno od tega, ali nas bo meteorit, ali gripa, ali gospodarska kriza, a zadnji trije dnevi bodo v vsakem primeru enaki.

Takole bo: tri dni pred koncem sveta bomo izjemno obupani in tragedija bo brezmejna. Zadnja dva dni bomo nato začeli vlamljati v trgovine in kradli plazme ter stereonaprave. Ni povsem jasno, ali bomo zadnji dan pričakali v preobilju s hrano ali s pijačo, medtem ko je povsem gotovo, da bomo zadnjih nekaj ur seksali kot ponoreli.

Pri koncu sveta pa je še en problem: na televiziji se nikakor ne morejo odločiti, kdo ga bo napovedal!

Mobisuxove video novice

Spletna oddaja o novostih
na področju mobilne tehnologije.

Sanja
Kunčič

»Samo eno vprašanje. Le kaj je narobe z običajnim
namiznim božičnim drevescem?«

»In sem si rekla: le kdo je v vsej tej naglici pomislil
na dobrega starega Božička?«

Predragocene, da jih ne bi shranili!

■ **Matične celice** so zaradi svojih sposobnosti izrednega pomena za zdravljenje. Z njimi je danes mogoče zdraviti več kot 85 bolezni, velik napredek v medicini pa obeta nove možnosti zdravljenja v prihodnje.

Popkovnica novorojenčka je zakladnica dragocenih matičnih celic, zato je rojstvo enkratna priložnost, da otrokove matične celice shranite za vse njegovo življenje. S tem mu boste omogočili, da so mu v primeru zdravljenja takoj na voljo.

Družba Neocelica vam skupaj z vodilno evropsko banko za shranjevanje matičnih celic Cryo-Save ponuja edinstveno priložnost, da s shranitvijo matičnih celic iz popkovnične krvi svojemu otroku podarite najdragocenejše darilo za življenje.

www.neocelica.si

Manj odločanja, več uporabnosti

■ Gorenje ponuja novo, popolnoma prilagojeno linijo gospodinjskih aparatov za kuhinjo in kopalnico, ki poleg tehnološke dovršenosti zagotavlja tudi preprosto in logično upravljanje z enim samim gumbom. **Aparati iz linije Gorenje Simplicity**, z naborom skrbno izbranih programov na podlagi izkušenj evropskih uporabnikov,

so namenjeni tako začetnikom kot bolj izkušenim uporabnikom, ki točno vedo, katere funkcije in lastnosti pri aparatih zares potrebujejo in dejansko tudi uporabljajo. Aparati sodijo v varčna energijska razreda A in A+, uporabnik pa plača le tisto, kar tudi zares uporablja.

www.gorenje.si, www.gorenje.com/simplicity/si

Družabnost ima novo dimenzijo

■ Japonska tehnična inovativnost je spet podrla mejnike. **Nikon coolpix S1000pj** je prvi kompaktni fotoaparat z vgrajenim projektorjem na svetu in omogoča preprosto prikazovanje fotografij ali videoposnetkov, ne da bi se morali povezati s televizorjem ali računalnikom. Upravljanje aparata je zelo preprosto, saj uporabnik le pritisne na gumb in že projicira svoje priljubljene posnetke na zid za predstavitev ali na strop za pravljico za lahko noč. Tehnično dovršen fotoaparat se lahko pohvali s tankim ohišjem, hkrati pa ima številne samodejne funkcije, ki omogočajo preprosto in zabavno fotografiranje ter predstavitev posnetih zgodb družini in prijateljem, ne glede na to, kje ste jih posneli. Odkrijte revolucionarni način prikazovanja posnetih trenutkov tudi vi. Posebnosti Nikonovega fotoaparata coolpix S1000PJ so:

- ✦ vgrajen projektor
 - ✦ samodejno izbiranje scenskega načina
 - ✦ pametni sistem za portrete – s funkcijo mehčanja kože
 - ✦ širokokotni objektiv Nikkor s petkratno povečavo
- www.europe-nikon.com/home/sl_SI/index.html

Najlepše darilo je nasmeh!

■ Svetloba božičnih lučk, prijeten vonj babyčinega peciva, nežno šelestenje darilnega papirja ali čarobno ozračje božičnih melodij? Karkoli v božičnem času ogreje vaše srce in vašim najdražjim izvabi nasmeh ter jih napolni z radostjo skupnega praznovanja. Presenetite jih letos s čim prav posebnim, da bo njihovo veselje še večje kot po navadi. Podarite **darilni paket Oral-B Vitality Expert!** Skupaj z električno zobno ščetko bo vaša draga dobila v dar šminko Max Factor Lipfinity, ki bo naredila njen nasmeh še zapeljivejši. Vaša mama pa lahko občuti resnično prijetno izkušnjo ustne nege, če ji podarite darilno pakiranje Oral-B 3DWhite Luxe, ki kot darilo vsebuje nastavek za čiščenje jezika. Na voljo pa je tudi božično darilno pakiranje Oral-B Vitality Precision Clean, da boste lahko uživali v čudovitem nasmehu.

Odstranijo do davkrat več zobnih oblog kot ročne zobne ščetke (v primerjavi z običajno ročno zobno ščetko z ravno pristrizanimi vlakni, če redno uporabljate električno zobno ščetko serije Oral-B Professional z rotacijskim sistemom čiščenja!)

www.oralb.com/si

Morda si malce premalo oblečena za najino novoletno čestitko.
Nadeni si tole Božičkovo kapo.»

1001

TISOCINENDAR.SI

Citypark, Plava laguna in Mercator center, Ljubljana
Europark, Maribor in Mercator center, Domžale

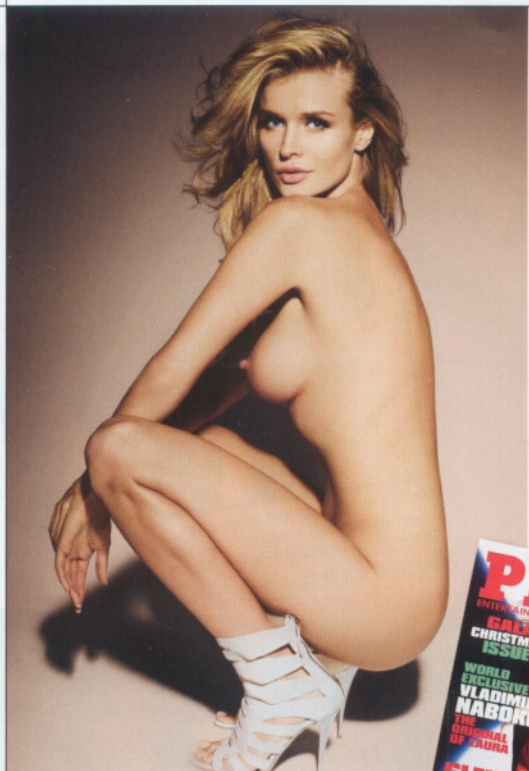

hladilni etui za penino Cool Coat
oblikovanje: Jakob Wagner

menu
SCANDINAVIAN DESIGN ORIGINALS

Ob nakupu hladilnega etuija za penino Menu vam podarimo
penino Silver White.

Ponudba velja do razprodaje zalog. Pro-92 d.o.o.,
Ljubljana, telefon: 01 510 81 30

ZDA Slovanska duša in telo

■ Joanna Krupa, rojena v Varšavi, odrasla v Chicagu, od koder se je preselila v L.A., kjer je uspešna kot vrhunski model. Aktivno podpira organizacijo PETA in pravi, da je raje gola, kot da nosi krzno, kar je navsezadnje dokazala tudi pred objektivom svetovno priznanega fotografa Rankina. Edino krzno na fotografiranju za Playboy se je sramežljivo skrivalo med njenimi napetimi stegni.

Tridesetega novembra 2009 se je končalo veliko glasovanje za našo naj duplerico, ki smo ga pripravili ob izidu 100. številke slovenskega Playboya. 6367 obiskovalcev je oddalo 15.393 glasov. Zmagala je Klara Rozina.

FOTO Ivana Krešić

1. mesto: **Klara Rozina 29,48 %**

2. mesto: Andreja Karba 27,54 %

3. mesto: Barbara Darinka Zatlner 12,64 %

PLAYBOY
www.playboy.si

Barbara Darinka Zatler, Danka slovenskega rodu, je bila na zabavi za noč čarovnic pri našem šefu Hefu.

Vse od A do Ž

■ Playbojevimi dekletom resnično uspeva vse, in to odlično. Da je bilo odlično, pravita tudi Michaela in Barbara Darinka, ki sta vsaka po svoje vstopili v dvorec našega vrhovnega poglavarja s 'šlafrokom' in večnim nasmeškom. »Bilo je fantastično,« je bil prvi Barbarin komentar. »Tole gre pa hitro!« pa je bil vzklík Miše na motorju. Seveda s čelado! Sabina, ki je bila kot vedno pridna in je obiskala malo morje prireditev, je bila navdušena nad dogajanjem okrog nje, saj ni bilo niti dneva, ko bi lahko počivala. Obenem pa je podobna tudi Sanji, ki še v Španiji, namesto da bi se stiskala k svojemu cariču, raje išče nove glasbene izzive. Tudi mi jih in izzivamo naša dekleta, naj bodo do prihodnjega meseca še drznejša.

Miša ima kar naenkrat rada adrenalin, zato se je odločila, da bo naredila izpit za motor. Pa ne s poziranjem, Miša, ne s poziranjem!

Katja si za domačo žival ni omislila kače, ampak kužka, ki ji dela družbo. Le tega ne vemo, kdo bolj milo gleda na fotografiji, sta pa oba za nočno omarico.

Nataša in njen delovni kompanjon, modni fotograf Miran Juršič (tisti z dolgimi lasmi), sta obiskala zabavo ob razglasitvi Naomi dekleta leta.

Novopečena Playbojeva lepota preteklega meseca Maša je na zabavah še bolj zaželená kot prej.

Alma in Sabina, vedno in povsod: parti dekleti leta.

»Zakaj je tale nemška Michaela, ki so jo slikali Slovenci, lepša kot moje zaičice?« bi se moral vprašati ata Hef.

Kaj je Barbara Darinka počela v znameniti jami Playbojevega dvorca, ne vemo, saj je fotografija nastala, ko je bilo še vse pod nadzorom.

Sanja je bila na kolenih namesto svojega zaročenca. »Opa, dobro jo je naučil,« bi lahko rekli, če ne bi vedeli, da se je le tako vžvela v glasbo med nastopom na tekmovanju za Miss Hawaiian Tropic.